

Giới thiệu Ác Ma Chiếm Hữu

Hứa Nhất Chính chẳng khác nào một bóng ma dai dẳng bám lấy cô suốt năm năm được tự do. Chuỗi ngày đau khổ, tàn tâm đó như một vết dao đâm xuyên trái tim cô.

Cô đã từng yêu hắn.

Một tên ác ma không tim phổi, chẳng biết gì ngoài sự chiếm hữu và thỏa mãn. Hắn biến cô thành của hắn, rồi chằm chệ sử dụng cô theo một cách tra tấn khốc liệt nhất.

Thoát khỏi hắn, Âu Tuệ Nhi như từ cõi địa ngục sống dậy.

Khi cô vẫn còn rất vô tư, luôn nghĩ mình đang nằm mơ, mơ một giấc mộng đẹp. Mà từ lâu rồi, hắn nhả tâm cướp mắt của cô. Nhưng cô phải tỉnh giấc thôi.

Hắn bước đến trước mặt cô, một tờ khế ước được đặt vào tay cô. Hắn tà độc nhếch môi: "Tuệ Nhi! Năm năm qua xa em, quả thật nó làm tôi rất khổ sở. Và tôi vô cùng nhớ làn da mềm mại của em, cả khi em rên rỉ sung sướng dưới thân thể tôi nữa. Nên tôi rất nóng lòng chờ đợi để được ném lại cảm giác đó. Tình yêu của tôi, đến lúc em phải đền bù lại tất thấy năm năm em khiến tôi sống dở chết dở rồi đây"

Cô sợ hãi, hắn là ác ma, một tên ác ma không có nhân tính, nước mắt cô đã rơi không biết bao nhiêu lần. Nhưng cô càng khóc, càng cầu xin hắn buông tha. Thì hắn lại càng thích thú ngắm nhìn cô, thương thức cô đau đớn quằn quại như đang xem một bức tranh tuyệt hảo được hắn tỉ mỉ tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hứa nhất chính

"Không... Đừng... Đừng..."

Trong màn đêm tĩnh mịch, một giọng thét chói tai vang lên, rồi cả cái không gian im ắng đó như bị xé toạt ra. Âm thanh chói sủa vang vọng cả con hẻm nhỏ, có vài giọng la mắng lâu bầu từ hàng xóm. Nhất là bà Tư phía dưới lầu, hình như bà ta không bao giờ rời miệng, đôi lúc Âu Tuệ Nhi thầm nghĩ. Có phải bà Tư là robot cải tiến không?

Âu Tuệ Nhi bừng tỉnh trong đêm, mồ hôi rịn đầy trên vầng trán nhô cao của cô, Tuệ Nhi khó khăn hô hấp, ngực phập phồng sau lớp áo ngủ mỏng tanh, vai cô run lên đầy hoảng sợ. Đôi người đen láy không ngừng quan sát xung quanh căn phòng, cứ như thể có ai đó đang đứng trong góc tối ngắm nhìn lúc cô ngủ. Đưa tay bật lấy công tắc, Âu Tuệ Nhi lại một lượt nữa chăm chăm tìm kiếm bóng ma đã đeo bám cô dai dẳng suốt năm năm qua.

Sau khi xác định chẳng có ai hết, ác mộng cũng chỉ là ác mộng thôi. Âu Tuệ Nhi năm năm trước đã trốn thoát khỏi bàn tay của ác ma rồi mà.

Ngã phịch xuống giường, cô kéo tấm chăn qua ngực, đôi mắt dán chặt trần nhà, cô không còn cảm thấy buồn ngủ nữa. Năm năm qua, cô chưa từng được lấy một đêm ngon giấc, lúc nào cũng giật mình tỉnh giấc trong nỗi sợ hãi tột cùng, người ướt sũng đầy mồ hôi, tay chân vẫn còn run rẩy khi những ký ức đau đớn đó ùa về. Âu Tuệ Nhi đã từng thống khổ chịu đựng cỡ nào, cô nhớ rất rõ, có người, cô ôm lấy chiếc chăn ấm áp mà nước mắt.

Giọng nói của ai đó như vọng từ địa ngục sâu thẳm, âm vang bên tai Âu Tuệ Nhi. "Em nghĩ em có thể trốn khỏi tôi? Em là của tôi... Sống hay chết đều do tôi quyết định..."

Âu Tuệ Nhi lắc đầu, nước mắt ròng rã thấm đẫm khuôn mặt xanh xao, đôi môi cô tái nhợt, có lẽ là quá hoảng sợ. Ký ức ngày ấy lại hiện về, nó hói hả ùa vào tâm thức cô, từng dòng chảy siết dữ dội đau thương. Cứ ngỡ như đang đứng trên một con thác mãnh liệt, chỉ cần cô không giữ vững mà sảy chân. Con thác đó sẽ nuốt chửng lấy cô.

Lúc Âu Tuệ Nhi sinh ra, cha mẹ cô không may mắn làm ăn thua lỗ, đi đến đường cùng của bờ vực cái chết. Họ tự tử để trốn tránh con số nợ khủng khiếp đó. Cha mẹ Tuệ Nhi ôm cô nhảy xuống lầu tự tử, nhưng vì một điều kỳ diệu nào đó. Âu Tuệ Nhi rất may mắn được cứu sống, tuy nhiên vẫn không thể thoát khỏi con va chạm mạnh khiến chân phải bị gãy.

Gia đình họ Hứa ấy, lấy danh nghĩa là bạn thân cũng như người thân duy nhất của cô, họ mang cô về nuôi dưỡng và chăm sóc. Đến năm Âu Tuệ Nhi tròn mười tuổi, cô được gặp hắn - Hứa Nhất Chính. Khi đó hắn đã là mười sáu tuổi, cha của Nhất Chính bệnh nặng qua đời, mẹ của hắn do buồn bã mà sinh bệnh trầm cảm. Sau một thời gian điều trị không có kết quả, mẹ Nhất Chính càng lúc càng trầm lắng, bà mua một căn nhà nơi ngoại ô thanh bình. Đôi lúc có vào thăm hắn, nhưng rất nhanh đã rời đi. Từ đó Âu Tuệ Nhi về sống cùng Hứa Nhất Chính.

Âu Tuệ Nhi chán chường, thân thể này từ nhỏ đến lớn đều một tay hắn tàn phá rồi lại chăm sóc, có thứ gì mà hắn chưa nhìn thấy chứ? Cho nên đối với việc cời sạch đồ, Tuệ Nhi không cho là lớn lao lắm, cô chẳng thèm nghĩ ngợi nhiều, cứ làm giao dịch gì đó, rồi biến ra khỏi chỗ này. Đi đến nơi nào đó thật xa, càng cách xa hắn càng tốt.

Chương 2: Món quà và cái giá

Thân thể sắc sảo của Âu Tuệ Nhi lộ lồ trước mặt hắn, dù trên người cô có rất nhiều vết sẹo cũ mới nhưng không thể nào che khuất được nét quyến rũ thuần thủy. Hứa Nhất Chính chậm rãi tiến đến, quần áo trên người hắn cũng được trút bỏ dần dần. Cho đến khi hắn nằm đè lên cô thì tất cả da thịt trên người hắn, chẳng có gì để che đậy nữa cả, hai thân thể chạm vào nhau, da thịt mềm mại cọ sát, dính chặt lấy nhau. Từng tia điện chạy loạn trong thân thể Hứa Nhất Chính khiến hắn khó khăn không chế được hô hấp. Hắn đã đợi cái ngày cô tròn mười tám từ rất lâu rồi, da dẻ bánh mật khiến hắn phát nghiện này. Hứa Nhất Chính không thể chờ đợi lâu thêm nữa.

Âu Tuệ Nhi hô hấp khó khăn đứt quãng, hơi thở ảm áp phả vào bên tai Nhất Chính, do hắn nặng quá lại đè lên người cô, thân thể mảnh dẻ của Tuệ Nhi làm sao chịu nổi, ngoài ra thì thử to lớn nóng hổi phía dưới cũng không thể hù dọa cô được. Bao năm qua tắm chung, sờ, nắm, xoa, chạm,... Cũng đủ khiến cô chai lì rồi.

"Tuệ Nhi, em hãy nhớ đến ngày hôm nay cho thật kỹ. Năm năm sau tôi sẽ tìm lại em"

Hứa Nhất Chính tà mị nói thầm bên tai cô, cả người Tuệ Nhi mẫn cảm bắt đầu đồ ửng, phía dưới không biết vì sao râm ran mà nóng bừng, cô cảm thấy ươn ướt khi bàn tay ma quái của hắn khẽ đi vào. Chiếc lưỡi ướt sũng đó không ngừng làm loạn quanh cổ Tuệ Nhi, cô nhắm chặt mi mắt để không phải nhìn thấy vẻ mặt ma mãnh của hắn lúc này.

Tuệ Nhi run lên bần bật, ngón tay thon dài của hắn đang đi sâu vào hơn nữa, cái cảm giác này hắn chưa từng làm với cô, khó chịu nhưng lâng lâng khó tả. Cẩn nhẹ môi dưới, Tuệ Nhi ưỡn ngực, rên rỉ sung sướng, đôi mắt dề mề đã bắt đầu mơ màng. Cảm nhận được thân thể phía dưới căng cứng, đôi gò bồng tuyết trắng đã nâng cao, đôi nhụy hoa se lại, chạm vào lòng ngực dày của hắn. Tuệ Nhi thật đầy đặn, thật thơm ngon.

"Tuệ Nhi, em là của tôi. Mọi thứ của em đều là của tôi". Hứa Nhất Chính bá đạo tuyên bố quyền sở hữu Tuệ Nhi, thân xác và cả linh hồn của cô đều phải là của hắn. Đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy, hắn ngấu nghiến, mút lấy mút để tinh hoa thanh ngọt bên trong khoang miệng Tuệ Nhi.

Rồi hắn lướt đôi môi, mon trón xuống cổ, hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô, hắn tiếp tục di chuyển, đến khi môi đặt nơi nhụy hồng mới lớn. Hắn mút nhẹ, trêu đùa rồi nuốt chửng. Âu Tuệ Nhi hơi thở gấp rút, cô không thể chịu đựng được sự kích tình nhẹ nhàng này, cũng chẳng thể kiềm chế được bản thân." Hứa Nhất Chính, em khó chịu quá!"

Hứa Nhất Chính buông môi, ánh mắt dâm tà híp chặt, nụ cười vẽ vờ trên môi hắn trong thật ma mị làm sao:" Vậy anh sẽ làm cho em không còn khó chịu nữa"

Khẽ kháng, hắn cúi đầu banh hai chân cô ra, nơi u cổ mặt nguyệt không ngừng cọ sát, dâm thủy ngập tràn. Tuệ Nhi vẫn còn sót lại tí ý thức, cô đưa tay ngượng ngùng che lại. Tại vì sao cô lại thẹn? Chẳng phải hắn cũng từng nhìn thấy và sờ qua sao?

"Ngoan nào!". Hắn dụ hoặc, gỡ tay Tuệ Nhi ra, chiếc lưỡi đình hương lại khuấy động, khiến dục hỏa trong người Tuệ Nhi căng tràn, bùng nổ mà đòi hỏi nhiều hơn. Cô khó khăn lên tiếng, âm thanh như bị chính tiếng rên rỉ giấu nghẹn đi:" Đừng... đùa... với... cơ... thể... em... nữa..."

Hứa Nhất Chính ngẩng đầu nhìn cô, hắn từ từ bò lên, khuôn mặt cả hai đối diện nhau, chất giọng khàn đục của hắn văng vẳng bên tai Tuệ Nhi:" Đừng nghĩ em có thể trốn khỏi tôi, tôi cho em năm năm. Chỉ năm năm thôi đấy cô bé"

Phía dưới đôn lên cơn đau nhói, cô bé của Tuệ Nhi như bị xé ra làm đôi. Đau đến nghẹn ngào!

Âu Tuệ Nhi cong người, hai tay bấu chặt xuống ga giường, nước mắt cô tuôn như suối. Cô bắt đầu tỉnh táo, hốt hoảng xô hắn tựa như con mèo cào vảy:" Đau... dừng... lại..."

Âu Tuệ Nhi thềm nhẹ nhõm, cô định nói gì đó nữa, nhưng Hứa Nhất Chính đã cúp máy rồi. Màn hình điện thoại lại tối đen, yên tĩnh như chưa từng có ai mới gọi đến. Âu Tuệ Nhi ngồi sụp xuống sàn, thờ thần nhìn về phía bức tường. Vẫn chưa đến sinh nhật của cô... Vẫn chưa đến!

Bao năm qua, Âu Tuệ Nhi rời khỏi thành phố A, cô đến ngoại ô để sinh sống, làm lại cuộc đời mới. Ném cái quá khứ đau thương và cả hắn vào xô xình hay thùng rác nào đó ven đường, thế nhưng cô cũng chẳng thể trốn khỏi sự thật mãi được. Năm năm, Tuệ Nhi chỉ có năm năm được sống như một con người, có nhân quyền, có tự do.

Tuệ Nhi cười nhạt, chẳng phải năm năm trước hắn đã cùng tiểu thư Châu Khả Ly kết hôn sao? Một người đàn ông đẹp trai thành đạt, lại có người vợ sang trọng quý phái, quốc sắc thiên hương đẹp như thế! Có sao cứ muốn bắt giữ một phế nhân như Tuệ Nhi?. Rốt cuộc Hứa Nhất Chính muốn gì, nghĩ gì? Tuệ Nhi mãi mãi vẫn không hình dung, vẫn không đoán ra được thứ tâm tư, suy tính phức tạp đó.

Chương 3: Duy nhất

"Không cần phải nói với em, em là người anh yêu nhất đầu, cũng chẳng cần anh ngọt ngào thì thâm bên tai, bảo rằng em là mối tình đầu. Bởi vì những câu nói đó sáo rỗng lắm! Người anh yêu sau em là cô gái nào? Mối tình cuối cùng của anh có phải là em?. Cho nên anh à! Hãy nói rằng, hãy hứa rằng... Cả cuộc đời này chỉ yêu duy nhất một mình em thôi nhé! Mãi yêu và không thay lòng anh nha"

Nói đến thì chẳng ai tin Hứa Nhất Chính siêu phẩm lại có sở thích viết lời bài hát, thì thật ra chẳng cho ai hay biết cả, duy chỉ có một mình Âu Tuệ Nhi được hân hỉ lệnh, mãi giữa những tổ chất để có thể ngâm nga bài hát của hân.

Âm điệu ca từ nhẹ nhàng lắng đọng từ thanh quản của Âu Tuệ Nhi phát ra, hân say sưa lắng nghe, rồi tiếng nức nở khóc òa của cô vang lên. Vì cô sợ...

Sợ chỉ cần sai một nhịp thôi, Tuệ Nhi lại bị ăn roi, những nhát roi đau rát, âm i mà rướm đầy máu. Cũng bởi vì cô không thể kiềm được sự sợ hãi đó, nên giọng hát của cô bị lạc tông đi. Hứa Nhất Chính khó chịu mờ mắt, đôi mày điều hâu của hân khẽ nhíu chặt. Máu quang âm trầm lãnh cảm chậm rãi dòi đến khuôn mặt của cô.

Âu Tuệ Nhi quỳ gối, hai tay khoanh trước ngực, cả khuôn mặt đỏ chót run rẩy cúi gằm xuống.

Chát

Hân nâng roi, âm thanh xé gió vụt xuống thân thể nhỏ bé của Tuệ Nhi, gồng mình hứng trọn, cô im lặng, máu từ đôi vai trần của cô ứa ra, cô vẫn không dám hé môi, chịu đựng giấu nhem đi tiếng thét đau đớn. Chỉ có đôi mắt nhỏ lún sâu đang tui thân ngập tràn trong nước mắt thôi.

Ném roi qua một bên, hân nắm lấy tay đau của cô xách ngược lên, lôi Tuệ Nhi xuềnh xuệch từ phòng hân đến nơi giam giữ cô. Hứa Nhất Chính ác độc để một cô bé bị thương, máu chảy đầm đìa, không cầm máu cho cô, thẳng tay ném vào buồng, đóng cửa khóa chặt lại. Trong bóng tối, một màu đỏ kinh diễm nhỏ xuống sàn nhà trông thật quý dị. Tuệ Nhi gập người, vịn chặt vết thương đau nhức buốt lên từng cơn, cô khóc như mưa, ôm lấy hai chân, khuôn mặt nhỏ đầm lệ chôn vùi vào giữa gối.

Rồi đến cái ngày hân cho cô rời đi. Lý do tại sao?

Lúc đó tập đoàn họ Hứa gặp chút trục trặc, giá cổ phiếu suy giảm không phanh, hân nhiều đêm thức trắng để suy nghĩ tính toán biện pháp cứu chữa. Và rồi Hứa Nhất Chính may mắn lọt vào mắt xanh Châu Khả Ly. Thấy mỹ nhân diễm lệ thêm việc là con gái cưng của tập đoàn đá quý nhất nhì nước. Ngu gì không gả gấm.

Sau khi tiếp cận thành công, hân vạch cho mình một con đường cứu lấy tập đoàn trong năm năm. Nhưng hân lại không muốn biến Tuệ Nhi trở thành tình nhân trong bóng tối, thế là hân cho cô tự do, một món quà chắc hân cô sẽ rất vui. Hết năm năm hân sẽ bắt cô trở về, trước khi bị giam cầm cả đời, hân cũng phải cho cô một ân huệ khám phá thỏa thích làm những điều cô muốn chứ.

"Tại sao? Hứa Nhất Chính anh không yêu tôi, anh không hề yêu tôi. Nhưng sao anh có thể mở miệng buông ra lời cầu hôn chân thực đến như thế?". Châu Khả Ly nước mắt trong suốt thương tâm, đem tân hôn của cô, nó không phải màu hồng như cô tưởng tượng ra. Hứa Nhất Chính bội bạc nhếch môi, điềm đạm cời chiếc áo khoác sang trọng: "Tôi không có hứng thú với em"

Châu Khả Ly đau lòng, cả đêm hôm ấy cô bỏ đi, cô mong hân sẽ tìm cô trở về, nói với cô những lời đó chỉ là đùa giỡn thôi. Nhưng hân đã không tìm cô.

Năm năm trôi qua, dù mang danh nghĩa là vợ, nhưng Khả Ly chưa một lần được làm nghĩa vụ của người vợ đúng nghĩa lấy một lần, rất nhiều lần cô mặc đồ gọi cảm, quần lấy hân. Nhưng Hứa Nhất Chính cứ lạnh lùng, thờ ơ xô cô ra: "Đừng chạm vào người tôi"

Đúng vậy, Hứa Nhất Chính không muốn bất cứ ai chạm vào thân thể hân ngoài Âu Tuệ Nhi của hân.

Người đời thường hay nhiều chuyện, tiếng xấu lan truyền, tò mò hỏi vì sao cưới nhau năm năm mà vẫn chưa có đứa con nào. Trông Khả Ly càng ngày càng tiêu tụy, phờ phạc đến tội. Người ta cho rằng lỗi là do người phụ nữ mắc bệnh vô sinh, chứ không nói đàn ông yếu sinh lý.

Nhiều cô gái ăn trắng mặc trơn, móng xanh móng đỏ ve vãn Hứa Nhất Chính, bọn họ muốn được gần gũi, chộp được cơ hội mang thai mà vùi tiền hân. Thế nhưng, bất cứ cô gái nào đến gần cũng bị hân tông khứ ra xa, thẳng thừng tuyên bố lời khinh miệt: "Tất cả các người đều dơ bẩn"

Bọn họ đã khóc thét lên, làm vẻ đáng thương với cái lòng tự trọng rề mạt kia, họ đi nói với giới truyền thông, thêu dệt đủ chuyện về Hứa Nhất Chính. Hân có đọc qua, cũng trả lời phỏng vấn rất điềm nhiên và chót một câu: "Trên thế gian này, ngoài mẹ tôi ra. Chỉ có một người con gái duy nhất được tôi xem là tất cả"

Châu Khả Ly càng lúc càng đau thương đến trầm uất, cô ngồi bên khung hình gia đình của hân, đưa tay cầm lấy, như người vô hồn mà ngắm nhìn bức ảnh. Cô tự hỏi, không lẽ người con gái duy nhất đó là cô bé trong hình? Cô bé là ai? Sao chưa từng được nghe hân nhắc tên?

Còn đúng một tháng nữa là tròn sinh nhật thứ hai mươi ba của Âu Tuệ Nhi. Hứa Nhất Chính cầm trên tay tờ giấy ly hôn đưa đến trước mặt Khả Ly: "Tài

sản sẽ chia cho em phân nửa, tôi cũng chưa từng lấy đi thứ ngàn vàng của em. Hãy tìm một người đàn ông thật tốt"

Hứa Nhất Chính không cho cô cái quyền từ chối, hấn ép buộc cô ký vào tờ giấy đó mặc dù cô không muốn. Châu Khả Ly quý lụy khóc ròng, cô đầm ngực oán trách, nhưng nhận lại được gì từ hấn?

Đôi mắt tinh ranh, ráo hoảnh của hấn đối diện cô, chợt hiện ra ý cười nơi khóe môi, phong thái nhẹ nhàng từ tốn ngồi xuống giường:" Em hỏi tôi vì sao? Vì ngày trước công ty tôi đang trên đà phá sản, chỉ có gia đình em mới có thể giúp cổ phần tôi hồi phục. Dù thời gian lâu nhưng cũng đáng, năm năm qua tôi đã lấy lại được mọi thứ. Hơn hết, tôi còn được nhiều hơn nữa. Bây giờ em được tự do"

Cả người Khả Ly run lên, bao lâu nay hấn chỉ muốn lợi dụng cô? Cô nói trong nắc nhen:" Người... con... gái... đó... là... ai...?"

Hứa Nhất Chính vui vẻ mỉm cười, hấn như nhớ đến bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc, Âu Tuệ Nhi của hấn luôn ngoan ngoãn thuận theo hấn, thân thể mềm mại, khuôn mặt nhỏ quật cường trong sự hãi đối diện với hấn. Những giọt nước mắt trên đôi má lấm la lấm lét của cô càng làm hấn vui sướng:" Người con gái chỉ tồn tại một và duy nhất. Trong mắt tôi không ai có thể thay thế được cô ấy"

Châu Khả Ly lưu luyến rời đi, cô vẫn không phục, rốt cuộc cô gái đó là ai? Châu tiểu thư thiên kim như cô có thể thua kém kẻ khác sao? Vạn người mê đắm cô, cô chẳng màn đến họ. Nhưng cô lại điên cuồng, loạn tình cấm đầu đi yêu một kẻ vốn đã có bóng hình khác trong tim. Cũng có lẽ sự chung thủy đó của hấn, càng khiến Khả Ly muốn chiếm lấy. Nhất định phải khiến hấn yêu cô, khiến kẻ vạn kiếp bất tuân ấy trở nên ngu muội quý rập dưới chân cô.

Hấn cầm chiếc điện thoại trên tay, ngó thấy đồng hồ đã ba giờ bốn mươi sáng, không biết Âu Tuệ Nhi của hấn ra sao? Lâu nay không nghe thấy giọng nói cô, mỗi ngày chỉ ngắm nhìn cô qua màn hình theo dõi của đội thám tử, càng lớn Tuệ Nhi càng trở nên sắc sảo, ma mị cuốn hút hấn. Những kẻ ăn hiếp cô đều bị hấn xử lý gọn gàng, cứ có chướng ngại vật nào cô không thể vượt qua, hấn sẽ âm thầm dẹp nó giúp cô.

Âu Tuệ Nhi sợ hấn, lòng hấn lằng lằng thích thú. Hứa Nhất Chính tắt điện thoại, hấn đang rất mong chờ ngày sinh nhật của cô. Trong đầu nghĩ ra vô số món quà cho cô, nhưng chẳng thấy cái nào hợp cả, cho nên hấn đã quyết định mua vài sợi dây trói bằng da màu đen bóng mềm mại. Hấn cột ở bốn góc giường, vừa lòng nhìn chúng.

Nhất Chính muốn Tuệ Nhi phải rên rỉ, âm thanh ngọt lịm đó phải lên đến tận đỉnh, thân thể căng cứng của cô thật xinh đẹp khi được bàn tay hấn tỉ mỉ xoa nắn. Rồi cả khi hấn quát roi vào người Tuệ Nhi, hấn muốn giao cấu mạnh với cô, muốn Tuệ Nhi đạt được sung sướng trong đau đớn, mùi máu thơm ngon của cô càng khiến hấn háng hái hơn, càng làm hấn điên cuồng muốn trừng phạt da thịt cô nhiều hơn nữa.

Tôi thật sự rất mong chờ em, Tuệ Nhi của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cô ấy là của tôi

Chỉ còn một tháng nữa thôi, năm năm tự do của Âu Tuệ Nhi sẽ biến mất, cô lại sẽ bị giam cầm như một con vật. Đã có rất nhiều lần Tuệ Nhi muốn nhờ đến cơ quan chức năng nhà nước bảo vệ cô, thế nhưng khi cô thành thật khai báo, tâm trạng lo sợ cầu mong sự giúp đỡ. Thì họ lại nhìn cô bằng ánh mắt giễu cợt, họ xem những lời cô kể như câu chuyện tiểu lâm nhảm nhí.

" Di Tư, nếu một người đàn ông cứ thích chiếm lấy mình làm công cụ phát tiết hay là món đồ chơi có xúc cảm cho hấn đùa giỡn hàng ngày. Thì mình phải làm sao?". Tuệ Nhi ngồi bên bậc thềm ngoài vườn, nơi di Tư bận bịu cắt đồng cỏ lờ mờ đã qua khỏi mắt cá chân.

Di Tư hàng ngày nói rất nhiều, nhưng hôm nay lại im phăng phất, bà cứ cặm cụi cắt, như trút giận việc gì đó, ngỡ như di Tư đang muốn phá nát hết cây cỏ trong vườn. Âu Tuệ Nhi thở dài, phải nhẹ tà vấy đứng dậy.

Nắng sớm len lỏi qua từng tán cây chiếu thẳng vào khu vườn bừa bộn bị đào xới, Tuệ Nhi đưa tay che mắt thôi không để những tia sáng làm chói mắt khó chịu. Cô nhíu mi nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, một cảm giác buồn rười rượi không thể diễn tả nên lời. Mỗi ngày trôi qua, cô lại cận kề tiến về tay ác ma hơn.

" Con đi làm đây". Nói rồi, cô quay lưng cầm chiếc cặp vắt chéo, với tay lấy chiếc áo mỏng khoác vào, Tuệ Nhi ủ rũ, như có cái gì đó nặng nề đè lên đôi vai gầy của cô, lắc đầu, cô cúi khuôn mặt như đưa đám nhìn xuống từng bước chân đang lặng lẽ rời đi.

Hai mươi ba tuổi, công việc không hề ổn định, vì ở đây là ngoại ô, công ty thưa thớt, đa số người dân làm bằng nghề trồng trọt, đánh cá, cho nên cô cũng không thể là ngoại lệ. Hàng ngày cô vẫn thường lui đến ngôi nhà khá giả nhất ngoại ô này, công việc chính của cô là quét dọn nhà cửa với mức lương khá ổn để sống qua ngày. Ngôi nhà khá to, so với nơi cô sống hiện tại chưa chắc có thể sánh bằng với một phòng ngủ trong này.

" Chào Tuệ Nhi, hôm nay trông chị xinh lắm!". Người mới vừa buông câu đùa chọc khiến má cô đỏ ửng không ai khác ngoài tiểu thiếu gia của ngôi gia này - Trịnh Trần Nam. Tại sao lại gọi là tiểu thiếu gia? Vì trên cậu ta còn một người anh trai nữa, và người đó rất ít khi lộ diện. Thấy Âu Tuệ Nhi đỏ mặt một chút, rồi cô cứ im lặng chăm chăm nhìn xuống chân, không thêm chú ý đến đường lối, và bỏ luôn cậu. Lâu rồi không ai thêm đoái hoài đến Trịnh Trần Nam, nên sự kiềm chế lâu ngày chợt bộc phát:" Có tin tôi trừ lương chị tháng này không?"

Âu Tuệ Nhi chậm rãi ngẩng đầu đối diện với Trịnh Trần Nam, ánh mắt cô lưu ly di chuyển theo một chiều hướng chưa hấp thụ được lời nói vừa rồi." Hà? Cậu nói gì vậy cậu chủ nhỏ?"

Trịnh Trần Nam vò đầu bứt tóc, tức giận dậm chân bỏ đi. Âu Tuệ Nhi nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng vô cớ của Trần Nam, cậu lướt qua cô rất nhanh, đút tay vào túi quần, chửi rủa gì đó trong miệng, Tuệ Nhi đàn ra, rồi chụm tay làm cái loa, nhắc với theo." Cậu chủ đừng nổi cáu thường xuyên. Con trai dậy thì nên tâm sinh lý hay nóng giận vô cớ lắm! Đừng bị quan mà làm chuyện không hay nha"

Trần Nam quay sang lườm Tuệ Nhi." Tôi mười tám rồi, tự biết kiềm chế bản thân"

Âu Tuệ Nhi mỉm cười híp mắt, mười tám tuổi. Vẫn còn nhỏ lắm!

Bước vào nhà, việc đầu tiên cô làm là dọn đồ cá nhân của mình, sau đó Tuệ Nhi bước vào phòng bếp, hòa nhã lễ phép chào mọi người." Chào bác Tổng Quân, vú Hai, chị Như"

Nhà tuy rộng nhưng người làm chẳng có bao nhiêu, ba người Tuệ Nhi chào và cô là bốn. Bốn người hầu hai cậu chủ, còn cha mẹ họ đâu? Chỉ có Tổng Quân Nha Từ Hầu biết, nhưng ông rất kín miệng, cứ làm như bí mật quốc gia cực kỳ nghiêm trọng, sợ lỡ miệng nói ra thì rước họa diệt vong vào thân vậy.

Ba người nhìn cô gật đầu chào lại, Nha Từ Hầu nghiêm nghị gật đầu, ôn tồn nói:" Hôm nay cháu không cần phải làm việc. Từ tối qua cậu chủ lớn đã không về nhà, ông chủ bảo đến TFT tìm cậu ấy về"

Âu Tuệ Nhi ngây ngô hỏi lại:" Vậy ai đi ạ?"

Chị Như nhanh nhẩu nói:" Em chứ ai?"

" Em? Nhưng em làm gì biết TFT ở đâu?". Tuệ Nhi mở to mắt ngơ ngác nhìn ba người.

Vú Hai hiền hậu, khuôn mặt chân chất của người thôn quê hiện rõ trên từ nét cau mày của bà, bà đưa cho cô một cái thẻ màu bạch kim khắc chữ TFT lấp lánh, nhìn cũng biết thứ này rất đắt tiền rồi." Tổng Quân Nha đã chuẩn bị xe rồi, con chỉ cần đến đó và đưa chiếc thẻ này, họ sẽ dẫn con đến chỗ cậu chủ lớn"

Âu Tuệ Nhi hiểu ý gật đầu, cô nhét chiếc thẻ vào túi áo rộng thùng thình có con thỏ nhỏ đáng yêu tí mĩ thêu bên ngực trái:" Dạ, vậy giờ con đi đây"

Cả ba người gật đầu, cô cũng giả hoạt chẳng hay biết việc gì, nhiệm vụ giao thì làm, dù gì người ta cũng trả lương cho cô ngày hôm nay mà. Tổng Quân Nha đưa cô ra ngoài, nơi chiếc xe limo sáng bóng sang trọng đợi Âu Tuệ Nhi, cô òa lên một tiếng rồi bay thẳng vào bên trong chiếc xe rộng rãi. Thoải mái quá!

Cô thích thú sờ mọi thứ từ chai rượu đắt tiền đến cái ly thủy tinh trên kệ, cô đưa tay mở từng hộp tủ bằng gỗ đen trong xe, mắt Tuệ Nhi sáng quắc lên, cô nhìn bác Tổng Quân:" Xe đẹp quá bác ạ!"

Bác Tổng Quân lắc đầu, thờ dãi:" Đi sớm về sớm, nhớ cẩn thận và đưa cậu chủ lớn về đến nơi không sút mề đấy"

Âu Tuệ Nhi gật đầu lia lịa nhìn bác Tổng Quân đóng cửa xe.

Sau một lúc thăm thú chiếc xe và quan sát mọi thứ của nó, cô bắt đầu thấy mệt và buồn ngủ. Sao lại xa đến như vậy?

Nhắm mắt, Tuệ Nhi quyết định tranh thủ chợp mắt một giấc. Và quả thật cô đã đánh một giấc ngon lành cho đến khi chú tài xế gọi dậy:" Tuệ Nhi, đến nơi rồi cháu"

Âu Tuệ Nhi ngáp lấy một hơi dài, vươn người căn các cơ bị gò bó lúc ngủ vùi trên ghế, cô dụi dụi hai mắt, khuôn mặt đờ đẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, khẽ gật đầu:" Dạ"

" Chú đợi ngoài này, cứ vào kiểm cậu chủ lớn từ từ"

" Vâng ạ!"

Lúc cô bước ra khỏi xe, trời đã hùng vĩ, bầu trời quang đãng với những ngọn đèn lấp lánh, nơi phồn hoa này dấy lên một nỗi lo sợ, trong tiềm thức của cô đã bắt đầu ngời ngời. Nơi này thật quen thuộc.

Tuy nhiên cô không có nhiều thời gian để nhớ ra chính xác đây là đâu, Tuệ Nhi nhìn tấm bảng lớn màu đen với cả ngàn ánh đèn phụ họa làm nổi bật chữ TFT mạ vàng, Tuệ Nhi lắc đầu ngán ngẩm.

Đây là quán Bar sang trọng nhất thành phố A, người đặt chân được đến rất nhiều nhưng vào được đây không có bao người, chắc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Khi những vị khách sang trọng đến TFT, họ đều được phân chia ranh giới, địa vị rõ ràng bằng những chiếc thẻ. Hoàng kim, dành cho những vị tổng tài lấy lòng hạnh A. Bạch kim, những người có địa vị cấp cao trong xã hội - nhà nước, hạng B. Đen, người mướn, diễn viên, ca sĩ,... giới điện ảnh trong và ngoài nước, hạng C. Loại cuối cùng là bỏ tiền ra để dành được một suất đặc biệt, với độ phải trả một cái giá cực đắt để có tên trong danh sách.

Âu Tuệ Nhi không hiểu ý nghĩa màu sắc của những chiếc thẻ, cô cũng không hề hay biết TFT thuộc thành phố A, cô đưa thẻ cho tên bảo vệ to lớn, mặt mày bặm trợn xấu xí đứng trước chiếc cửa lớn trang hoàng. Cả tá người xếp hàng đợi xét tên trong danh sách, họ nhìn thấy cô lấy ra một chiếc thẻ bạc kim thì vô cùng kinh ngạc. Dáng vẻ quê mùa, khuôn mặt mộc mạc chẳng có gì nổi bật, thêm việc tướng đi khập khểnh đáng xấu hổ của cô như một trò cười vô vị cho họ.

Tên vệ sĩ của ai đó vừa mới đi ra, nói vào tai tên bảo vệ gì đấy. Hắn ta gấp đầu trả thẻ lại cho Tuệ Nhi: "Mời tiểu thư theo tôi"

Tuệ Nhi vẫn còn đưa cái mặt ngơ cùng vô biên cảm xúc ra nhìn hắn, rồi dè chừng đánh mắt về phía tên vệ sĩ, tên vệ sĩ dáng cao, khuôn mặt dễ nhìn mỉm cười với cô. Âu Tuệ Nhi ngây ngốc đến nỗi sắp quay đầu bỏ về rồi, thế nhưng nhiệm vụ của cô là đưa cậu chủ lớn cùng trở về. Tuệ Nhi mân mê cái thẻ đất tiền trên tay, thấy ai cũng nhìn nó như con hổ thêm nỗi đến nỗi chảy nước miếng, hoang mang, sợ bị cướp, cô nhanh chóng nhét lại vào túi áo.

Đi theo bước chân của tên bảo vệ, cô hơi lo lắng bởi sự sang trọng và vắng vẻ bên trong Bar, tất cả không náo nhiệt như cô tưởng tượng, có lẽ chỗ này quá kén khách chăng?.

Người trước mặt cô khựng lại, cô cũng dừng lại cách xa hắn ba gang tay. Hắn gõ cửa, Âu Tuệ Nhi chăm chăm nhìn vào cái bảng trên cửa, cái bảng đang màu đỏ chợt chuyển thành xanh, tên vệ sĩ vịn lấy bả vai cô: "Tiểu thư vào thôi"

Âu Tuệ Nhi khó chịu gỡ tay hắn xuống, cúi đầu ngưng ngừng bước vào.

"Âu Tuệ Nhi đây rồi". Một giọng nói trầm ổn vang lên, giọng nói này thật sự quá quen thuộc. Nó quen thuộc đến nỗi mỗi đêm luôn bám theo cô, da đầu Tuệ Nhi bắt đầu ê ẩm, tất cả tế bào bên trong da thịt dường như đang chạy loạn lên, tâm thức cô la hét kịch liệt đầy hoảng sợ. Cả thân thể gầy gò của cô run rẩy, ngực phập phồng càng lúc càng mạnh, hơi thở cô bị nghẹn lại, khó khăn kéo lấy từng hơi đứt quãng.

"Cô gái đáng yêu này là của ai?". Thanh âm này cũng rất quen thuộc mang theo hương sắc ngà ngà say vì rượu, cậu chủ lớn - Trịnh Trần Đông. Âu Tuệ Nhi ngẩng đầu đánh mắt về phía Trần Đông say bí tỉ đang dựa vào thân thể mềm mại của cô gái xinh đẹp, phóng đảng cực kỳ quyến rũ bên cạnh. Rồi cô lại sợ hãi không dám đưa mắt nhìn chỗ khác để tìm kiếm giọng nói âm lãnh, tà mị ban nãy.

Tiếng cười lớn vang lên, vòng tay to lớn phảng phất mùi rượu nồng thơm phức quấn lấy cô kéo thẳng vào lòng, hắn đứng sau lưng cô, cúi đầu, phả vào gáy tai cô hơi thở ấm nóng nhưng đối với Tuệ Nhi nó thật sự quá lạnh lẽo: "Cô ấy là của tôi"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chạy đi, tôi cho phép đấy!

0

Bị vòng tay lớn của Hứa Nhất Chính choàng lấy, do hắn đang say cô thì yếu ớt, bề chống không vững đành phải ngã nhào về trước. Âu Tuệ Nhi nhắm chặt mắt lại, thôi rồi cô sắp đập mặt rồi!

Nhưng không, cô cảm nhận được thân thể rất nhanh bị bao phủ lấy, Nhất Chính xoay cô lại với vận tốc ánh sáng. Tuệ Nhi bình an vô sự nằm ngửa trên lòng ngực rộng lớn ấm áp của hắn. Cô vội vã mở mắt, thấy hắn ngả đầu, phản ứng chưa kịp hồi phục nên Tuệ Nhi rất nhanh đã thoát ra khỏi vòng tay của hắn. Âu Tuệ Nhi đứng thẳng người, khuôn mặt sợ hãi, có chút bối rối nói: "Vẫn chưa đến thời hạn năm năm, sao anh lại muốn bắt tôi?"

Hứa Nhất Chính gác tay lên trán, hắn vẫn cứ nằm dưới sàn nhà sạch trơn bóng loáng và lạnh lạnh, hắn nở nụ cười trào phúng, trêu chọc cô: "Tôi có bảo bắt em bao giờ? Đây là tự em tìm đến đó chứ!"

Âu Tuệ Nhi năm năm qua gan càng lúc càng lớn như ăn phải gan hùm, cô chỉ ngón trỏ thẳng vào mặt người nằm ngửa thẳng tắp dưới sàn: "Tôi tìm anh bao giờ? Tôi đến tìm cậu chủ lớn thôi"

Hứa Nhất Chính nâng tay ra khỏi trán, đôi mắt của hắn khẽ nhắm, giữa căn phòng mờ mờ ảo ảo do chum đèn nhiều màu cứ thay đổi mãi, điều đó khiến cho Tuệ Nhi không thể nhìn thấy để đoán được Nhất Chính đang nghĩ gì. Thế nhưng, hắn lại thờ dài, ngán ngẫm ngồi dậy thật chậm, phui nhẹ góc áo hơi bị nhàu. Khuôn mặt giờ đây của Hứa Nhất Chính chẳng giống kẻ say rượu khi nãy chút nào, đôi mắt ráo hoảnh, sáng quắc như đèn pha chiếu thẳng vào Tuệ Nhi khiến cô chợt dạ, vạn phần sợ hãi lùi lại phía sau ghế phòng.

Đưa tay, hắn vuốt nhẹ mái tóc đen bóng bệnh mướt mà của Tuệ Nhi, ôn tồn mang theo hương vị yêu thương nhớ mong bao tháng ngày qua: "Tuệ Nhi, em vẫn như ngày nào, luôn khiến tôi khao khát muốn chiếm lấy"

Âu Tuệ Nhi khó khăn nuốt nước bọt xuống cổ họng đau rát, nơi yết hầu cô như bị chặn lại bởi một khối u nào đó đang lan dần ra, Tuệ Nhi không dám đưa tay lên để hất những ngón tay thon dài mà quá cứ vuốt ve tóc cô, và nó đang làm tối muốn mòn trót trên từng tá da của Tuệ Nhi:

"Tôi có thể mang cậu chủ lớn về được chưa?". Tuệ Nhi đánh sang nơi khác, khuôn mặt cô xám xanh, sợ hãi đến độ máu trong người đang héo mòn

đình trệ không chịu lưu thông nữa.

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng, những cô gái ở đó không dám cất lên một tiếng nào, bởi khách hạng A như Hứa Nhất Chính không phải là người dễ chịu, nếu muốn có tiền thì tốt nhất biết người biết ta, lợi thời mà ẩn biến.

Hứa Nhất Chính chăm chăm quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường của Tuệ Nhi, trong lòng hần dâng lên một cỗ cảm giác yêu thương. Hắn chỉ muốn nhảy bổ đến ăn sạch lấy cô, nhất là đôi môi ngang bướng đó.

Gật đầu, hắn mỉm cười nhẹ, đôi mắt khê cong lên như ánh trăng lưỡi liềm đầu tháng, Hứa Nhất Chính trước mặt cô như một thiên thần. Một thiên thần hoàn hảo nhưng bên trong lại là một con quỷ dạ xoa xấu xí, ghê tởm và ác mộng của cả cuộc đời Tuệ Nhi.

"Em có thể mang cậu Trịnh về rồi"

Ấu Tuệ Nhi không khách khí bước đến dìu lấy Trịnh Trần Đông say bí tỉ, anh không ngừng làm nham đủ thứ. Thấy có ai đó đánh thức, ôm lấy anh đỡ dậy. Trần Đông phóng túng đưa tay sờ loạn người Tuệ Nhi.

Ấu Tuệ Nhi như chết đứng tại chỗ, cả người cô cứng ngắc, các dây thần kinh cũng căng ra như sắp nổ tung. Chết rồi! Hứa Nhất Chính, hắn vẫn còn ở đây.

Trịnh Trần Đông cứ treu đùa trên người Ấu Tuệ Nhi mà không biết trời đất gì hết, anh say đến con khi còn tưởng mỹ nhân cơ mà. Ấu Tuệ Nhi sợ hãi, hỗn loạn, không dám nhúc nhích cục cựa hướng chi là quay mặt lại. Tuy nhiên, những điều khủng khiếp nhất đã không xảy ra, Hứa Nhất Chính không móc súng hay dao ra thủ tiêu Trần Đông, ngược lại hắn còn hòa nhã đỡ lấy anh, cười híp cả mắt: "Tôi phụ em một tay"

Ấu Tuệ Nhi được một phen rợn người, da gà da vịt nổi đầy người, chưa kể đến việc cô đang hoảng hốt vì bất ngờ quá độ, không biết nên trả lời ra sao, cô khá lúng túng: "Cảm... ơn... à... cảm ơn anh"

Hứa Nhất Chính một tay đỡ lấy Trần Đông, một tay xoa đỉnh đầu Tuệ Nhi: "Mang ơn thì phải trả, đừng có cảm ơn suông". Ấu Tuệ Nhi gật gù đầu như gà mổ thóc, cô biết Hứa Nhất Chính đâu có tốt đến nỗi rồi việc làm miễn phí chứ. Bữa môi, cô tập tễnh bước theo hắn.

Lúc ra đến ngoài Nhất Chính giao Trần Đông cho tên vệ sĩ khi nãy, hắn quay lại đối diện với cô, không nói không rằng bế cô lên tay. Tuệ Nhi hoảng hồn, vùng vẫy: "Thả tôi ra!!! Anh muốn làm gì tôi?"

Hứa Nhất Chính nở nụ cười mỉa hoặc, tà dâm nói nhỏ vào tai cô: "Anh muốn ném được ném mùi vị ngọt ngào của em"

"Đều nhân, anh nói năm năm mà hiện tại vẫn chưa đến lúc. Sao anh có thể?". Tuệ Nhi khóc nháo, không ngừng vùng ra khỏi đôi tay chắc khỏe của hắn.

"Năm năm tôi sẽ bắt em lại, còn hiện tại chỉ muốn yêu em thôi"

Rồi hắn lại cười, giọng cười âm vang khắp hành lang, cô càng thêm hoảng sợ cấu chặt vào bắp tay hắn. Tuệ Nhi không muốn, cô liều mạng cắn vào bả vai anh đến rướm máu. Nhất Chính khê cau mày, mầu quang buồn cười nhìn đến phía cô: "Em cũng thích cảm giác mạnh sao?"

Ấu Tuệ Nhi cứng họng, nước mắt tuôn lã chã, lắc đầu phủ nhận không ngừng, nhưng hắn lại vờ không thấy, thích thú mang cô đến một căn phòng trắng toát sang trọng. Trong căn phòng chỉ đơn độc một chiếc giường và vài dụng cụ dây roi, ngoài ra chẳng có gì ngoài màu trắng vô hạn của căn phòng.

Cạch Cạch

Hắn lật người cô lại, khóa chặt hai chân treo ngược, đầu sát với mặt đất, khuôn mặt Tuệ Nhi đỏ bừng vì máu đang không ngừng chảy ngược xuống gây cho cô cảm giác choáng váng khó thở: "Chết tôi mất"

"Không chết được đâu". Nói rồi, hắn bắt đầu cời hết quần áo trên người cô. Mảnh xuân tình phơi phới lộ thiên giữa căn phòng. Ấu Tuệ Nhi run rẩy, khẩn thiết cầu xin hắn: "Đừng... xin anh hãy tha cho tôi"

Hứa Nhất Chính lại càng thích thú với dáng vẻ đau đớn, sợ hãi của cô, điều đó làm dục vọng trong hắn tăng cao, chưa gì cậu nhỏ đã thềm thường mà ngóc đầu dậy, bóng loáng, cứng cứng và vô cùng khó chịu. Thân thể của Ấu Tuệ Nhi thật biết cách khiêu gợi dục vọng trong hắn.

"Sẽ nhanh thôi"

Nói rồi, hắn kéo dây lên cao hơn, để khuôn mặt nhỏ đỏ như gấc của cô áp sát vào cậu bé của hắn, còn đôi môi hắn đang ở rất gần nơi u cốc quyền rũ của cô. Ấu Tuệ Nhi cắn môi dưới, quyết không để hắn đưa thứ đó vào miệng cô. Hứa Nhất Chính đét vào mông cô hai cái đau rất: "Ngoan, muốn nhanh thì mau mau yêu nó đi"

Ấu Tuệ Nhi ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn hắn, cô khó khăn, lẹ lăm há miệng ngậm lấy cậu bé. Hứa Nhất Chính rên lên thoải mái, hắn bắt đầu nhấp nhẹ trong khoang miệng cô, Tuệ Nhi nước mắt đầm đìa chảy ngược xuống tóc, ướt đẫm một mảnh sàn trắng. Thật khó thở!

Có gì đó chua chát từ bao tử cô chảy xuống cổ họng, hắn cứ tiến vào sâu cổ họng cô, Tuệ Nhi nhắm mắt, cau mày nhọn như sắp ói. Hứa Nhất Chính cúi đầu, đôi môi của hắn chạm vào cô bé của Tuệ Nhi khiến cô run lên, nơi đó nhồn nhột khó chịu nhưng cũng rất thoải mái lạ kỳ.

Tuệ Nhi dần trở nên mơ màng vì máu dồn xuống não quá nhiều, còn Hứa Nhất Chính cứ ngoáy rồi chọc vào u huyết đến ướt nhẹp. Hắn kéo ngược cô

lên, tháo sợi dây cho cô và đặt Tuệ Nhi lên giường. Âu Tuệ Nhi tỉnh tỉnh mê mê, đầu choáng váng không còn chút sức lực để phản kháng mặc cho hắn tiến vào rồi rút ra từng hồi. Hắn nâng chân Tuệ Nhi lên vai, nhấp thật mạnh rồi quỹ đạo ở tay dồn hết sức cầu vào bụng Tuệ Nhi, kéo một đường dài.

Bộ móng dài của hắn cạ vào da thịt mỏng của Âu Tuệ Nhi đến chảy máu, thịt da của cô nằm gọn trong móng tay của hắn. Nhất Chính đưa miệng liếm láp những giọt máu ngọt tanh đó, nở nụ cười quỷ dị với Tuệ Nhi: "Em thật đẹp!"

Cô vừa khoái cảm, vừa đau đớn lại hoảng sợ tột độ, bao nhiêu cảm xúc cứ đổ ập tới tấp vào tâm thức Tuệ Nhi. Hứa Nhất Chính gồng người, hắn thúc nhanh hơn, mạnh hơn và ôm chặt lấy cô rống lên một tiếng. Dòng sữa trắng đục ấm nóng được đưa vào bên trong Tuệ Nhi, cô từ cung cô co thắt liên tục và nhận lấy. Âu Tuệ Nhi như bùng tỉnh xô mạnh hắn ra khỏi thân thể mình.

Vì mới dùng hết sức hoạt động, hắn hơi mệt với không để phòng cô phản kháng phút hạ màn. Hứa Nhất Chính bật cười cả thân thể cường tráng lơ lửng xếp bồng trên giường, màu quang sáng rực chăm chăm nhìn cô, giọng hắn khô khản: "Chạy đi, tôi cho phép đấy!"

Âu Tuệ Nhi ôm bụng không ngừng chảy máu, cô đã sợ đến độ chẳng biết đau là gì, hai chân đuối đến bủn rủn nhưng vì muốn thoát khỏi ác ma. Cô không thể ngã quỵ trên sàn nhà được, đôi mắt đục ngầu chưa thoát khỏi hoan ái của cô tìm được chiếc khăn to. Đưa tay chộp lấy nó, cô quần quanh người, co giò định chạy đi.

Nhưng cổ tay cô đau nhói, một lực kéo khá mạnh khiến cô ngã bật về sau, yên vị trong lòng Nhất Chính, hắn mút nhẹ vành tai cô, hơi thở ấm nóng phả vào cô. Thân thể Tuệ Nhi khẽ run lên, Nhất Chính tà mị thủ thủ vào tai Tuệ Nhi: "Em có thể chạy, nhưng em không thể trốn"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngài giữ tuệ tuệ của tôi đến bao giờ?

Năm Năm quả thật rất dài và vô cùng khốn khổ đối với Hứa Nhất Chính, hắn vì không muốn đụng vào bất cứ người con gái nào khác ngoài Âu Tuệ Nhi mà phải kiềm hãm, nhìn đôi nhìn khát dục vọng của mình. Nhưng hắn là đàn ông, không thể mãi nhìn được, cho nên... Hứa Nhất chính đã nhiều lần dùng cách tự xử...

Bụng dưới của hắn đau nhức khó chịu, đêm ngày trầm trọc luôn nghĩ về Tuệ Nhi, nhớ đến hương thơm và làn da mịn màng của cô. Tưởng tượng được hoan ái cùng cô trong tiềm thức cũng đủ làm hắn cảm thấy thỏa mãn phần nào... Đó là về thân xác, còn trái tim hắn cũng chỉ có một và duy nhất bóng hình Tuệ Nhi, đêm ngày nhớ mong cả khi mơ nói mơ cũng chỉ gọi tên cô. Đường như đã có lúc hắn thấy chính bản thân rơi nước mắt, nhưng những giọt lệ trong suốt ấy đâu? Sao lại không vương trên má? Bởi vì, hắn khóc trong tim, hắn nhớ cô đến phát điên lên được.

Ngày hôm nay, Âu Tuệ Nhi đang ở trong lòng hắn, Hứa Nhất Chính tham luyến cứ muốn giữ cô mãi, hận không thể nhai nuốt, ăn tươi cô vào trong bụng, cất giấu Tuệ Nhi luôn ở đó... À, cách yêu thương và thể hiện ra ngoài của Nhất Chính phải nói là chẳng giống ai cả, và vì những điều đó đã khiến Âu Tuệ Nhi sợ hắn còn hơn cả thần chết.

"Em định không mặc gì cứ để vậy mà rời khỏi đây sao?". Những ngón tay trái của hắn nhẹ nhàng xuyên qua tấm khăn bông trắng dày, hắn hiểm độc chơi đùa trên vết thương của cô không ngừng làm càng, chiếc khăn trắng tinh dần chuyển thành màu đỏ đầy kinh diễm. Âu Tuệ Nhi nắm chặt chiếc khăn không để nó tuột ra, tay còn lại yếu ớt đặt lên mu bàn tay của hắn. Cái bàn tay bên trong chiếc khăn, ở bụng và không ngừng nhấn vào những đường rách toạc tõe máu đau nhói. Cau mày, nước mắt Tuệ Nhi tuôn không ngừng, cô cố gắng chịu đựng để không phải hét lên, rồi kêu gào đầy thảm thiết.

Các đầu ngón chân nhỏ nhắn của Tuệ Nhi cong lại, cấu chặt vào tấm ga, cả thân thể cô cứng đờ, gồng người để chịu đựng, nơi yết hầu cô vang lên âm sắc run sợ, khẩn thiết cầu xin: "Đừng... xin... anh..."

Hứa Nhất Chính khoái chí, hắn lại có ý dồn lực vào tay hơn: "Xuyt..."

Ngón trở tay phải của hắn ma mị đặt lên môi cô, ánh mắt hắn tràn ngập nhu tình, chiêm ngưỡng khuôn mặt chỉ bằng bàn tay của hắn đang cực kỳ, vô cùng khốn khổ, đau đớn của Tuệ Nhi. Khuôn mặt Âu Tuệ Nhi dần đỏ lên, trán lấm tấm mồ hôi lạnh và đôi môi trở nên tím tái. Đến lúc hơi thở Tuệ Nhi biến đổi thành nặng nhọc và đứt quãng, đáng vẻ ướt ớt đó của cô đã cho Nhất Chính biết. Cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hứa Nhất Chính buông tay, bế xốc cô lên. Cả thân thể Âu Tuệ Nhi mềm nhũn ra, cô cứ như không còn sức sống nữa, cứ ngỡ Tuệ Nhi đã bất tỉnh ai ngờ cô vẫn còn ý thức, nhưng mọi thứ thật mơ hồ, quay cuồng và êm ái.

"Em mệt rồi, ngủ đi nào! Chúng ta về nhà thôi". Hứa Nhất Chính ôn nhu dỗ cô vào giấc ngủ, nụ cười huyền hoặc của hắn làm lòng cô dâng lên một cổ bất an. Nhưng vẫn nhắm mắt ngủ thiếp đi. Âu Tuệ Nhi vì đau mà tê dại hết tất cả cảm xúc, tâm cũng dần bị sự hành hạ của hắn mà bắt đầu héo mòn trở lại.

Đưa cô về nhà của hắn, ngôi nhà mà năm năm trước cô đã từng vui mừng, hôn hờ và vội vã rời đi.

Nơi lạnh lẽo to lớn ám ảnh cô, nó như một bóng ma dai dẳng đuổi theo sau lưng Âu Tuệ Nhi, để nhiều đêm Tuệ Nhi mơ thấy bản thân cô trở về ngôi nhà này, mọi thứ không thay đổi, vẫn đáng sợ giam giữ cô. Rồi Âu Tuệ Nhi ra sức chạy khỏi ngôi nhà, nhưng càng chạy cô càng tuyệt vọng, đầy hành lang

nơi đây dường như dài ra thêm, cánh cửa tự do đóng chặt và dần biến mất. Cô quy xuống sàn, khóc nức nở, rồi giọng cười âm vang như nơi địa ngục sâu thẳm từ sau lưng Tuệ Nhi vọng đến." Em nghĩ em có thể thoát khỏi tôi sao?"

Âu Tuệ Nhi giật mình tỉnh giấc, đôi mắt cô mở to trao tráo nhìn về phía trước, tiềm thức cô vẫn chưa kịp định hình về mọi thứ xung quanh, thì đằng sau gáy tai cô một làn hơi thở ấm nóng đều đều phả vào, Tuệ Nhi chết cứng tại chỗ, mâu quang cô run run chậm rãi liếc xuống cánh tay to lớn nặng trĩu đang choàng qua người. Khó khăn nuốt nước bọt xuống yết hầu, Âu Tuệ Nhi nín thở để không bật ra tiếng la.

Hành động của Âu Tuệ Nhi dù rất nhỏ nhưng lại động đến Hứa Nhất Chính, hần chột tỉnh giấc vì nữ tử nhỏ bé trong lòng đang khẽ cựa quậy, giọng nói hần vô cùng lười nhác:" Em tỉnh rồi sao?"

Mất Nhất Chính không thêm mở nhưng vẫn biết cô đang làm gì, định giờ trò đòi bạo gì với hần." Nếu em muốn tôi ăn em một lần nữa, thì cứ việc đặt những chiếc răng be bé đó xuống tay tôi lần nữa đi"

Âu Tuệ Nhi đương há miệng, những chiếc răng nhỏ trắng tinh đang muốn phập vào tay hần, nhưng cô đã không đại gì cần hần khi nghe được lời đe dọa đầy hàm ý. Đôi người đen bóng của Âu Tuệ Nhi nhẹ nhàng lưu chuyển trong màn đêm, một màn sương mỏng đã phủ lấy những hình ảnh trước mặt cô.

Cô cho tay vào trong chăn, phát hiện ra bộ quần áo ngủ màu hồng hình Kitty đáng yêu ngày nào cô thích nhất, nay hần vẫn còn giữ. Âu Tuệ Nhi cảm nhận được sự mềm mại của chất liệu vải, cả hơi ấm từ hần truyền qua cho cô, cảm giác lâng lâng, thoải mái đang dần dụ hoặc cô rơi vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên ngón tay trỏ của hần đưa lên miệng cô, mân mê, vuốt ve cánh môi mọng đỏ sưng húp do cô cắn chặt lúc nãy. Hứa Nhất Chính thờ dài thườn thượt:" Nếu em cứ thức như vậy, tôi thật sự không kiềm lòng được đâu"

Lời nói của hần vừa dứt, thì hơi thở đều đều của Âu Tuệ Nhi liền phả vào ngón tay hần, đôi môi mềm mại của cô đôi lúc lại chẹp chẹp mút lấy đầu móng tay hần. Tuệ Nhi như thể một con mèo con đói sữa, cứ ngờ ngón tay ngay miệng là bầu vú của mẹ đầy thơm ngon.

Cô đang say giấc nồng trong lòng ác ma mà cô sợ hãi, sự thân thiện ngây thơ đó luôn khiến hần yêu thương muốn che chở, nhưng những hành động hần làm dường như ngược lại hoàn toàn, Nhất Chính luôn tạo ra vô vàn sự tổn thương khiến Tuệ Nhi trở nên sợ hãi, tránh xa khỏi hần. Mà điều đáng trách và phần nộ nhất là... Hứa Nhất Chính không hề hay biết những việc hần đang làm đã khiến Âu Tuệ Nhi tổn thương nặng nề về tinh thần cả thể xác.

Tiếng chuông vang lên, Nhất Chính phần nộ mèm tý đã ném luôn điện thoại. Âu Tuệ Nhi bị sự cáu tiết nơi hần làm cho khó chịu, xoay người, cúi đầu vào cổ hần để tìm chỗ thoải mái hơn. Hứa Nhất Chính dừng lại động tác ném điện thoại, liếc nhìn cô, Tuệ Nhi vẫn còn say giấc chưa có dấu hiệu tỉnh dậy bất chợt, hần áp điện thoại vào tai gắt gỏng:" Alo"

Đầu dây bên kia ngừng lại một chút." Hứa Tổng, không biết ngài giữ Tuệ Tuệ của tôi ở đó đến bao giờ?"

Hứa Nhất Chính bức bối mở mắt, hần nhìn vào dây số liên lạc, đây là điện thoại của Âu Tuệ Nhi chứ không phải của hần. Mà tên Trịnh Trần Đông đó từ khi nào đã giành quyền sở hữu Tuệ Nhi của hần vậy? Còn thân mật gọi Tuệ Tuệ nữa!

" Tuệ Nhi không phải món đồ vật, cô ấy cũng không phải của cậu"

Trịnh Trần Đông im lặng một chốc, hình như anh cảm nhận được sự cáu kỉnh trong giọng nói của Hứa Nhất Chính, nhất thời không biết trả lời ra sao:" Vâng, cô ấy không phải của tôi. Nhưng cô ấy là người làm cho nhà tôi, không biết khi nào cô ấy về đây..."

Hứa Nhất Chính liền chen vào câu nói của Trần Đông:" Từ bây giờ Tuệ Nhi không làm cho nhà đại thiếu gia Trịnh đây nữa. À, Tuệ Tuệ không phải cái tên để cho cậu tùy tiện gọi, nhớ kỹ lời tôi đây!"

Tút Tút Tút

Hứa Nhất Chính cộc lốc trả lời, sau đó cúp máy, còn đọc đoán ném luôn điện thoại của Tuệ Nhi qua cửa sổ, rơi xuống thẳng vườn. Thôi rồi, vậy là đi toi cái điện thoại hơn ba tháng lương của Âu Tuệ Nhi, không biết khi cô tỉnh dậy sẽ đau lòng như thế nào nữa.

Cứ cho là Hứa Nhất Chính ích kỷ và thích độc chiếm đi. Tất cả những gì hần có đều không quan trọng bằng Âu Tuệ Nhi, kể cả cái sản nghiệp do cha để lại, hần không muốn ông trên trời thất vọng về hần, nên mới một lần đầu đón chấp nhận để Tuệ Nhi rời đi. Năm năm qua đã quá đủ tự do và xa cách rồi, Nhất Chính siết chặt cái ôm hơn, Tuệ Nhi cau mày khó chịu trong mơ, cô rúc đầu, chui tọt vào lòng ngực hần, dán chặt thân thể mỏng manh nép vào người Hứa Nhất Chính. Như thể cô đang sợ điều gì đó, và cô cần một điểm tựa vững chắc, an toàn để bám vào trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thân thể của em thèm khát tôi

Con gió nhẹ nhàng lướt qua khe cửa sổ, một vài tia nắng ban mai tinh nghịch cố ý chen lên trước gió, chúng len lỏi nơi khe cửa rồi xuyên thấu tấm màn lụa mềm mại. Góc cánh màn khẽ tung nhẹ cánh bay, nó uyển chuyển cùng gió và nắng hát bài ca giao hợp.

Bên ngoài khung cửa sổ, từng tán lá xanh um đung đưa trong gió, chúng tạo ra những âm thanh xào xạc êm tai. Nếu đứng dưới gốc cây, ta thả lỏng cơ thể và nhắm mắt lắng nghe, có khi ta còn vui vẻ ngân nga theo nhịp điệu vui nhộn của bài ca dao nào đó.

Âu Tuệ Nhi thoải mái vươn người, cô đánh ngáp một hơi thật dài, lần qua bên này rồi trườn đến bên kia, trên chiếc giường đôi rộng lớn quá đỗi quen thuộc. Chỉ cần nhắm mắt thôi, Tuệ Nhi cũng biết bản thân đã lạc đến chốn nào.

Cô buồn bã mở mắt chào nắng sớm, tia sáng ấm áp chiếu rọi thẳng vào tầm mắt cô, Tuệ Nhi đưa tay che mắt lại, vừa hay mới ngủ dậy nên cô chưa kịp thích nghi với ánh sáng được. Sau một lúc, cô bỏ tay ra, đầu tóc tất cả màu sắc xinh đẹp bình yên đó vào đáy mắt. Âu Tuệ Nhi nhón miêng cười tươi, cô trông như một bông hoa dại bên đường, vẻ đẹp thuần khiết ngây ngô không cần thiết phải trở nên quá sắc sảo, vẻ bề ngoài của bông hoa dại ấy cứ ngỡ rất yếu mềm và tâm thường. Nhưng nó lại mang theo khí chất mạnh mẽ và cao quý vô cùng, chỉ tiếc là... Hiếm có ai có thể nhìn thấy được vẻ đẹp tâm hồn đó.

Bây giờ Tuệ Nhi mới nhìn sang bên giường, cô đặt tay vào sờ thử. Hơi ấm vẫn còn nhàn nhạt, có lẽ Hứa Nhất Chính chỉ mới vừa rời đi thôi, cô mệt mỏi lại cúi đầu vào chăn tính ngủ tiếp thì...

"Dậy đi nào người đẹp!" - Hứa Nhất Chính bước vào, hần cầm trên tay mâm thức ăn thơm phức, hai cái trứng ốp - la và thịt bò hun khói ngào ngọt hương vị. Bụng của Âu Tuệ Nhi vang lên từng tiếng ục ục, cô chép miệng, mắt sáng rỡ nhưng vẫn còn dè chừng chăm chăm nhìn hần.

Hứa Nhất Chính tiến đến gần, xóc chăn lên, túm lấy tay cô kéo thẳng vào lòng. Âu Tuệ Nhi khẽ cau mày, vết thương ở bụng hôm qua được hần băng băng gạc trắng rồi, nhưng do động mạnh, Tuệ Nhi có chút hơi nhói: "Tôi muốn về nhà"

"Em vẫn đang ở nhà đó thôi". Hần trả lời một cách ngon ơ, mâu quang thần nhiên không thêm hiểu lời nói của cô:

Hàm ý đó cô hiểu chứ, Âu Tuệ Nhi ít ra cũng học xong cấp ba và thi đậu cả ngành quản trị kinh doanh cơ mà, dù rằng cái bằng nó không có giá trị mấy, nhưng cũng đủ chứng minh được. Cô có nào chứ không phải loài động vật vô tri.

"Tôi muốn nói đến nhà của tôi, không phải của anh"

"Nào! A..." - Hứa Nhất Chính dường như phớt lờ câu nói vô nghĩa của cô, hần cắt trứng cho cô, còn dâng tận miệng, ngọt ngào dứt cho ăn giống như đồ dành một đứa trẻ. Âu Tuệ Nhi lắc đầu, cô quá hiểu Nhất Chính ngang bướng, cứng đầu cứng cổ cỡ nào, cô đành thuận theo lời hần mà há miệng ra nhận lấy miếng trứng. Nghịch ý hần chẳng khác nào nói: "Anh giết tôi đi". Và chắc chắn hần sẽ cầm cây tiểu liên cho cô một viên banh xác.

"Ngao ắm!" - Hần cười híp mắt, giọng nam trầm thấp khen ngợi:

Âu Tuệ Nhi ôm gối đợi hần dứt xong bữa ăn sáng ngon nhưng đầy mùi sát khí, cô sợ sệt đến vô giác những ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay đau điếng: "Tôi còn phải đi làm"

Hứa Nhất Chính từ tốn đặt chiếc mâm qua một bên, dáng vẻ của hần vẫn cứ điềm đạm, âm trầm chẳng đoán ra được. Đưa tay lên cao, hần nhẹ nhàng chơi đùa mái tóc mềm mượt đen bóng của cô, vuốt ve khuôn mặt bình sinh đã rất xinh đẹp của Tuệ Nhi, hần bá đạo lướt dần xuống chiếc cổ rồi đến bả vai gầy guộc ốm sòm.

"Á..." - Âu Tuệ Nhi đau đón thét lên, khuôn mặt cô cau có, đôi mày lá liễu cũng vì thế mà cau chặt vào nhau, theo phản xạ cô liền cầu vào tay hần, sau đó mới cắn răng chịu đựng.

Hứa Nhất Chính đương bốp mạnh lấy bả vai cô, những đầu ngón tay dồn hết sức lực để bấm sâu vào hơn nữa, hần tặc lưỡi: "Mèo nhà từ khi nào trở thành mèo hoang rồi, có phải được tự do lâu quá rồi khiến em quên hết tất cả phép tắc? Hử?"

Đôi mắt của hần chột đánh lại, nụ cười ẩn hiện rét lạnh trên môi hần, Nhất Chính khom người, cúi đầu sát vào mặt cô, giờ đây hần còn đang định bá chiếm luôn cả hơi thở, sự tự do ngắn ngủi của Tuệ Nhi: "Em sẽ chẳng phải đi làm gì cả. Tôi đủ sức để nuôi em"

"Tôi không phải con chó, con mèo, anh nói nuôi là nuôi. Tôi... tôi... là con người!" - Khuôn mặt quật cường, thống khổ chịu đựng cơn đau tê dại trên vai, cô vẫn cố cãi bướng. Mâu quang cô chao đảo nhìn theo đôi ngời đen bóng của hần, hần ngậy người quan sát vẻ kiên định trên khuôn mặt cô. Thoáng chốc tất cả sự mạnh mẽ đó như bị sụp đổ. Hứa Nhất Chính tuột nhanh chiếc quần của cô, do không có nội y bên trong, liền ngay lập tức cô đã lỏa lồ trước mặt hần, Tuệ Nhi phẫn, cô uất ức nói không nên lời. Hần ban hai chân cô quắp ngang qua hông, không thêm cho cô sẵn sàng đã nhanh chóng động thân tiến vào.

Nơi đó của Âu Tuệ Nhi khô khốc, co chặt chưa giãn nở kịp, sự xâm chiếm quá bất ngờ của Nhất Chính đã khiến Tuệ Nhi đau, chưa có thể chấp nhận. Nhưng vài cái nhấp, cơ thể của Tuệ Nhi đã bắt đầu phản ứng, cô bé ngoan ngoãn chiều chuộng hần. Hứa Nhất Chính ác bá mỉm cười, lực hông gia tăng và hần nâng cằm cô lên khiến cô phải trực diện lắng nghe lời thô tục của hần: "Âu Tuệ Nhi, em có cảm nhận được không, thân thể của em thêm khát tôi. Cho nên, em là của tôi, chẳng có cái đêch quyền lợi nào cho em được thoát khỏi tôi cả. Giờ thì tận hưởng sự đam mê và rên rỉ dưới thân tôi đi"

Âu Tuệ Nhi bị hần phi báng chẳng khác nào đứa gái gọi rề tiền luôn khao khát thân thể đàn ông, cười nhạt số phận trớ trêu đầy xui xẻo. Nước mắt long lanh trong suốt của cô lặng lẽ tuôn như cơn mưa mùa xuân, cô lau má, choàng tay quanh cổ hần, chôn vùi khuôn mặt sâu vào hõm vai hần, cô cắn môi, che giấu những tiếng rên rỉ thô bỉ trực chờ trào ra. Tuệ Nhi biết được sức chịu đựng của bản thân cao siêu cỡ nào mà, như thế này đã hề hà gì.

Thế nhưng hoàn toàn ngược lại, trong lời nói của hần chỉ đang ám chỉ rằng, Âu Tuệ Nhi là của hần, chỉ có thể được một người đàn ông duy nhất là hần thôi. Đã bảo Hứa Nhất Chính tài giỏi, mưu lược trong kinh doanh, nhưng lại ngu si đần độn trong việc thể hiện tình cảm với Tuệ Nhi rồi mà.

Hứa Nhất Chính bóp mạnh vào đôi mông trắng ngần như tuyết sữa của Tuệ Nhi, hấn nhắm mắt giải phóng con thú đói năm năm qua bị kiềm hãm, tù tội bên trong. Đôi môi hấn lướt trên viền tai cô, mút nhẹ rồi mạnh, chiếc lưỡi ma quái quyến rũ thọc sâu vào lỗ tai cô, Tuệ Nhi dâng lên một nỗi khoái cảm, nó nhồn nhột nhưng thích thú vô cùng. Cô chưa kịp tận hưởng xúc cảm lạ lẫm dịu dàng đó lâu thì... Hứa Nhất Chính nở nụ cười bán nguyệt, hai hàm răng hấn nghiền chặt, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi hấn, rồi dần lan ra trong miệng hấn, trời dạt xuống yểu hần hấn, trên đầu lưỡi vẫn còn dư vị ngọt thanh thơm ngon của Tuệ Nhi.

Cảm thấy bà vai lạnh lạnh, dòng nước mặn đắng ướt đầm vai áo hấn, nhưng chẳng có tiếng thét nào phát ra ngoài sự run rẩy nơi Tuệ Nhi, hai tay cô cầu chặt vào nhau, siết tóc hấn tựa như muốn bứt ra luôn. Hấn cảm thấy đau nhưng hấn thích điều đó.

Hoan ái đi qua, cảnh xuân phơi phới phảng phất dưới nắng sớm ban mai và cơn gió thanh bình trong sạch ấy khiến cho Tuệ Nhi vừa uất hận, vừa tủi hổ ôm chặt lấy chiếc chăn, nhắm mắt vùi đầu vào gối. Vì chiếc chăn che mất khuôn mặt đỏ ửng đau đớn của cô nên hấn không thể nhìn thấy được, trái tim cô đã tan nát, chết dần chết mòn như thế nào. Hứa Nhất Chính ngồi xếp bằng bên cạnh Tuệ Nhi, hấn vuốt lưng cho cô: "Tuệ Nhi, em là người đàn bà của tôi, cho nên tôi không muốn nhìn thấy em tiếp xúc với bất kỳ người nào khác mà không qua sự cho phép của tôi"

Giọng Tuệ Nhi nghèn nghẹn, như giận hờn, như trách cứ: "Ừ, tôi là của anh"

Hứa Nhất Chính ngỡ cô đang nũng nịu vì bị hấn tước đoạt tự do không báo trước nên sinh ra hờn dỗi, hấn vui vẻ lạ thường, nằm xuống cạnh Tuệ Nhi, hấn thủ thi: "Tôi nay có một bữa tiệc, tôi muốn cùng em đến đó"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tôi là của em

Ấu Tuệ Nhi nín khóc, chui rúc vào lồng ngực dày vạm vỡ của hấn, thân thể trắng kiện của Hứa Nhất Chính đồng thời bao bọc lấy cô, Tuệ Nhi thờ dãi ngán ngẫm chỉ mong rằng hấn sớm buông tha cho cô. Vuốt lấy tấm lưng cô, Nhất Chính dánh về hiền lành hết mức chân thành lên tiếng: "Đừng rời xa tôi"

Trong lòng Ấu Tuệ Nhi bất giác có biến, chút gì đó vừa sợ vừa vui len lỏi vào trong tim, cái hình dáng này thật hiếm thấy nơi Nhất Chính, cô đưa tay lần mò tìm kiếm chiếc điện thoại, chỉ muốn chụp lại khuôn mặt hấn bây giờ để lưu giữ. Thế nhưng... Tuệ Nhi náy người, mắt trao tráo nhìn quanh không thấy điện thoại cô đâu: "Điện thoại của tôi đâu rồi?"

Hứa Nhất Chính thần sắc suy tư: "Hình như tôi qua tôi vứt đi rồi"

"Hà?". Ấu Tuệ Nhi mở tròn to đôi viên bi xinh đẹp, buồn khổ mà than trời: "Ba tháng lương dành dụm của tôi coi như đi toi rồi"

"Tôi mua cho em cái khác". Hấn ôm lấy bờ em thon gọn của cô, kéo vào lồng ngực, rồi vắn về những đường nét sắc sảo trên người Tuệ Nhi. Ngược lại dánh về thân nhiên đó, Tuệ Nhi chỉ biết hậm hực trong lòng, bao nhiêu câu chửi rủa cũng chỉ giấu nghẹn đi, đành buông câu: "Thôi bỏ đi"

Cô nhắm mắt, mệt mỏi, đau nhức, gục đầu sâu vào ngực hấn. Ấu Tuệ Nhi lại thêm thiếp ngủ đi.

Lúc tỉnh dậy, bụng Tuệ Nhi đã được hấn thay bằng gác mới, vành tai cũng tỉ mỉ dánh bằng keo hình Kitty đáng yêu màu hồng nhạt cho cô. Thờ dãi thườn thướt, mắt đẹp nhìn quanh phát hiện ra chẳng thấy bóng dáng Hứa Nhất Chính đâu, Ấu Tuệ Nhi lo lắng không biết có nên rời đi vào lúc này không?

Đang lồm cồm bỏ dậy tìm quần áo thì một cánh to săn chắc vòng qua chiếc eo thon nhỏ của cô, nhẹ nhàng nâng cô đứng dậy. Đối diện với khuôn mặt mùa xuân của Nhất Chính, Tuệ Nhi chỉ biết cúi đầu ủ rũ mà trách cho số mệnh. Chạy không thoát, ở lại cùng chẳng yên, tiến thoái lưỡng nan cô đành ngậm ngùi nuốt đắng cay vào sâu trong lòng, nâng mắt hạnh chăm chăm chờ đợi hấn.

Nâng chiếc hộp mang nhãn hiệu D&G đến trước mặt Ấu Tuệ Nhi, mở hộp, Hứa Nhất Chính lấy ra bộ cánh đắt tiền ướp thử vào người cô, hấn đánh giá một lượt mới gật đầu lộ rõ vẻ vừa lòng: "Bộ đầm này hợp với em đấy, cởi áo ra"

Lúc này Nhất Chính đã thoát quần của Tuệ Nhi rồi, giờ chỉ còn cái áo ngủ tay dài màu hồng xộc xệch, hai cúc áo đầu đã bị bung ra, bộ ngực khiêm nhường ẩn hiện dưới lớp áo mỏng. Ấu Tuệ Nhi đứng đần mặt ra, ngang bướng không nghe lời. Hấn cảm thấy khâm phục bản thân hiện tại, chưa bao giờ hấn lại có sự kiên nhẫn với bất kỳ ai hay việc gì ngoài Ấu Tuệ Nhi. Khóe môi hấn cong lên theo một đường vẽ hoàn hảo, góc độ chuẩn không cần chỉnh vào đầu cho được và đẹp đến hút hồn người đối diện: "Vậy em muốn tôi cởi giúp em? Sau đó đét vào mông và ngực em? Rồi lại ăn em lần nữa? Em vẫn còn đói?"

Mặt cô xám xịt, dẹp bỏ vẻ bướng bỉnh đó, khóe mắt cô giật giật liên hồi, cúi đầu, nhanh tay cởi phăng áo ngủ ra. Thân thể xinh đẹp của Ấu Tuệ Nhi phơi bày trước mắt hấn, Hứa Nhất Chính thích cách đe dọa và thuận theo của Tuệ Nhi, hấn bật cười khoái chí, phóng túng đưa tay xoa nhẹ vào hai bầu ngực đáng yêu của cô: "Như vậy chẳng phải ngoan lắm sao!"

Sau một lúc hấn kỹ lưỡng mặc bộ đầm cho cô, Tuệ Nhi ngậy người nhìn mình trước gương, miệng cô lắp bắp, nói không nên lời: "Anh... tôi... sao... sao..."

Hứa Nhất Chính sờ cằm, neho mắt đánh giá từ đầu đến chân Âu Tuệ Nhi, bộ đồ này chẳng hợp với dáng vẻ của cô chút nào. Khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết như vậy bị bộ đầm hình con thỏ đen bóng làm cho biến chất, hấn nhìn lại vào hộp. Trán nổi đầy đường vân đen:"Nhầm đồ rồi"

Bộ đầm hở hang, phong tình này là hấn mua kèm để tặng cô vào ngày sinh nhật, vốn là định bắt chước theo một vài phim đen kiểu playboy, bộ đồ đen ôm từng đường cong mềm mại như nước suối đầu nguồn, khoáng đẳng để lộ ra bờ vai và đôi chân trắng muốt nhỏ nhắn, áo liền váy ôm sát bờ hông nhìn là muốn cầu mạnh vào của Tuệ Nhi. Trên đầu còn cài đôi tai thỏ đáng yêu nữa. Hấn nuốt nước miếng khó khăn, cố gắng kìm chế dục vọng đang trào như dòng dung nham rực rỡ nóng bùng, bao lâu nay đã bị kiềm hãm trong lòng núi lửa.

Âu Tuệ Nhi ngạc nhiên mở to mắt nhìn hấn. Gió mát thanh bình khẽ lùa qua vai hấn, gió hắt nhẹ làm những sợi tóc dài mềm mượt của hấn bay lên, dáng vẻ thẳng thắn pha chút đáng sợ lại làm Tuệ Nhi cực kỳ bất loạn. Tim cô ngừng lại rồi lạc đi một nhịp nào đó, bất giác tâm thức cô mê mị mơ mộng bay đến tận trời cao. Hấn đang nói cái gì vậy?.. Cô chắc rằng bản thân đang mơ chứ nếu là hiện thực thì hấn đã ăn tươi nuốt sống cô rồi, để gì lại nói ra những lời vừa bá đạo lại sến súa đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Oan gia

Không ngờ lớp ren bên ngoài có thể còi ra được, bộ váy áo yêu kiều để lộ phần vai trần trắng tuyết phong tình của Âu Tuệ Nhi, cô không quen nên bắt Hứa Nhất Chính đưa lại áo khoác ren. Nhưng hấn lại độc đoán không thêm đưa, đôi co với kẻ không có cảm tính chi bằng đập đầu vào tường sướng hơn.

Âu Tuệ Nhi ngồi bên cạnh Hứa Nhất Chính, mắt chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô hỏi:"Chúng ta đi đâu vậy?"

Hứa Nhất Chính trả lời:"Tần trang em lại một chút"

Lên cần, đập ga, hấn lết bánh lao vút về phía trước với tốc độ xé gió. Chiếc Porsche xanh biển nổi bật dưới bầu trời nắng nóng gay gắt, bóng dáng đi đến đâu đều có vô số ánh nhìn tán thưởng, ao ước được một lần ngồi thử trên nó.

Âu Tuệ Nhi không quen đi xe, dù khi trước hay bây giờ cô cũng đều bị say xe đến chóng mặt, muốn ói và có chịu chứng tị đại tất cả đầu ngón tay, chân. Hứa Nhất Chính bật cười nhìn khuôn mặt dờ sống dờ chết cũng cô đang hết sức thống khổ, mở banh mắt và ôm bụng không để cho nước chua ọc ra khỏi cổ họng.

Sau một lúc chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, cô vội vã lao ra khỏi xe, vịn chiếc kiếng và nôn thốc nôn tháo, tưởng chừng lục phủ ngũ tạng bên trong con thể đã quăn quắt lấy nhau bởi ruột non, ruột già, mọi thứ dường như đảo lộn cả rồi. Cô còn tưởng bản thân sẽ nôn mọi thứ bên trong trời ra ngoài hết, mặt xanh mặt vàng chua chất khắp miệng Âu Tuệ Nhi.

Hứa Nhất Chính vuốt lấy tấm lưng non nặn của cô, ra sức trêu chọc:"Không ngờ em yếu sinh lý đến như vậy"

Thiệt là khổ quá mức mà, Âu Tuệ Nhi mệt đến đừ người, cả thân thể bần rần phải tìm một điểm tựa mới có thể đứng vững. Gặp hấn cứ trêu cô như thế, chả còn hơi sức đâu để quan tâm hay dùng ánh mắt liếc hấn nữa. Chưa bao giờ cô thấy được vẻ trẻ con của hấn, hôm nay đúng là sắp có bão đến nơi rồi.

Khi cô khỏe được một chút, hấn mới dắt cô vào bên trong, nơi này rất đồ sộ, hình như đây là trung tâm tư vấn và làm đẹp cho phái nữ, giống như một thẩm mỹ viện chuyên ngành. Hấn nói gì đó với cô tiếp tân, cô ta mỉm cười sáng rực, lâu lâu lại liếc mắt đến Âu Tuệ Nhi đầy xem thường. Hứa Nhất Chính bàn giao Âu Tuệ Nhi cho một cô gái khác, và không quên dặn:"Mặt thôi, đừng đụng tới những chỗ khác của tôi"

Hai má Âu Tuệ Nhi đỏ hơn cả quả cà chua chín. Hấn đang nói cái quái gì vậy?

Nửa tiếng trôi qua, hấn đợi bên ngoài, còn cô được chăm sóc nhan sắc, được tuốt lên thật lộng lẫy. Vậy mà hà có gì hấn cứ đi đi lại lại, như đang đứng ngoài phòng đẻ và chờ vợ sinh con chẳng bằng. Những cô phục vụ đứng xung quanh che niện cười duyên, muốn tạo nét để được hấn ngó đến, nhưng mọi điều họ làm đều vô ích. Cả một góc áo còn chưa chạm vào được hưởng chỉ là bắt chuyện làm quen.

Rồi lại nửa tiếng nữa trôi qua, cuối cùng Âu Tuệ Nhi cũng xuất hiện một cách lộng lẫy. Mái tóc được tết bồng bênh vén qua bên phải, bên trái được giữ nếp cố định bằng chiếc kẹp hình hồ điệp màu trắng lông lảnh rất hợp với bộ váy áo của cô. Khuôn mặt được điểm nhẹ chút phấn, môi đỏ như thoa son nhưng thực ra là Tuệ Nhi muốn để tự nhiên, hai bên má phien hồng như thể thiếu nữ e ấp thẹn thùng. Nhìn tổng thể từ đầu xuống chân, đôi guốc màu trắng pha lê ôm gọn bàn chân nhỏ nhắn thon gọn, Tuệ Nhi hơi khó khăn bước đi vì hai chân cô không được cân xứng, với việc không quen đi giày cao gót.

Hứa Nhất Chính bước đến đỡ lấy Âu Tuệ Nhi, hấn như hít phải mê hồn hương, một giây cũng không thể thoát ra khỏi cô được:"Cẩn thận"

Sau đó hấn thanh toán và diu cô ra xe, Âu Tuệ Nhi nhủ mi:"Có thể đổi thành một đôi giày búp bê không?"

"Không, có tôi bên cạnh em còn sợ té?". Hần đáp ga không cho cô cơ hội trả lời, tiếp tục phóng nhanh với tốc độ chóng mặt, mồ hôi lạnh rịn đầy lòng bàn tay Âu Tuệ Nhi. Tên khốn chết bầm này muốn giết cô bằng cách ác độc này sao?

Không gian xung quanh thật sự quá đổi lạ lẫm, Âu Tuệ Nhi không quen đi đến những chỗ quý hóa thế này, cô có chút gượng gạo mỉm cười mỗi khi có ai bước đến gần chào hỏi Hứa Nhất Chính, hẳn ôm eo cô chết đứng tại chỗ chào mọi người. Cô giật nhẹ ống tay áo hần, Nhất Chính đang nói chuyện với đối tác liền cúi nhẹ đầu, áp tai đến gần môi cô: "Tôi cảm thấy ngột ngạt quá!"

"Vây em đi một vòng xem có thấy đỡ hơn không?". Hứa Nhất Chính buông eo cô ra. Âu Tuệ Nhi gật đầu, khắp khềnh khó khăn bước đi, đôi guốc này quả thật không phù hợp với đôi chân thiếu cân bằng của cô.

Cô đi đến bên chiếc bàn buffet, đủ thứ mỹ vị mời chào cô, từ vị hương nồng quyến rũ đôi tay Tuệ Nhi, cô vươn tay định chạm đến nhưng vội rút lại. Dù đang nói chuyện cùng các đối tác hiện tại hay tương lai, nhưng ánh mắt của Hứa Nhất Chính vẫn không rời khỏi Âu Tuệ Nhi một giây phút nào hết. Lúc cô định lấy ly rượu màu đỏ sẫm sánh, cũng là lúc hần nâng ly rượu trong tay nhấp nhẹ, khuôn mặt tà mị, ánh mắt lãnh khốc trừng to nhìn Tuệ Nhi.

Nuốt nước miếng khó khăn, cô đành lấy ly cocktail uống đỡ vậy, ít ra nó có pha chút rượu nhưng không mạnh.

Đang trong lúc thềm thường, nâng tay muốn lấy chiếc bánh chocolate nhỏ trên mâm thì một đôi tay ngọc ngà xinh đẹp chen vào, hất tung cánh tay đang đau của Tuệ Nhi ra, cô đau vì bị Nhất Chính bóp lấy lúc sáng đó mà.

Người con gái ăn mặt quý phái, vẻ đẹp đoan trang, khuôn mặt sắc sảo phủ một lớp phấn son dày cộm, cô ả hừ lạnh, khinh bỉ: "Thứ què quặt què mùa như mày mà cũng đến đây sao?"

Âu Tuệ Nhi cau mày, bặm môi, ngược mắt nhìn người đối diện: "Dương Thục Cẩm, cô thật quá đáng!"

Dương Thục Cẩm là cô bạn chung khóa học sinh viên của Âu Tuệ Nhi, cô ta cũng từng sống dưới vùng ngoại ô nghèo khó, hằng ngày lam lũ đến trường trong con đói, học hành sa sút vì phải đi làm kiếm tiền đóng học, trang trải cuộc sống. Bỗng nhiên Thục Cẩm biến mất, mọi người đồn thổi cô ta đang cặp với tỷ phú nào đó sống trong thành phố A, trung tâm của đất nước, nơi tồn tại vô số những doanh nhân thành đạt và giàu có.

Lúc còn là sinh viên cả hai chưa từng hòa thuận với nhau, dù nghèo nhưng cô ta mang trong người sự tự ái rất cao. Thà rằng đói chứ không bao giờ mở miệng xin ai một chút gì đó dễ lớt dạ, cũng vì vậy mà Thục Cẩm bị nhiều người tẩy chay. Làm bộ làm tịch tỏ vẻ thanh cao để làm gì cơ chứ? Dương Thục Cẩm hay bốn cọt gọi cô là con què, bởi Âu Tuệ Nhi chân ngắn chân dài khó khăn di chuyển với lại kẻ tật nguyên như cô sao có thể may mắn được trời phú cho gương mặt khả ái, sinh đẹp hút hồn người quá đổi. Âu Tuệ Nhi nổi bật hơn người, rất nhiều chàng trai say như điên đổ nhưng chẳng ai có thể làm quen được cô. Trịnh Trần Đông là người yêu của Dương Thục Cẩm khi ấy, cũng bởi bị Tuệ Nhi mê hoặc mà bỏ Thục Cẩm chạy theo cô. Nhưng lại chẳng dám tỏ tình, chỉ biết đứng sau giúp đỡ Âu Tuệ Nhi.

Giờ đây gặp lại chẳng khác nào con lửa ngầm bao năm qua phun trào, tức nước vỡ bờ, cô ta chỉ cần huyệt nhẹ cù chỗ vào người Âu Tuệ Nhi đã khiến cô ngã sòng soải trên sàn nhà. Do đôi guốc cao và Tuệ Nhi không đứng vững, cô yếu ớt ngồi dậy, nơi mắt cá bị trật đau điếng.

Hứa Nhất Chính đặt chiếc ly lên bàn, hần tức giận đi đến gần Dương Thục Cẩm, không nói nhiều vươn tay bóp chặt chiếc cổ thon dài của cô ta nhấc bổng. Mọi người xung quanh chứng kiến như hít phải ngưng khí lạnh, trước giờ Hứa Tổng mang tiếng lãnh khốc, vô tình nhưng không đến nỗi mạnh tay với nữ nhân như vậy. Thoáng chốc chẳng dám ai vào can.

Ánh mắt Hứa Nhất Chính tóe lửa hận, hần cúi gắt phần nộ nạt: "Gọi Chủ tịch Trương ra đây, nếu không đừng trách tôi bóp chết cô ta"

Âu Tuệ Nhi giật giật ống quần của Hứa Nhất Chính, giọng nói yếu ớt của cô vang lên: "Đừng gây chuyện, tôi không sao"

Lời Tuệ Nhi vừa dứt cũng là lúc vang lên một giọng nói nhẹ nhàng khác: "Tôi đây"

Âu Tuệ Nhi cùng tất cả mọi người quay mặt về phía cửa, Hứa Nhất Chính buông tay khiến Dương Thục Cẩm liền mạng hít thở không khí, mặt cô ta đã sắp chuyển sang màu tím, gân cơ nổi đầy trên cổ và mặt trông kỳ dị xấu xí làm sao. Thục Cẩm khóc lóc, tỏ vẻ yếu đuối chạy đến cạnh Chủ tịch Trương, đôi gò bồng trắng tuyết phập phồng, hơi thở đứt quãng khó khăn làm nũng: "Anh phải đòi lại công bằng cho em"

Chủ tịch Trương vỗ nhẹ vào mu bàn tay Thục Cẩm, anh ta bảo: "Ừ, anh sẽ đòi lại công bằng cho em"

Tuệ Nhi được Hứa Nhất Chính ôm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao của cô nép vào lồng ngực rắn chắc của hần. Cô đưa mắt hạnh quan sát người đối diện, đôi môi cô mấp máy vài từ: "Trương Phong Vân"

Chủ tịch Trương gỡ tay Thục Cẩm, bước đến trước mặt Âu Tuệ Nhi, anh vươn tay, mỉm cười hoạt bát: "Đã lâu không gặp, Âu Tuệ Nhi"

Hứa Nhất Chính nheo mắt, hần nhanh chóng đưa tay ra bắt lấy tay Chủ tịch Trương, hừ lạnh: "Mong Chủ tịch Trương quản người chặt một chút, đừng khiến tôi phải đánh chó rồi bảo không nể mặt chủ đây"

Dương Thục Cẩm uất hận đỏ cả mang tai: "Anh..."

Chủ tịch Trương khoát tay ngăn Thục Cẩm không cho cô ta lên tiếng, anh niềm nở đáp: "Đã khiến Hứa Tổng mất lòng thật là sự thất lễ nặng nề của tôi"

Hứa Nhất Chính lạnh lùng không nói, cời áo khoác ngoài, nhẹ nhàng khoác lên vai cô, bế Âu Tuệ Nhi trên tay, hần lướt qua Trương Phong Vân, hần nói

nhỏ đầy sự lộ rõ sự chiếm hữu, giọng nói âm trầm chỉ đủ cho ba người cùng nghe: "Đừng có nhìn người phụ nữ của tôi bằng ánh mắt thèm thuồng đó, tôi sẽ móc mắt anh nếu có thể"

Trương Phong Vân cười lạnh: "Sẽ không đâu"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đánh mất rồi, đừng cố tìm lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Âu Tuệ Nhi mệt mỏi gục đầu tựa sát khuôn mặt mịn màng vào lồng ngực Hứa Nhất Chính, cô có chút không vui: "Tại sao lại muốn gây thù với người ta?"

Hứa Nhất chính nhìn cô bằng ánh mắt rét lạnh, hừ hừ vài tiếng nhưng không trả lời.

Không gian giữa hai người bắt đầu im lặng tựa như bất tận, bỗng nhiên đôi tay của Tuệ Nhi nắm chặt gấu áo hần, cô nhe răng, căng cứng cả thân thể như chịu đựng cái gì đó đến nhũn mảy. Hứa Nhất Chính cảm thấy khác lạ, thấy cô thống khổ muốn rên lên đầy đau đớn nhưng lại kiềm nén, hần không nhận được liền hỏi: "Sao vậy? Đau ở đâu à?"

Âu Tuệ Nhi không nói chỉ lắc đầu nguầy nguậy. Thế nhưng, sao có thể qua khỏi được đôi mắt tinh anh của Hứa Nhất Chính.

Lòng bàn tay Âu Tuệ Nhi không ngừng ứa ra máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền đất xám xịt, màu tối của đường nhựa làm nổi bật lên những đóa hoa phù dung nhiễm đỏ đang không ngừng nở rộ đầy kiều diễm, trong mắt hần lóe lên tia thương tiếc, xót xa, tức giận. Đặt cô xuống vỉa hè gần đó, hần nâng cổ tay lên, vén ống tay áo trắng tinh đã bị nhuộm huyết thương dần đen thẫm. Một đường cắt ngang sâu hoắm làm trái tim hần nhói đau, như thể có ai đó bóp nghẹn lấy tim hần rồi kéo mạnh ra ngoài. Hần xuyt xoa, càng lúc càng cảm phẫn: "Do ai làm?"

Nhìn những giọt huyết lệ không ngừng tuôn, Âu Tuệ Nhi cắn mạnh vào bờ môi mong đỏ đến bật máu, cô lắc đầu, khóe mắt ngăn nước long lanh đáng yêu lạ kỳ: "Không sao đâu"

Cô rút tay về, thì bị hần kéo mạnh lại, đôi mắt mở to đánh đá đá xoáy khiến cô chột dạ cúi đầu bặm môi, Nhất Chính vốn rất dễ cáu bẳn: "Nói"

Hoa bỉ ngạn đang lấp đầy trên con đường lạnh lẽo, mỗi bước đi của cô như thể tưới mát và giúp chúng nở rộ khoe sắc, tuy nhiên đó cũng chỉ là miêu tả về những hình ảnh trong mắt Tuệ Nhi lúc này thôi: "Do khi nãy ngã, ly thủy tinh vỡ nên cửa vào đó mà"

Âu Tuệ Nhi rũ mi, không dám đối diện nhìn thẳng vào mắt hần để trả lời. Hứa Nhất Chính thờ dài thườn thượt, móc từ túi áo ra một chiếc khăn lụa màu trắng mềm mại rồi nhẹ nhàng quấn lấy cổ tay cô. Giọng nói dịu dàng tựa như dòng suối ban mai, róc rách êm tai và thanh mát, nhưng thật chất lại mang theo hàm ý đe dọa nặng nề: "Đừng bao giờ lơ đãng như thế này nữa, ngoài tôi ra không ai hay thứ gì được làm em đau nghe rõ chưa? Nếu còn như vậy nữa thì cứ tính đi, một giọt máu bằng một lần ân ái. Một lít máu thì khuyến mãi cho em ba ngày không được rời giường nữa bước"

Khóe môi Âu Tuệ Nhi giật giật, cảm nín không nói nên lời.

Những lời Âu Tuệ Nhi vốn định nói ra, thì bất chợt đã bị Hứa Nhất Chính cắn nuốt xuống tận yết hầu. Đôi mắt cô mở to, trừng thật lớn hai viên bi sáng ngời. Hứa Nhất Chính hôn cô một cách dịu dàng, có phải đây là hần không? Hay ai đó đã giết chết Hứa Nhất Chính ác ma rồi vờ cái trang thành hần để trêu đùa cảm xúc của cô?

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Tuệ Nhi đã bắt đầu rơi vào mệnh mạng vì nụ hôn quá sức nồng cháy và ngọt ngào của Nhất Chính: "Thì ra hai người ở đây"

Một giọng nói nam cao, vui vẻ có, bốn cợt cũng không thiếu.

Hứa Nhất Chính lưu luyến không rời buông đôi môi Tuệ Nhi, đứng thẳng người đối diện với kẻ mới đến: "Chào chủ tịch Trương"

Âu Tuệ Nhi núp bóng sau lưng Hứa Nhất Chính không dám ngó cái đầu bé nhỏ của cô ra, bởi vì cô sợ phải đối diện với Trương Phong Vân. Giữa hai người đã từng có cái gì đó với nhau, để mà bây giờ cả nhìn thẳng vào mắt nhau cũng chẳng thể.

Chủ tịch Trương nhẹ giọng lên tiếng: "Có phải người sau lưng là Âu Tuệ Nhi không?"

Trong lòng Âu Tuệ Nhi chợt chùng xuống, khuôn mặt biến hóa khôn lường, chỉ mới nghe anh gọi tên đã giật nảy người, hàm răng trắng tinh cắn mạnh môi dưới rất đau, cái đau ấy làm cho cô tỉnh táo giữa cơn mơ và lý trí. Lòng cô nhảy cẫng lên, tay không yên cứ cào vào tà váy, đôi mắt long lanh sợ sệt ngẩng đầu quan sát biểu hiện của Hứa Nhất Chính.

Trái ngược với ý nghĩ hoang đường rằng hần sẽ giết cô tại đây, thì Nhất Chính thoáng ý cười trên môi, hòa nhã trả lời: "Đúng, Âu Tuệ Nhi đang ở sau lưng tôi"

Trương Phong Vân vui mừng ra mặt, anh định bước tới gần thì bị Hứa Nhất Chính đưa tay ngăn lại, giọng hần lộ rõ vẻ thách thức: "Bây giờ cô ấy sắp trở thành vợ của tôi rồi. Hai năm trước hay ba năm trước các người từng là gì của nhau. Tôi không quan tâm, nhưng hiện tại thì đừng có bén mảng đến gần Âu Tuệ Nhi của tôi!"

Âu Tuệ Nhi thật sự rất sợ công suất làm việc của Hứa Nhất Chính, năm năm qua cứ ngỡ thoát khỏi hắn, nào ngờ cũng chỉ là con thỏ được giam lỏng trong đôi mắt điều hâu độc đoán của hắn thôi. Nhất cử nhất động của cô hắn nắm rõ trong lòng bàn tay, chợt khước môi Tuệ Nhi giật giật giường lên, ánh mắt đờm buồn rừ dài hàng lông mi cong vuốt xinh đẹp. *Vợ, đã khi nào tôi sắp trở thành vợ của Hứa Nhất Chính?*

Hơi nghiêng đầu, Âu Tuệ Nhi chăm chăm nhìn vào tấm lưng cao lớn của Hứa Nhất Chính, có gì đó vững chãi lại cô độc, có gì đó yêu thương nhưng căm thù in hằn tựa trong tim. Đầu lưỡi cô phảng phất một mùi vị thuốc thật đắng ngắt, nhưng lại quán quít bên đôi môi một mùi hương nhàn nhạt. Nụ hôn của Hứa Nhất Chính thật sự có quá nhiều điều để nghĩ đến.

Trương Phong Vân đứng ngậy người, hết nhìn về mặt như ngây như dại không biểu lộ mấy bất ngờ của Âu Tuệ Nhi, rồi lại đưa mắt chăm chăm đánh giá nụ cười phớt của Hứa Nhất Chính. Anh khẽ lắc đầu, lùi lại mấy bước để phân rõ khoảng cách: "Chỉ là hai người bạn lâu ngày gặp lại. Không ngờ lại làm Hứa Tổng hiểu lầm, thôi đành khi khác sẽ chuộc lỗi với hai người. Tạm biệt!"

Lời vừa dứt, Phong Vân cũng xoay người đi về hướng ngược lại, ánh mắt anh đau buồn nhưng rất nhanh đã che giấu đi, trên môi vẫn còn dư âm động lại của nụ cười giả tạo xả giao ban này.

Có quá nhiều thứ để làm và kết quả đạt được đều trong kế hoạch của anh. Nhưng có một thứ, đã đánh mất rồi thì chẳng bao giờ có thể tìm lại được. Trương Phong Vân không xứng để được Âu Tuệ Nhi quan tâm một lần nữa, anh đã vô tình rời khỏi trái tim cô một cách tàn nhẫn thì có quay lại... Cũng chỉ càng gây ra nhiều vết thương, chia cắt giữa hai người thôi.

Âu Tuệ Nhi ngẩn ra, ánh mắt cứ chăm chăm dán lấy bóng hình của Trương Phong Vân, cô thoáng động tâm. Nhưng đã vội che đi bằng nụ cười khinh miệt, ngu ngơ, tầm ngu, mả tầm mả. Đã có lúc cô mơ mình được yêu anh một cách trọn vẹn, thế mà khi tỉnh giấc trong đêm cô chỉ biết cười buồn. Tình yêu không thể cưỡng ép được, nó chỉ thực sự hạnh phúc khi cả hai cùng tự nguyện dâng tất cả từ linh hồn đến thể xác.

Bỗng nhiên bên tai cô nhồn nhột, ngura ngura nhưng rất ấm áp, cô khúc khích cười: "Đừng, nhột lắm!"

Hứa Nhất Chính bên tai cô tự tiện chơi đùa, ôm cô vào lồng ngực, hần một lần nữa đưa ra luật lệ dỏm: "Em chỉ được nhìn tôi thôi, cho nên dẹp cái ánh mắt thèm thuồng người đàn ông khác vào ngay đi. Nếu không, tôi chắc chắn hứa sẽ làm cho em chẳng thể nhắc nổi một ngón tay hướng hồ là liếc mắt đưa tình"

Âu Tuệ Nhi dờ mếu dờ cười, nhắm tịt hai mắt lại, chui tọt vào lồng ngực hắn: "Vẫn chưa đến năm năm, anh lấy cái quyền gì mà bắt tôi làm đủ thứ thế?"

Nói rồi cô lại muốn cắn đứt đầu lưỡi ngang bướng thích làm càng bao năm qua ra, rồi nhỏ thẳng cho tiểu cầu ven đường ăn đi. *Chết thật, lại thử thách lòng kiên nhẫn của hắn nữa rồi!*

Thoáng ý cười bên môi, Nhất Chính vuốt lấy mái tóc hơi rít vì mồ hôi: "Em biết không? Trước khi ký cái gì đó thì nên đọc cho kỹ vào. Trong đó có ghi năm năm tự do nhưng trước một tháng đến thời hạn. Em chính thức thuộc về tôi. Và trong một tháng đến ngày hết hợp đồng là thời gian cho em chuẩn bị tinh thần với những gì sắp đến đây"

"Những thứ sắp đến?". Âu Tuệ Nhi ngây ngô hỏi:

Hứa Nhất Chính nhẹ nhàng gạt gù, bế cô lên tay, hần không lạnh cũng chẳng nóng, bước chân khoan khoái đều đều đi ra xe. Hoặc có lẽ trong đầu hắn bây giờ đang miên man suy nghĩ sẽ ăn cô ra sao cho thật ngon lúc trở về nhà. Cột lên tường, trối ngược, nằm lên bàn chông, hay xích cổ của cô vào một cái cây rồi cầm roi liên tục quất lên những nơi nhạy cảm nhất. Chỉ mới nghĩ tới thôi mà ánh mắt hắn đã thèm thuồng ánh đục ngầu và mụ mị, khước môi khẻ nhếch càng lúc càng đậm đặc.

Âu Tuệ Nhi ngược mắt quan sát khuôn mặt góc cạnh tinh tế cùng nụ cười ám muội nham nhở của hắn nãy giờ, cả người cô run lên, dòng điện không nóng mà ngược lại còn rất lạnh đang chạy dọc theo sống lưng Tuệ Nhi. *Có gì đó bất ổn đâu đây rồi.*

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mỗi tình chấp vá từ đau thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cổ nén nỗi đau trong tim để thôi không cho bản thân phải gục ngã, đã từ rất lâu rồi, cô rất sợ sự yếu đuối nhu nhược, ngày ngày đêm đêm chỉ biết râm rập nghe lời một ai đó. Âu Tuệ Nhi đưa tay lên vẫy chào tạm biệt, gió biển mặn chát tấp vào mặt cô đến đau rất, có gì đó uồn ứ lạnh lạnh, cô dùng tay lau đi, mới phát hiện lệ đã ướt đầm hai bên má từ lúc nào. Thế nhưng Âu Tuệ Nhi vẫn cố gắng nở nụ cười yêu kiều, chớp nhoáng đã không còn thấy bóng hình thân thương nữa.

Hai năm trước, Trương Phong Vân đã xuất hiện ở đây, vùng ngoại ô vốn dĩ luôn thanh bình, yên tĩnh.

Khi đó Âu Tuệ Nhi đã làm cho nhà họ Trịnh, nhiệm vụ chính của cô là chăm sóc Trịnh Trần Nam nghịch ngợm, cậu ta còn bốc đồng, háo thắng nên hay tụ tập đua xe đường dài với vài đứa bạn. Tất nhiên là phải âm thầm và náo động cả vùng trời đêm yên tĩnh nơi quê, đôi lúc xui xẻo bị công an còng đầu, Trần Nam quyết liệt chống chế nhưng vẫn phải về đồn. Âu Tuệ Nhi cảm thấy càng lúc da mặt càng dày, dăm ba bữa lại đi đến sở cảnh sát bảo lãnh cho cậu ra. Riết rồi ai trong sở cũng quen Tuệ Nhi, cứ thấy cô tới là tươi cười chào hỏi, mời nước bánh, nhưng cô khoát tay, ôn hòa mỉm cười chỉ muốn rước của họ về.

Ngày ấy Trịnh Trần Nam gây hấn đánh nhau với một người phục vụ quán trà sữa, với cái lý do vô cùng phi lý: "Ai cho hần đẹp trai hơn tôi? Tôi ghét nên đánh thôi"

Hai tay cậu khoanh trước ngực, bộ dạng ngông cuồng phi lý chả xem phát luật ra cái thể thống gì, mà đúng hơn cậu đang đặt nó dưới móng và ngồi lên rồi. Âu Tuệ Nhi gương cười, mặt mũi lết đến đôn, máu nóng dồn lên tới não, liếc xéo Trần Nam, rồi lại ôn tồn cười hòa hoãn: "Có thể cho tôi gặp người bị hại không?"

Từ bên trong phòng của đội trưởng cảnh sát bước ra một bóng dáng thanh niên, anh ta có vẻ mặt chất phác và thân thể ốm yếu, cả người thiếu chất đến còi xương tội nghiệp vậy mà lại còn bị đánh cho bầm dập. Phần hần, Tuệ Nhi cười không ra cười, mếu không ra mếu chỉ muốn lập tức quỳ lạy Trịnh Trần Nam. Ông cụ non của cô chuyên gia rước họa và phiền phức cho cô chịu. Âu Tuệ Nhi chỉ trách sao tất cả lại đổ lên đầu cô, còn cái tên Trịnh Trần Đông anh trai Trần Nam đâu? Sao không chịu ra mặt mà hưởng bom đạn đi này.

"Tôi thay mặt cậu chủ nhỏ xin lỗi và đền bù lại cho anh tất cả tổn thất". Âu Tuệ Nhi cúi sát, một tác không đáng kể, một giây càng chẳng dám thờ ơ. Sau một lúc, người trước mặt khẽ thở dài, hai tay gầy guộc của anh ta nâng lấy cô:

"Không cần đâu, tôi không sao"

Âu Tuệ Nhi ngẩng đầu, đôi mắt long lanh tinh khiết nhìn sâu vào ánh mắt anh, như thể... Cô có thể nhìn thấu cả linh hồn đầy thương tích thâm hại của anh.

Vì có lỗi nên Tuệ Nhi hay ghé qua quán trà sữa anh làm mà ủng hộ, rồi lại kiếm chuyện tâm tình, dần dần anh cũng bắt đầu làm quen với cô, về xa cách ban đầu dường như biến mất, khoảng cách giữa hai người càng gần, càng thân thuộc hơn.

Anh chân thành kể cho cô nghe: "Thật ra tôi không phải người ở đây, một tháng trước gia đình tôi bị phá sản, cha tôi vì quá áp lực nên đã trở bệnh nhờ mẩu cơ tim qua đời. Không ngờ, cha tôi lại để lại một khoản nợ quá lớn, bọn chúng đưa điều kiện ác độc chính là lấy từng bộ phận trong người tôi để trừ nợ..."

Một câu chuyện thật dài, Tuệ Nhi nghe nhập tâm đến nỗi nước mắt đầm đìa, cô lau mắt mình rồi khẽ đưa tay chạm vào má anh, giọng nói nghẹn lại nơi cổ họng chân thành đến cảm động: "Tôi xin lỗi vì không giúp được gì cho anh cả, nhưng nếu anh cần một nơi nào đó bình yên... Tôi có thể cho anh mượn vai, tay, chân bất cứ lúc nào anh cảm thấy muốn tựa vào"

Trương Phong Vân phì cười, xoa đầu cô, anh hỏi: "Còn em?"

Âu Tuệ Nhi không kể cho Phong Vân nghe về những ký ức đau buồn kia, cô chỉ vờ vịn mỉm cười bịa đặt câu chuyện nào đó tương tự với hiện thực nhất: "Tôi từng có một người yêu, giữa chúng tôi chẳng có tình cảm sâu đậm nào cả, chỉ là sự ràng buộc vô hình nào đó mà tôi không thể thoát ra khỏi. Ừ, bây giờ anh ta đã có vợ rồi, gia đình hạnh phúc, hoàn hảo, chắc rằng sẽ chẳng còn nhớ gì đến tôi đâu"

Ân sâu trong đôi mắt buồn bã tan nát cõi lòng là một sự chờ mong. Mong rằng hần thật sự quên cô rồi.

Cả hai cùng nhau đi dạo bên bờ cát biển trắng tinh, từng đợt sóng xô bờ ào ạt, tiếng sóng cuộn cuộn đánh vào những mỏm đá ngầm nghe như ca từ lãng mạn thấp thoáng bên tai. Âu Tuệ Nhi ngược mắt nhìn Trương Phong Vân, người đàn ông chỉ lớn hơn cô bốn tuổi, cũng trải qua nhiều sóng gió đau thương chẳng hơn kém cô bao nhiêu.

Chợt giữa hai người nảy nở một tình yêu, một mối tình chấp vá từ đau thương, cả hai cùng đồng cảm, chia sẻ và yêu thương nhau ngọt ngào. Tưởng chừng tất cả đã đến hồi kết hạnh phúc của cuộc đời Tuệ Nhi, nhưng không..

Trương Phong Vân vốn là một con không tước bay cao và luôn mang bên mình vầng hào quang sáng chói. Còn Âu Tuệ Nhi suốt đời cũng chỉ là một con vịt xấu xí bị vùi dập, trôi dạt.

Anh trở lại địa vị của mình sau khi người mẹ đã bỏ cha con anh đi từ nhỏ quay về, bà ấy tìm đến anh, trao cho anh tất cả quyền lực và tài sản chỉ cần anh trở về thừa kế... Với một điều kiện...

"Hãy cảnh cáo con nhỏ tật nguyền đó tránh xa con ra, bảo nó đừng bao giờ nói với ai rằng hai đứa từng biết nhau. Nếu con muốn lấy lại tất cả thì nên hiểu rõ ranh giới giữa hoàng tộc và bọn rác rưởi tầm thường". Bà ta đã nói những lời đó, răn đe trước mặt Trương Phong Vân và cho anh ba ngày để giải quyết.

Hôm đó cô đã đứng dưới tán cây bằng lăng tím, một màu tím dịu dàng, thanh ngọt tượng trưng cho sự chung thủy cũng như... Một nỗi buồn không đáy sâu vùi vùi khoét hòng trái tim cô.

Về mặt tươi tắn, hồn nhiên, hạnh phúc chờ đợi khi anh bước đến. Âu Tuệ Nhi đưa tay về phía trước, tiếng cười thanh thoát còn vang bên tai Phong Vân: "Đi theo em, em cho anh xem cái này"

Bàn tay Phong Vân nâng lên muốn nắm lấy tay cô, nhưng anh lại nhủ mảy, khó khăn kiềm nén sự yếu mềm trong lòng, anh rút tay lại sợ rằng bản thân không nở bung, khoe môi hững hờ nhếch lên tạo thành nụ cười khinh bỉ, mắt anh đảo đi không nhìn thẳng vào mắt Tuệ Nhi: "Kể từ hôm nay tôi không muốn giả vờ vui vẻ khi bên em nữa, kẻ tầm thường như em không xứng để làm bạn với tôi. Cứ coi như những ngày qua em làm việc cho tôi, đây là số tiền tôi trả cho em. Và đừng bao giờ nói quen biết tôi nếu lỡ có gặp lại nhau. Vĩnh biệt"

Nói rồi, Trương Phong Vân vung tay, xấp tiền polime mệnh giá cao nhất trong tay khẽ bay lên rồi rơi tán loạn trên cỏ. Qua cơn mưa tiền chỉ thấy về mặt đông cứng, kinh ngạc của Âu Tuệ Nhi, cô như chết đứng tại chỗ, tay vẫn chưa hạ xuống được. Cho đến khi bóng Phong Vân khuất khỏi tầm mắt, Tuệ

Nhi vẫn cứ đứng như trời trồng.

Lặng lẽ rơi lệ, giọt nước mắt mặn đắng vương trên mi rồi vội vàng lăn xuống má, con gió man mát thơm ngát hương đồng hoang cỏ nội vờn quanh cánh mũi đỏ hoe sứt sứt của cô. Âu Tuệ Nhi trầm mặc mỉm cười, tiếc thương cho số phận bạc bẽo, bao nhiêu năm nay sự tra tấn của Hứa Nhất Chính đã bào mòn đi trái tim cô. Có đau cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Nếu như em không biết gì về anh, không hề hiểu cảm giác đau khổ bị thương của anh. Có lẽ em sẽ thản nhiên hơn để trách cứ và hận anh. Nhưng tại sao em và anh lại có quá nhiều điểm chung, nhìn anh, em tựa như đang thấy chính bản thân yếu đuối của mình. Em đã từng nghĩ... Chúng ta may mắn gặp nhau là do duyên trời, cùng chịu đựng nỗi đau và yêu thương nhau là phận, chỉ cần nắm lấy đôi tay nhau hôm nay thôi... Có lẽ sợi dây tơ hồng mỏng manh kia. Đã không phải vội vàng chia đôi.

Âu Tuệ Nhi thu tay, hít thật sâu và thở ra thật chậm, ngẩng đầu nhìn trời cao. Cô mỉm cười, một nụ cười thê lương như đang muốn trách cứ ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi thay đổi rồi đó thôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Đừng bắt tôi phải chờ, sự nhẫn nại của tôi rất ít. Cho nên, em muốn bình an xuống giường mỗi ngày thì nên biết cách chiều tôi một chút"

Không thể thốt nên lời, Âu Tuệ Nhi trung bộ mặt khiếp đảm ra với Hứa Nhất Chính, môi cô giật giật giương lên, hơi thở cũng bắt đầu trở nên tán loạn.

Mái tóc đen nhánh như một dòng suối mơn xỏa dài đến eo lưng thon gọn. Hứa Nhất Chính đưa tay luồn vào mái tóc mượt mà của cô, bất ngờ giật ngược ra sau khiến da đầu cô trở nên tê tái, đau đớn nhứt nháy:"Sao? Hay còn tơ tưởng đến Trương Phong Vân đó?"

Âu Tuệ Nhi muốn sống, cô ra sức lắc đầu trong khi tay chân đều bị trói, máu ở cổ tay đã khô từ bao giờ cũng bắt đầu âm ỉ nhói lên, thứ chất lỏng sền sệt đỏ thẫm lại tuôn ra. Máu trong người sôi lên sùng sục, sống sức mãnh liệt cuộn trào khiến bản lĩnh ở chân mạnh hơn, tung ra một cước vào bụng Nhất Chính.

Nhắm mắt cũng đoán ra được hành động chậm chạp của Âu Tuệ Nhi, hần chỉ lách người tránh đi, hai chân cô bị trói đập vào khoảng không, cả thân thể chao đảo trượt về trước trong khi tóc vẫn còn bị hần ghì chặt:"Xin anh buông tha cho tôi đi"

Hứa Nhất Chính nghiêng hai hàm răng trắng vào nhau phát ra những tiếng kèn kẹt khó nghe:"Muốn phản kháng? Hay rồi, bây giờ còn muốn chống cự nữa cơ đấy!"

Nước mắt nước mũi đầm đìa, cả người Âu Tuệ Nhi run lên bần bật khi hần đi đến tủ, lấy ra một chiếc roi màu đen cũ kỹ nhưng vẫn còn sáng bóng lăm. Roi ấy thật quen thuộc, bất giác cả người Tuệ Nhi căng cứng, phải hết sức thở lên mới có thể hít vào từng luồng không khí.

"Đừng..."

Chát

Âm thanh chát vang lên thật to rõ vang dội cả căn phòng, hần cầm chặt lấy chuỗi roi dài, đôi mắt ánh lên sự tuyệt tình, thần sắc sa sầm hơn cả ác quỷ hiện hình. Tiếng nói của Âu Tuệ Nhi im bật, có thứ chất lỏng nào đó lạnh lạnh không ngừng tuôn ra trên khuỷu tay cô, khi này là cô đưa tay lên đỡ. Nếu không nơi chảy máu đầm đìa đó có lẽ là gương mặt xinh đẹp hơn hoa của Tuệ Nhi rồi. Hứa Nhất Chính thật sự nóng giận, máu hần sôi lên, dồn hết đại não, chẳng cần suy nghĩ nhiều. Hần vung tay rồi hạ xuống không nương tình...

Chát Chát Chát...

Tiếng vang thâm thúy khắp phòng khiến cho lòng người nghe phải đau dùm cho kẻ nhận đòn. Trái tim Âu Tuệ Nhi dần dần héo mòn, tan nát cõi lòng, cô đau đến chết đi sống lại nhưng vẫn cắn răng không rên rỉ một tiếng. Tâm đau đến liệt phế, cả người tê dại, chỉ còn âm thanh ừ ừ sau những cú vung lên hạ xuống của Nhất Chính, lòng cô lạnh lẽo, cả ánh mắt mờ sương cũng dần nhạt nhòa. Hình ảnh của Hứa Nhất Chính trước mặt làm cô càng thêm kinh hãi. Thì ra hần vẫn luôn là hần, chưa bao giờ thay đổi, cũng chẳng có ai âm toán giết hần, giả mạo thành Nhất Chính để trêu cô cả.

Tâm cô vừa động chưa bao lâu, nay đã chết lặng đi rồi.

Không còn tiếng xé gió nữa, cũng chẳng còn từng đợt quất xuống tới tấp đau đến nổi phải học máu. Hứa Nhất Chính đứng sững trước mặt Âu Tuệ Nhi, hần buông cây roi xuống, ánh mắt phờ phạc chăm chăm nhìn vào hai cánh tay cô. Máu thịt trộn lẫn bầy nhầy, hần nhìn còn không thể phân biệt đâu là thịt tươi, đâu là huyết thương diễm lệ. Tay áo bị roi quất đến rách toạt ra cùng da thịt, rồi nó bị cùng với thịt tươi kia hòa vào làm một. Một lúc rất lâu sau, Hứa Nhất Chính mới có thể gỡ hết được những mảnh áo vụn ra.

"Tôi xin lỗi, tôi cũng không muốn phải dùng biện pháp mạnh với em đâu", Âu Tuệ Nhi nằm trên giường, hai tay được bác sĩ riêng phụ trách may găng hai mươi mười sống, ông ta vờ như cầm diêm, tỉ mỉ từng cái xỏ qua dây điều luyện. Cứ như thể vừa đánh vừa xoa, hần ngồi trên ghế, day day giữa trán:"Đừng có nhìn tôi bằng đôi mắt thù hận như thế, nếu em ngoan ngoãn không nghĩ về Trương Phong Vân nữa, tôi hứa sẽ không dùng bạo lực với em"

Đôi mắt Âu Tuệ Nhi lãnh đạm, phẳng lặng không gợn sóng chăm chăm quan sát khuôn mặt cau có, mặt mũi của hần, giọng cô khàn đục, cả người tê dại, nổi bi ai in hần trong từng giọng điệu:"Anh muốn đánh tôi khi nào chả được, đâu cần tôi phải nhớ đến Chủ tịch Trương thì mới bị ăn roi". Cô dừng lại một chút, lấy hơi lên một cách nặng nề, cô họng nghẹn đắng như sắp khóc:"Vậy mà tôi cứ ngỡ anh đã thay đổi"

Âm trầm, giọng nói nam thấp đầy ưu tư vang lên:"Tôi đã thay đổi chỉ do em không nhận ra thôi"

"Ừ, đúng vậy tôi vốn dĩ từ linh hồn đến thể xác đều mù lòa mà". Cô nhắm mắt, không muốn nghe hần nói một lời nữa. Giọt lệ nóng hổi nơi khóe mi cô đang lặng lẽ rơi, ướt đầm cả áo gối.

Hứa Nhất Chính thờ dài, hắn luôn tức giận với cô dù những việc đó vô cùng nhỏ nhặt. Ai bảo trên thế gian này hắn luôn sợ mất một thứ. Là Âu Tuệ Nhi cơ chứ?

Vị bác sĩ sau khi làm xong nhiệm vụ đã co giò bỏ chạy thực mạng, người làm cho Hứa Nhất Chính có một ưu điểm là hầu như đều trở thành câm điếc, còn khuyết điểm lại là không có chính kiến góp ý gì cả. Đi đến bên cạnh Âu Tuệ Nhi, hắn nhìn cô rất lâu, vẻ thống khổ chịu đựng đau đớn kiên cường nhưng quá đỗi yếu đuối của cô làm lòng hắn khó chịu, khề mắng:"Chết tiệt!"

Sau đó ngồi xuống cạnh Tuệ Nhi, hai tay vịn đầu, trên trán nổi đầy gân xanh, cổ và cả tay cũng sần sùi lên những tia gân thấy rõ. Hắn đang kiểm chế cơn tức giận gì đây? Vì Âu Tuệ Nhi luôn bắt giác mỉm cười khi nghĩ về Trương Phong Vân?

Leo lên giường, Hứa Nhất Chính không dám động đến Âu Tuệ Nhi, rất sợ sẽ làm cô đau dù những vết thương này là do chính tay hắn gây ra. Để cô gối lên tay, lòng hắn dấy lên một nỗi yêu thích. Cái dáng vẻ mềm yếu này còn mị hoặc hơn cả lúc cô cời phanh hết quần áo. Nhìn cô chẳng khác nào một con mèo bị thương, yếu ớt dụi dụi bộ lông mềm mại vào người chủ nhân, đôi mắt long lanh như sắp khóc. Mèo con muốn được nựng nịu, muốn được che chở yêu thương, thấp thoáng trong đôi mắt ngược cao nhìn chừ:"Hãy vuốt ve tôi đi, cho tôi thấy anh yêu tôi nhiều cỡ nào"

Hứa Nhất Chính đưa tay xoa đỉnh đầu Âu Tuệ Nhi đến rối tung, hình ảnh trong suốt trong mắt. Âu Tuệ Nhi chẳng khác con mèo nhỏ là bao. Tuệ Nhi mở mắt khó hiểu nhìn hắn, cô hậm hừ rồi nhắm mắt thiêm thiếp vui vào cơn mê. Cả người Âu Tuệ Nhi không còn chút sức lực nào để chống cự và chạy trốn khỏi hắn nữa rồi.

"Tôi và Trương Phong Vân, ai mới thật sự quan trọng hơn". Chợt hắn hỏi cô:

Âu Tuệ Nhi giương đôi mắt ngập nước nhìn hắn, một nụ cười yêu kiều giả tạo vẽ lên trên môi:"Tất nhiên là anh rồi". Tuệ Nhi rất mệt, cô không muốn nói thật lòng, nếu đáp lại là tên Phong Vân có lẽ hắn sẽ giết chết cô mất, khi đó tương lai được tự do để chạy thoát không còn nữa. Một ý nghĩ tiêu cực lóe sáng trong đầu cô.*Hay là chết quách đi cho rồi?*

Nụ cười thê lương trên môi Âu Tuệ Nhi được hắn thâu tóm vào đáy tim, hắn còn hơn cả ma quỷ, chắc đã tu luyện đến cảnh giới cao và đi guốc trong bụng cô mất rồi:"Nếu em muốn chết, tôi sẽ chết cùng em. Dù có thành ma hay quỷ tôi cũng phải giữ được em không ai có quyền chạm vào cả"

Khóe môi Tuệ Nhi giật giật, rừ mi nhắm mắt, nói chuyện với người như hắn, cô thả đi tâm tình với khúc gỗ cho sượng, hắn luôn mặc định bản thân có thể ra lệnh và thay đổi mọi thứ sao? Nực cười, cô vờ như không nghe, tình tâm dần chìm vào mộng đẹp hư ảo. Mong rằng trong giấc mơ sắp đến sẽ không có hình ảnh đáng sợ, ghê tởm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không thể mất em

Tùng đột gió rít gào, chút ánh nắng ảm áp lên lối qua từng khe lá. Trên con đường cao tốc AT lạnh tanh như tờ, ngoài tiếng động cơ mô tô phân khối lớn gầm rộ phần nộ như một con trâu nước giận dữ, thì hầu như chẳng có gì cả. Chiếc mô tô phóng nhanh khiến cho máy bắn tốc độ vượt trên cả con số quy định, tiếng còi xe cảnh sát vang lên giữa không gian tĩnh mịch. Người đang chơi trò treu đùa tử thần khề ngoảnh đầu nhìn lại, anh nâng khóe môi, ánh mắt lộ vẻ khó chịu:"Chết tiệt!"

Tiếp tục ưỡn người về trước, chạy với vận tốc nhanh nhất, tiếng xé gió bên tai ù ù hòa lẫn vào âm còi xe cảnh sát thật khiến người ta hưng phấn lạ thường. Con gió lạnh rét táp vào mặt anh đến đau rát, nhưng anh không hề mấy may quan tâm:"Muốn bắt được Trịnh Trần Đông này à? Mơ đi"

Trịnh Trần Đông cười lạnh, tay lái điêu luyện vừa chạy nhanh vừa đánh vòng kiểu thách thức, cợt nhả với cảnh sát, và cũng có lẽ tử thần đang gọi tên anh, nhưng Trần Đông lại mất nhắm mắt mở làm ngơ sự an toàn của bản thân.

Suốt gần năm năm qua Trịnh Trần Đông ở lại cái vùng ngoại ô khổ đốn, nghèo nàn này cũng chỉ để được nhìn thấy Âu Tuệ Nhi, chăm sóc, quan tâm cô một cách thâm lặng. Chưa bao giờ anh dám xuất hiện trước mặt Tuệ Nhi, thẳng thắn nói với toàn thể thiên hạ cô là của anh, bởi vì anh sợ. Sợ một ngày nào đó cô cũng bắt đầu yêu anh, thì trái tim anh lại vô tình thay đổi. Vì Trịnh Trần Đông là một kẻ phong lưu, tâm tư tình cảm của anh giống như cơn gió vậy, chẳng bao giờ nắm bắt được.

Cũng vì sự chần chừ đó mà giờ Trần Đông cảm thấy tức giận, hối hận, người con gái anh yêu thầm bao năm qua chỉ trong một đêm đã trở thành vợ sắp cưới của Hứa Tổng - Hứa Nhất Chính. Trần anh nổi lên từng đợt sóng gân xanh đáng sợ, tia máu đỏ trong mắt cũng dần lan ra, trong đầu lóe lên một âm mưu độc ác. Không phải anh nhẫn tâm làm như vậy, mà chính cô đã bắt anh phải làm như thế.*Không thể mất em.*

Tại Biệt Thự Hứa Gia.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, cô đang mơ màng chợt tỉnh giấc. Âu Tuệ Nhi ngó quanh khắp phòng, chợt ánh mắt cô thoáng chút dịu dàng ảm áp. Điện thoại của cô, Hứa Nhất Chính đã nhặt lại và sửa rồi sao? Cô nhìn sang bên cạnh, người đã rời đi từ lúc nào, hơi ấm cũng chẳng còn tồn đọng lại chút gì.

Đau đớn nơi da thịt dường như đến tê dại, vết thương nhói lên, Tuệ Nhi cau mày rồi buông ra tiếng thở dài vô tận, cố gắng đứng dậy mà tay không bị động nhiều, cô bước đến phía kệ sách dùng răng cắn lấy chiếc điện thoại không ngừng đổ chuông đến giường.

Âu Tuệ Nhi nhìn dãy số trên màn hình... Là của Trịnh Trần Nam.

Khó khăn, cô nhấc bàn tay bị thương bấm nghe rồi còn phải chạm vào chỗ bật loa một cách chậm chạp kỹ lưỡng sợ đường chỉ sẽ bị đứt, máu lại tuôn, và cảm giác đau buốt lại hành hạ thấu tím tím tâm thức cô.

Loa vừa bật lên, một giọng nói to đầy lo lắng, sợ hãi, hốt hoảng, đủ tư vị cảm xúc: "Anh Trần Đông có chuyện rồi. Chị... Âu Tuệ Nhi, có ở đó không?"

Âu Tuệ Nhi cũng bấn loạn không kém Trần Nam, cô đánh phải trán an Nam trước: "Em bình tĩnh, từ từ nói chị nghe anh Đông làm sao?"

"Sao em bình tĩnh được nữa. Chị mau về đi, anh Đông bị tai nạn giao thông trên đường cao tốc. Anh ấy... anh... ấy..."

Giọng nói Trần Nam nghẹn ngào như sắp khóc. Âu Tuệ Nhi như ăn phải thứ gì đó lớn lắm, ở cổ còn mắc cả cái xương cá khó gỡ đây, cô không đủ kiên nhẫn lên giọng hỏi: "Anh ấy làm sao?"

"Anh ấy... đang trong phòng cấp cứu bệnh viện 192... hơn bốn tiếng rồi vẫn chưa có kết quả... Nghe nói anh ấy đi tìm chị... anh ấy... anh Đông..."

Dường như kẻ buống bình như Trần Nam cũng lo đến hoảng mà phát khóc, cậu dù có quậy phá nghịch ngợm thật nhưng tâm tính rất đơn thuần, nhạy cảm. Lời nói của Trần Nam chưa hết thì tiếng tút dài đã vang lên và tắt ngúm... Điện thoại Âu Tuệ Nhi cạn pin rồi.

Cô muốn tham trời mà trời lại không thể thấu, cô muốn vò đất để trút giận nhưng rất sợ đau.

Âu Tuệ Nhi hoang mang quá độ, cô xộc ra cửa, đôi mắt cũng dần đẫm lệ, nỗi lo lắng trong tim càng lúc càng lớn hơn. Trịnh Trần Đông vì đi tìm cô mới xảy ra tai nạn, tại sao anh ấy lại đi tìm cô? Cô cũng chẳng cần biết vì sao, nhưng tại cô mà khiến anh ra nông nổi bán sống bán chết, đứng trên bờ vực của tử thần, lòng cô đau như cắt. Dù không thân thuộc nhưng người đó là anh trai của Trần Nam, anh trai của người mà cô chăm sóc suốt năm năm qua.

Chạy một mạch ra khỏi biệt thự Hứa, cô bắt một chiếc taxi chạy đến địa chỉ bệnh viện ngoại ô 192, chạy xuyên qua đường cao tốc AT, cô lạnh sống lưng, khê rùng mình khi nhớ lại lời Trần Nam nói, ở đoạn đường này Đông đã gặp tai nạn vì cô. Lòng ngực cô đập mạnh đến nỗi đặt tay vào có thể nảy theo luôn, cả hơi thở nặng nhọc rối loạn, chưa kể tay chân cô nóng như lửa đốt còn có những con kiến nhỏ chạy dọc lòng bàn chân cô. Tay cô đang bắt máu bởi vì cử động mạnh, một hai đường chỉ đã bị đứt khiến máu không ngừng tuôn, nhưng cô chẳng còn quan tâm đến nỗi đau da thịt nữa, lúc này đây, khi tâm thức cô đang kêu gào, hỗn loạn và bị chi phối bởi sự an nguy của Trịnh Trần Đông. *Anh có sao không? Mong anh đừng xảy ra chuyện gì hết!*

Cô quên mất mạng theo tiền nên đánh phải nhờ y tá bệnh viện gọi Trịnh Trần Nam xuống, vì hồi quá nên bác tài chạy nhanh đến nỗi chưa đến ba tiếng đã tới bệnh viện 192. Âu Tuệ Nhi nhìn thấy đáng về phở phác, tiểu tụy của Trần Nam, cô không khỏi thương tiếc xoa lấy đầu cậu, mặc dù Nam cao hơn cô cả cái đầu: "Tay chị bị sao vậy?"

Dù rất mệt, đôi mắt mọng nước sưng vù, thâm quầng vì lo lắng nhưng không giấu nổi những tia sáng vui mừng lấp lóe trong đôi ngươi đen láy, cậu dòi mắt đến cánh tay xoa đầu cậu của cô. Trịnh Trần Nam thương xót, lo lắng hỏi. Nhưng Âu Tuệ Nhi chỉ cười mỉm rồi hờ hợt nói: "Không may mắn bị té từ chỗ cao xuống, tay chỉ bị thương một chút thôi. Mọi người đâu hết rồi?"

"Chị thật sự hậu đậu quá! Em vừa cho mọi người về nghỉ ngơi cả rồi"

Trịnh Trần Nam thấy vẻ gượng gạo che giấu trong ánh mắt của Tuệ Nhi, cậu thở dài, không nói gì nữa. Cả hai im lặng đi vào phòng hồi sức. Âu Tuệ Nhi như trút được gánh nặng, tim cô được giãn ra không căng lên đến độ sắp nhồi máu cơ tim nữa: "Anh Đông không sao chứ?"

Âu Tuệ Nhi cùng Trịnh Trần Nam đứng ngoài phòng VIP cách sau một tấm kiếng để nhìn thấy Trần Đông, trên người anh dùng băng nạo các thứ: dây truyền máu, dây truyền nước biển, dây kiểm tra nhịp tim, huyết áp,... Trên đầu Trần Đông được quấn một lớp gạc trắng, anh thở bằng ống chụp oxi, cô đau lòng thở dài thườn thượt. Trịnh Trần Nam không nói, màu quang đường như chỉ có hình ảnh người anh kính yêu trong mắt, một khoảng xa xôi trong sự im lặng của hai người là những giọt nước mắt vui mừng bị thương xen lẫn. *Không sao là tốt rồi.*

Lúc đi cô quên mất không báo cho Hứa Nhất Chính biết, thế nào khi trở về không thấy cô hẳn cũng sẽ nổi trận lôi đình, cuồng phong bão tố đi tìm cô giáo huấn đây. Âu Tuệ Nhi rừ mi, cô không cần nói hẳn cũng tự biết cô ở đâu thôi, con chó của đội điều tra tội phạm có khi còn không bằng hẳn. (=.= Sao lại đi so sánh của tôi với chó?)

"Em mệt rồi! Về nhà ngủ nghỉ một lúc đi, khi nào anh Đông tỉnh chị sẽ báo cho em biết". Âu Tuệ Nhi thương xót nhìn khuôn người mới vài ngày đã muốn gãy đi mấy ký, cậu ôm o gầy hơn lúc cô bên cạnh, từ góc độ nửa bên có thể nhìn thấy cả đôi má xơ xác hốc hác, đôi mắt thâm quầng như thụt sâu vào trong. Cô xoa xoa vào má Trịnh Trần Nam, ân cần dịu dàng như người chị gái ruột thịt.

Trịnh Trần Nam gật đầu, đuối sức nhưng đã an tâm phần nào: "Vâng, cảm chị đã trở về nếu không em cũng chẳng biết làm thế nào nữa. Chị cũng nên băng lại vết thương đi nhé! Cứ mất máu như thế chị sẽ ngất đấy"

Nói rồi, cậu quay lưng lê lét bỏ đi khác xa dáng dốc chạy như bay lúc nãy, Trần Nam luôn thông dong, quậy phá cũng có lúc tàn tạ như vậy. Bất giác Âu Tuệ Nhi che miệng cười giòn tan, ánh mắt còn đọng sương mờ của cô dõi theo cho đến khi bóng cậu khuất dần, cô an tâm thở nhẹ thoải mái. Cô mở cửa kính bước vào, vị bác sĩ đang kiểm tra cho Trần Đông lên tiếng: "Bệnh nhân cần được yên tĩnh nên cô đừng có mà làm ồn, cậu ấy cũng thật may mắn, va chạm mạnh đến như vậy mà chỉ đập đầu gãy xương vai chứ không bị nát hết tất cả bộ phận trên người". Rồi vị bác sĩ lắc đầu, khê tặc lưỡi không biết là

giữa cột hay vui mừng thay.

Âu Tuệ Nhi như chết lặng tại chỗ, sững sờ chờ khóc chờ cười nhìn vị bác sĩ ăn ngay nói thẳng này. Nếu giờ cô nói mình bị té từ lầu xuống hai tay bị va vào chỗ bèn nhọn chưa xây xong của cầu thang, và mong cầu sự giúp đỡ từ tay nghề tài ba của bác sĩ. Chắc vị bác sĩ này sẽ bảo cô: "Sao những cạnh sắc nhọn đó không cắt đứt luôn cô ra từng mảnh vậy?". Rồi lắc đầu, tặc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Khẩu vị của anh quá nặng, tôi không với tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thao tác của vị bác sĩ trước mặt vô cùng điêu luyện, Âu Tuệ Nhi chỉ vừa nghe một tiếng cách, quyền sở đóng lại, anh ta đã quay phắt mặt đối diện với cô. Ban đầu cô cứ nghĩ người này ít ra cũng trung niên rồi, đáng vẻ cao khiêu thêm bóng lưng rộng dày, trong anh ta chứng chắc, đứng đắn đúng kiểu một quý ông hơn bốn mươi. Vậy mà khi cái khẩu trang y tế màu trắng kéo sụp xuống, Tuệ Nhi như hít phải một ngụm khí lạnh trở mặt nhìn anh. "Nhóc... à không... Anh có thể từ từ khâu lại vết thương cho tôi không?"

Anh ta sờ cằm, ngắm nghía vết khâu trên hai tay cô, khẽ nâng kính, anh bảo: "Gọi là Mạc Duy hoặc bác sĩ Mạc, không phải nhóc"

Âu Tuệ Nhi gật đầu như một cái máy, miệng cười hi hi, lời thỉnh cầu ngọt ngào ghê rợn vang lên, cô không ngờ chính bản thân lại thốt ra được, chẳng giống cô chút nào: "Vâng vâng, bác sĩ Mạc yên bác làm ơn giúp tui khâu lại chúng nhé!". Cũng đúng, có thể đùa với du côn, thách thức loại tiểu nhân, nhưng tuyệt đối đừng làm rách lòng bác sĩ, nếu không, lúc mở mắt ra đã thấy thân xác lạnh ngắt nằm trên bàn mổ lạnh toát, ngơ ngác hỏi bản thân tại sao chết?.. Thì ra là tên bác sĩ quái gở lạnh lùng thậm chí cho ta một mũi tiêm tử thần.

Bên cạnh giường bệnh của Trần Đông còn dư một cái giường trống cho thân nhân, cô đã ngồi gần một tiếng trong trạng thái bất động rồi. Tuệ Nhi không dám cử động dù cho có ngứa ngáy đến đâu đi chăng nữa. Việc khâu sống không lạ thường lắm, với lại vết thương trên tay cô trông ra rất tồi tệ, anh ta suy tư một chốc ít ra vẫn phải gây tê cho cô thôi.

Âu Tuệ Nhi không dám thờ ơ mạnh mẽ đến Mạc Duy, anh ta phân tâm lỡ khâu lỗi thì quả thật tội lỗi cho Tuệ Nhi lắm. Nhưng ngồi hoài cũng chán, cô đưa mắt nhìn Trần Đông, anh ta vẫn còn hôn mê, hơn thở đều đều nhờ chiếc máy oxy bùm trên mặt: "Anh bao nhiêu tuổi?"

Cô như muốn nhai nát cái lưỡi của mình ngay, chỉ mới gắp chưa được một giờ đồng hồ mà đã bắt đầu trò ve vãn, quyến rũ trai trong tình trạng thảm hại thương tích đầy người. Mạc Duy khẽ nâng kính kiểu tri thức bác học uyên thâm, đôi mắt vẫn chăm chăm tập trung cao độ vào những vết khâu, anh tí mĩ như một nghệ nhân cống hiến hết niềm đam mê vào nghệ thuật, dồn tất cả tâm huyết để cho ra tác phẩm của riêng mình: "Hai mươi lăm"

"Bằng với Trần Đông ư?". Cô thoáng ngạc nhiên, nhìn anh chỉ tầm cỡ Trần Nam không hơn không kém. Mạc Duy không nói chỉ ừ hử trong họng.

Thật sự quá khâm phục, một người trẻ tuổi như vậy mà có thể làm được bác sĩ trưởng khoa rồi, Âu Tuệ Nhi định hươ tay vỗ vai Mạc Duy khen thưởng, rồi cô vội nhận ra tình huống dở khóc dở cười này và thu tay lại, lắc đầu. Tay đang bị thương nặng vậy mà còn muốn chạm người ta, hành động ngu xuẩn khiếm nhã gì đây?.

Nuốt nước bọt một cách khó khăn, cô ho khan, giọng lí nhí: "Thật xin lỗi!"

Mạc Duy ừ hử: "Sao lại xin lỗi?"

Âu Tuệ Nhi buồn chán không trả lời, mà đúng hơn cô đang e thẹn ngượng ngùng chẳng biết đáp lại ra sao. Sau hơn ba mươi phút nữa, Mạc Duy cuối cùng cũng hoàn thành xong phần khâu vá vết thương cho Tuệ Nhi, anh tháo bao tay cao su: "Tính vào tiền viện phí của anh Trịnh hay cô tự trả?"

"Tôi... tôi... tự trả". Cô lắp bắp chậm chạp mò mẩn xung quanh. Một chốc sau, cô chết lặng tại chỗ, nghe hàm răng trắng cười chừa ngượng với anh, thật tình là muốn đập trán vào tường bất tỉnh ngay bây giờ luôn, đã không đem tiền còn đòi trả nữa, cô quê chết đi được: "Tôi bỏ quên ví ở nhà rồi"

Mạc Duy trầm tư, gật gù, thẳng thắn nói: "Vậy thì tính vào tiền viện phí anh Trịnh"

Âu Tuệ Nhi buồn một hơi thở dài, quắc đôi mắt sáng tinh quái đáp lại: "Hay hôm nào tôi trả lại được không? Đừng tính vào tiền của anh Trịnh, tôi không muốn mắc nợ anh ấy nữa"

"Cũng được, nhưng trước đó phải làm gì đó cho tôi có lòng tin đã". Mạc Duy mỉm cười, lời nói ám muội thỏ thẻ vào tai cô, vừa đủ chi để hai người có thể nghe được.

Cổ họng Tuệ Nhi khô khan, nhói nhói như mắc phải xương cá: "Làm gì cơ?"

"Cô suy nghĩ sâu xa quá rồi đấy". Mạc Duy trao cô nụ cười bán nguyệt, khẽ khàng nâng kính, anh bâng quang huyết gió, đưa tay vào túi áo blouse trắng lấy ra một chiếc bọc nylon y tế đóng chặt. Bên trong là một chất gì đó nhơn nhót màu đỏ trông hãi hùng vô cùng, cô bặm miệng cố gắng chống chế cảm giác nôn tháo chua chát cồn cào dâng lên từ bao tử: "Cái gì vậy?"

"Món ăn tôi tự làm đấy, ăn đi", anh đưa đến trước mặt Âu Tuệ Nhi, hừng hờ mở bọc. Thứ mùi gì đó vô cùng khó ngửi xộc thẳng vào mũi cô, Tuệ Nhi ọc lên một tiếng, tay ôm bụng, mặt tái xanh thống khổ. Đôi mắt long lanh lưng chừng nước mắt ngẩng đầu nhìn anh:

"Có thể không ăn không?". Cô lắc nhẹ đầu, tỏ vẻ không thể nuốt được.

Mạc Duy không đùa, anh nghiêm túc bảo: "Cô không ăn, tôi không có lòng tin. Vậy thì tính tiền cho anh Trịnh ngay lập tức đi"

Âu Tuệ Nhi không can tâm tình nguyện, tính đưa tay lên cầm nhưng nhớ ra hai tay đang tê và vô lực: "Tay tôi bị thương, không có sức"

"Vậy tôi dứt là được chứ gì?". Mạc Duy đem theo dự phòng cả chiếc muỗng inox để bên túi phùng phình còn lại, nhẹ nhàng mút một miếng dứt đến miệng Tuệ Nhi. Cô kim nén cảm xúc khóc òa, kim chặt sự nôn ói đến mặt xanh mặt vàng, như muốn trôi luôn cả bộ đồ lòng ra ngoài, gượng cười, cô nhắm tịt mắt ngậm lấy muỗng. Bên tai văng vẳng tiếng Mạc Duy, anh chờ đợi, hân hoan ra mặt: "Thế nào?"

Cô gật gật đầu tỏ vẻ ngon đấy! Nhưng thật chất quá tệ, mùi vị không khác gì máu người, vừa tanh vừa ngọt lợ, cảm giác như cố gắng nuốt xuống rồi, nhưng bao tử không thể chịu được xua tay đuổi ra. Khó khăn lắm cô mới dôn hết chúng xuống bao tử: "Đây là gì vậy?"

Mạc Duy hí hửng với món ăn của mình, anh nói rất thân thiện, thờ ơ bỏ qua khuôn mặt méo mó của Tuệ Nhi: "Bảo thai từ một tuần đến ba tuần tuổi hấp trong lò vi sóng và cho chút gia vị thôi"

Âu Tuệ Nhi xém chút nữa đã ngất xỉu, mặt cô trắng bệch, môi xanh tím bất thường, lồng ngực đập mạnh như muốn vỡ tung ra, cả đầu choáng váng, khóc không được mà cười cũng chẳng xong, về mặt cô lúc này so với đi cầu táo bón còn tệ hơn vạn lần. Tay Tuệ Nhi run run đặt lên môi muốn móc ra hết những thứ vừa nuốt vào, thì Mạc Duy bất chợt dời sự chú ý đến cô, vui vẻ mời gọi: "Cô muốn ăn nữa không? Tôi còn rất nhiều món ngon, ngày nào cũng chỉ ăn một mình đúng là buồn hết sức"

"À... à... tôi... anh...". Cô sợ đến độ tái mét mặt mày, ngã xuống giường nằm yên bất động, nước mắt ứa ra muốn tuôn nhưng vội giấu lại nuốt vào trong tim, chỉ một lần này thôi, hương vị tanh tươi kia vẫn còn chưa biến mất, cô rùng mình. Âu Tuệ Nhi hít thật sâu, rồi thở mạnh một hơi dài, lấy hết tất cả sức bình sinh để trả lời: "Khẩu vị của anh nặng quá! Tôi với không tới"

Mạc Duy xụ mặt, ánh mắt anh đượm buồn, đóng lại bọc nylon, không thèm liếc đến cô một cái cuối, mở cửa bước ra khỏi phòng chốc chốc đã mất dạng. Lồng ngực căng cứng của Tuệ Nhi được thả lỏng khi xác định rõ ràng anh đã đi xa, cô thở hắt một hơi nhẹ nhõm, đặt tay lên ngực, cô vẫn còn hoang mang với vị bác sĩ trẻ tuổi bệnh hoạn này.

Chợt nhớ ra điều gì đó, cô vụt đứng dậy đi nhanh ra khỏi phòng bệnh, gặp được cô y tá đang nói chuyện với một bệnh nhân nào đó, Tuệ Nhi hơi dè chừng: "Có thể cho tôi mượn điện thoại gọi một cuộc không?"

Cô y tá chú ý đến Tuệ Nhi, vui vẻ gật đầu, y tá định đưa điện thoại cho cô nhưng vội rút lại: "Tay cô vậy sao mà bấm, đọc đi tôi bấm cho"

Ấu Tuệ Nhi như gặp được vị cứu tinh gật đầu liên hồi, cô đọc một dãy số quen thuộc, dù năm năm cách xa nhưng nó vẫn cứ như in sâu vào trí nhớ cô, mãi mãi không thể phai mờ. Cô y tá tốt bụng cầm hộ điện thoại áp vào tai Tuệ Nhi. Tiếng chuông điện thoại tút tút hai tiếng dài, nhanh chóng hiệu quả hẳn đã bắt máy, đúng là dân làm kinh doanh có khác: "Alo"

Tuệ Nhi run rẩy, chất giọng không giữ được bình tĩnh, dù nói chuyện qua điện thoại nhưng khí chất ác bá của hấn vẫn không giảm đi phần, dường như chỉ cần một cái thờ nhẹ của Hứa Nhất Chính cũng đủ lấn át được tâm trí cô: "Hứa Nhất Chính?"

"...". Hứa Nhất Chính im lặng như tờ, không một tiếng hồi âm

Cô nói tiếp: "Tôi đang ở bệnh viện ngoại ô 192, có thể đêm nay không về... anh Đông... anh ấy gặp tai nạn. Với lại tôi muốn đi thăm bác gái ở gần đây... anh..."

Giọng cô ngắt quãng, hơi thở dồn dập khó khăn sợ hãi, mắt chớp chớp đảo loạn liên hồi. Ấu Tuệ Nhi vẫn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng hừ lạnh bên đầu dây khiến lòng tơ cô dựng đứng, có gì đó như băng tuyết chạy dọc sống lưng cô: "Tôi cho em năm tiếng để trở về nhà. Lúc tan sở tôi muốn nhìn thấy em ở nhà... Còn mẹ tôi, chúng ta sẽ đi thăm sau. Bài học khi về trễ em vẫn còn nhớ chứ?"

Ấu Tuệ Nhi rũ mị, nét kinh hoàng vẫn còn vương đọng trên viên mắt: "Vâng"

Cô cúp máy, cười gượng với cô y tá, cô ấy nhìn cô cũng có vẻ thông cảm, mỉm cười an ủi Tuệ Nhi.

Trong tim cô như vác phải một cục tạ nặng trĩu chèn ép xuống, mà rõ ràng cô có thể chống cự lại, cô có thể từ bỏ mạng sống này, cô tồn tại trên thế gian này chẳng khác nào một con chim bị giam cầm có cánh mà không thể tự do sải cánh tung bay. Rầu rĩ, Ấu Tuệ Nhi gọi y tá trực phiên tới, trước khi rời đi cô có gọi cho Trần Nam: "Chỉ có vài việc quan trọng, ngày mai hoặc mốt sẽ quay lại, em nhờ vũ Hai vào trông hộ anh Đông nhé! Chị thành thật xin lỗi"

Trịnh Trần Nam giọng nói mệt mỏi, đồng cảm với cô: "Không sao, chị bận thì cứ đi đi"

Ấu Tuệ Nhi cúp máy trong lòng cảm thấy tội lỗi vô cùng, Trần Đông đã vì cô mà xảy ra tai nạn, vậy mà cô lại bỏ anh ấy một mình không lo. Nhưng Tuệ Nhi kiên quyết rằng sẽ quay lại sớm và tạ lỗi với anh, cô vội vã đón xe taxi trở về thành phố A, trở về căn biệt thự Hứa Gia to lớn lạnh lẽo rùng rợn. Và trở về với kẻ chắc chắn sẽ tra tấn trách phạt cô vì dám tự ý bỏ đi không xin phép hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Em say rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bắt taxi trở về biệt thự Hứa, cả một đoạn đường dài liên tục hối bác tài, cuối cùng chỉ trong ba tiếng cô đã về tới nhà. Tiền thanh toán do đám người làm trà. Bước vào cổng chính, đi được một đoạn, Ấu Tuệ Nhi khựng lại, mặt cắt không còn một giọt máu khi nhìn thấy Hứa Nhất Chính ngồi trên chiếc xích đu trong vườn.

Hứa Nhất Chính thấy cô tập tễnh bước vào, đôi má xanh xao, môi khô cằn, ánh mắt nặng nề chờ đợi hấn. Ngày hôm nay, hấn sẵn sàng bỏ cả hợp đồng hơn hai tỷ để trở về nhà đợi cô. Đúng vậy, hấn chính là đang ghen tuông đấy, cô dám cả gan đợi hấn đi rồi, len lén bỏ nhà theo trai.

Ý nghĩ của Nhất Chính chẳng khác nào một đứa con nít ích kỷ, nhỏ nhen, luôn khóa chặt những thứ của mình vào lòng, khiến cho cô nghẹt thở chán chường. Hứa Nhất Chính đứng phắt dậy, đi đến cạnh cô mà nói đùa: "Em có phải ăn nhầm gan hùm rồi không?"

Trong người đang mệt lại chuẩn bị nghe hấn cầu nhàu và tội tệ hơn nữa là những trận roi đau rát như mưa trút xuống. Cô cười khẩy: "Anh định đánh tôi nữa à? Đánh chết tôi luôn đi"

Hứa Nhất Chính sùng sùng thân hình trắng kiện, hấn lặng thinh nhìn cô bằng ánh mắt nỏi lửa giận, tay hấn nâng lên định tát Ấu Tuệ Nhi đến mọc sao đầy đầu, nhưng khi nhìn thấy hai tay cô gơ lên đỡ. Hấn lại thôi, rút tay trở về. Quai hàm Hứa Nhất Chính hơi đánh lại, hấn cố kìm nén cơn giận cuồng loạn có thể đánh chết Tuệ Nhi bất cứ lúc nào: "Vào nhà đi, em không nên xuống giường lúc này. Tay em vẫn chưa bình phục"

Ấu Tuệ Nhi hừ lạnh, dù lồng ngực đập dữ dội như trống đánh, sợ hấn đến toát mồ hôi lạnh nhưng cô vẫn tỏ ra chán ghét, giọng nói cao the thé chanh chua móc họng hấn: "Cũng biết tôi bị thương sao?"

Cô nhếch mép khinh khỉnh, bỏ một mạch đi thẳng lên phòng. Khuôn mặt hấn biến sắc, trên trán nổi đầy vạch đen đáng sợ, ừ ừ, tức giận nắm tay thành quyền. Hứa Nhất Chính chậm rãi đi sau lưng cô, áp sát cô ngã lên giường, hấn cúi người áp xuống môi cô một nụ hôn nóng bỏng: "Hiện tại em đang bị

thương thân thể yếu ớt, đợi khi khỏi hẳn tôi sẽ trị tội em sau. Đừng tưởng bỏ tôi nhắm mắt cho qua rồi càng ngày càng làm tới như thế"

Không phục, Âu Tuệ Nhi vùng vẫy, cắn mạnh vào môi hắn. Cả người Hứa Nhất Chính run lên, thần sắc trong đôi mắt u tối hơn cả màn đêm của căn phòng không ánh sáng lúc này. Hắn đau nhưng không phát ra tiếng la chỉ hừ lạnh nơi yết hầu chờ đợi cô trút giận xong.

Buông môi hắn ra, Âu Tuệ Nhi nhắm mắt nghiêng mặt qua một bên, tránh ánh mắt sáng quắc chăm chăm của hắn hướng về cô trong đêm đen. Máu trên môi hắn hòa quện nuốt trọn vào miệng cô, hương vị tanh tươi ngọt lợ trên đầu lưỡi thật khác xa với món ăn kinh dị của Mạc Duy. Âu Tuệ Nhi thường thức tư vị trả thù và sợ hãi đợi hắn cắn lại đầu đó đến bật máu đỏ tươi.

Nhưng hắn đã không trả thù, hắn lồm cồm ngồi dậy cạnh Âu Tuệ Nhi. Hứa Nhất Chính luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc dày chắc khỏe bóng mượt của hắn, hắn ra sức giằng vò giật mạnh cấu tiết trút giận lên mái tóc của mình, khiến chúng rối tung lên như một tên bệnh hoạn.

Một tên bệnh hoạn điển trai gấp vạn lần...

"Em giỏi lắm!", hắn hừ lạnh, gằn giọng, tiện tay bật đèn, đứng dậy một cách nặng nhọc, rồi thoát hết áo quần đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy xối xả thoát ra từ phòng tắm khiến Tuệ Nhi bưng tỉnh mở to mắt, đoán chừng hắn đã ngâm mình trong làn nước ấm và trút giận lên cục xà phòng. Âu Tuệ Nhi hả dạ mỉm cười, cô mở cửa phòng tắm, xộc thẳng vào trong. Nhất Chính đang ngâm mình thư giãn trong bồn tắm sứ trắng tinh sang trọng, thoáng giật nảy người trở mắt nhìn hành động khiếm nhã của Tuệ Nhi.

Đây là lần đầu tiên cô bạo dạn chủ động xông vào hắn như thế. Hứa Nhất Chính có chút không quen, khó thích nghi thoải mái, nhưng vẫn vẫy vẫy tay bảo cô tới gần.

Âu Tuệ Nhi đứng cạnh bồn tắm, cô không bước vào, ánh mắt như thiêu cháy thân thể của Nhất Chính trong làn nước mát kia, cô bật cười: "Chà chà, hôm nay tôi mới có hứng nhìn anh tắm. Thân thể cũng đẹp đấy! Không ghê tởm như tôi luôn tưởng tượng"

Cô nắc lên một tiếng, ánh mắt lơ mơ khó khăn chớp chớp. Hứa Nhất Chính nghe xong máu não sôi sùng sục, định đứng dậy dìm chết cô trong nước thì mới hay ra...

"Em uống rượu sao?"

"Đâu có", Âu Tuệ Nhi phủ nhận, rõ ràng cô đâu có uống rượu, nhưng tại sao lại chóng mặt nhức đầu, giọng nói như bát cháo nhão đến như vậy chứ, có cái gì đó đang chạy loạn trong người cô, những tư tưởng kinh dị về hoạt động mãnh liệt khiến Tuệ Nhi căng cứng, đầu giựt tung tung. Hôm nay cô còn dám nói móc lại hắn, Nhất Chính chỉ có thể khẳng định một điều đây là do rượu mạnh tác động đến. Bước ra khỏi bồn tắm, ánh mắt hắn ráo hoảnh nhìn dáng vẻ xiu quẹo ngà ngà say của Tuệ Nhi mà thờ dãi: "Tôi diu em đến giường, đừng chạy loạn nữa"

Âu Tuệ Nhi như phát cáu, cô ra sức cắn vào đầu ngón tay hắn, chán chường nhả ra rồi cắn tiếp vào bắp tay hắn, cắn rồi nhả không biết bao nhiêu lần. Hứa Nhất Chính vẫn đứng yên để Tuệ Nhi cắn, trên tay trên vai, ngực nổi đầy dấu răng nhỏ nhắn, xanh tím có đủ. Một rồi, cô tựa vào lồng ngực hắn nghỉ ngơi, hô hấp cũng trở nên nặng nhọc, nước mắt tuôn là chảy: "Hứa Nhất Chính là đồ tồi"

"Ừ, tôi là đồ tồi", ngược mắt ngân ngấn nước nhìn hắn, Âu Tuệ Nhi thấy thần thái trong đôi ngươi đen lầy ầy như được bao bọc bởi một lớp nhung mềm mại, yêu thương như làn nước trong veo soi rọi bóng hình cô. Âu Tuệ Nhi chạm vào má hắn, hưng phấn lạ thường, cô cười khúc khích: "Đồ tồi, đồ tồi, đồ tồi"

"Tôi là đồ tồi". Hắn lặp lại câu nói của Tuệ Nhi một cách rõ ràng, khẽ cúi đầu sát gần vành tai cô, hắn ôn nhu, sùng nịnh: "Đồ tồi này sẽ không để em ngủ ngon đêm nay đâu"

Đôi má Âu Tuệ Nhi đỏ ửng, cả người khô khan nóng bừng, cô đánh nhẹ vào lồng ngực hắn: "Xấu xa."

Sau đó dựa toàn bộ cơ thể, cạn kiệt sức lực cho nên cô mặc kệ thân thể có được hắn đỡ hay không, cô mệt quá, đầu thật sự rất choáng. Chợt nhớ ra món ăn kỳ quái của Mạc Duy, cô thăm kêu trời, không biết anh ta đã bỏ gì vào đó mà khiến cô khó chịu đến như vậy nữa. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt, không làm càng làm quấy, yên lặng để hắn ẩm trở về giường. Lúc đặt cô xuống, hắn mới hay cô đã nhu thuận ngủ ngoan rồi, vén sợi tóc mai bên má cô lên, hắn yêu thương hôn nhẹ trán Tuệ Nhi: "Ngủ ngon"

Âu Tuệ Nhi cựa quậy, tay không còn thuốc tê nên đã bắt đầu có cảm giác đau, cô nhú mi, nhắm mắt, chưa tỉnh khỏi giấc nồng mà tham luyến nằm bò lên người Hứa Nhất Chính. Còn ngang nhiên nằm sấp lên người hắn, tìm tư thế thoải mái nhất để ngủ tiếp.

Mới sáng sớm Hứa Nhất Chính đã bị cô quấy rầy giấc mộng, hắn chậm rãi mở mắt đón nắng cũng như thấu tóm tắt thấy hình ảnh của cô vào đáy mắt vút bỏ những chi tiết xung quanh vào góc mờ. Chợt một cô yêu thương dâng lên trong tim, hắn chiều chuộng vuốt nhẹ vào lưng cô, dỗ dành giấc ngủ mơ màng đau đớn ở hai cánh tay.

"Tuệ Nhi?", hắn khẽ gọi cô. Không có tiếng đáp trả chỉ còn hơi thở đều đều và đôi ngực mềm mại hơn nhưng dán chặt vào hắn.

Hơi thở hắn rối loạn, có chút bất ổn. Hứa Nhất Chính than không ổn, cậu bé khi nào đã có phản ứng dựng thẳng lên cắn vào bụng dưới Âu Tuệ Nhi. Giấc ngủ của cô bị động, đôi mắt ngái ngủ ngày thơ quá đôi yêu kiều như một đứa bé chăm chăm đối diện với hắn.

Hứa Nhất Chính xoay người để cô gối lên tay, lưng tựa vào lồng ngực dày vạm vỡ của hắn. Bàn tay to mà quái chậm rãi không chút động tĩnh vén tà váy ngủ mà tối qua hắn cực nhọc mặc cho cô lên. Bóp nhẹ, bờ mông tròn trĩnh đã nằm gọn trong tay hắn. Nhất Chính khó khăn nuốt từng dòng nước bọt

xuống cuống họng, ngăn cho tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ từ yết hầu đánh thức cô. Thoát nhanh cậu bé, hắn đưa tay khuấy động nhẹ nhàng cô bé ướt ướt của Tuệ Nhi. Cô cự quấy, ưm lên một tiếng thoải mái rồi lịm đi ngủ tiếp.

Hứa Nhất Chính thấy đã đủ thâm thủy, hắn tiến vào cô không quá khó khăn, nâng một chân cô lên hơi cao chút, hắn từ từ nhịp nhàng đẩy vào rồi rút ra. Trải qua một trận triển miên cuối cùng hắn không thể nhẹ nhàng được nữa, Hứa Nhất Chính hơi thở đứt quãng nhìn đến nội thương rồi, hắn nắm lấy bờ eo thon gọn của cô, dốc hết sức để thỏa mãn cơn động dục thêm khát lúc sớm mai.

Âu Tuệ Nhi tất nhiên bị đã động mạnh tỉnh giấc, dờ mếu dờ cười nằm yên mặc hắn phát tiết điên loạn chiếm lấy.

Ái tình qua đi, Nhất Chính thở dốc ôm chặt lấy Tuệ Nhi, hắn mỉm cười ranh mãnh: "Tôi nghĩ lại rồi, hôm nay rất thích hợp để trừng phạt em. Có thể xử phạt bằng cách này hay cách khác, nhưng tuyệt vời nhất chỉ có thể là đây"

Hắn càng cười càng trông đậm đàng, bàng quang đưa ba ngón tay ám chỉ ba ngày không thể xuống giường, rồi mân mê vuốt ve cả khuôn ngực Tuệ Nhi khiến lông tơ cô dựng đứng, trao tráo mắt nhìn hắn đầy mê mồi. *Hứa Nhất Chính là trâu hay bò, có thể không mệt sao?*

Chương 16: Tôi cũng là người

Quả thật lời Hứa Nhất Chính nói là làm, không biết trải qua bao nhiêu bận hoạt động kịch liệt trên giường. Bây giờ Âu Tuệ Nhi chỉ còn biết thờ dốt, chân tay bủn rủn, để nói ra một từ còn không có sức để phát âm. Cô trung mắt nhìn hân khỏe phây phây, Nhất Chính đứng thẳng người, từ góc độ này cô có thể thấy cả bóng lưng dài, chắc khỏe của hân. Hứa Nhất Chính mặc lại chiếc áo cộc cùng cái quần đùi, giọng nói trên chộc vang lên: "Nghỉ ngơi cho khỏe đi, ký xong hợp đồng tôi sẽ xử phạt em tiếp"

Âu Tuệ Nhi dở khóc dở cười, còn muốn nữa sao? Thà hân đánh cô cho ngất đi còn hơn sự tra tấn nhục cảm này, thân thể nhừ nhũc mỗi rã rồi, cô nhấc tay không nổi. Chỉ đành giương mắt nhìn bóng hân khuất dần sau cánh cửa.

Sự thay đổi của Hứa Nhất Chính cứ như nửa thịt nửa mỡ, tâm tình của hân thật khiến người khác không thể nắm bắt nổi. Âu Tuệ Nhi cuộn người trên giường mệt mỏi đánh một giấc dài.

Âu Tuệ Nhi mệt mỏi vì sự mạnh bạo, điên cuồng, triền miên của Hứa Nhất Chính mà ngủ vui.

Còn về phần Trịnh Trần Đông sau khi tỉnh giấc liền tìm kiếm bóng dáng Tuệ Nhi nhưng không thấy. Anh bần thần mở to đôi mắt vô hồn trống rỗng nhìn lên trần phòng bệnh, cái mùi cồn xộc vào mũi anh, cái mùi sát trùng nồng nặc này thật khiến người ta phát điên. Tất cả những gì anh làm cho cô. Cô đều không cảm nhận được sao?.

Cạch

Cửa phòng bệnh mở toang, vị bác sĩ trẻ tuổi đeo chiếc kính tròn ra về tri thức bước vào, anh nhịp những ngón tay thon dài lên thanh xà ngang giường, tặc lưỡi: "Tôi đã báo cậu rồi, hân ta quan trọng hơn cậu gấp ngàn lần"

Trịnh Trần Đông dùng ánh mắt xoẹt lửa đến bên phía Mạc Duy, đánh quai hàm: "Cậu không nói cũng chẳng ai dám báo cậu cam đâu"

Mạc Duy nhún vai: "Vẫn ngu xuẩn như ngày nào nhỉ?"

"Tôi như thế làm cậu buồn à?", Trần Đông đang phẫn nộ, anh nắm tay thành nắm, đánh quai hàm nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau phát ra những tiếng kèn kẹt khó chịu, hai bên thái dương hiện lên vài đường gân xanh đỏ, anh đảo mắt về phía Mạc Duy ung dung đi quanh phòng: "Hãy nói với cô ấy tôi tạm thời bị mù"

"Mù?", Mạc Duy đang nghịch dở cây bút chột khựng lại, anh đi đến bên cạnh Trần Đông khẽ đưa tay kéo chặn đắp qua người Đông rồi từ tốn ngồi xuống giường bên cạnh: "Lương tâm một người lương y không cho phép tôi làm như thế"

"Cậu muốn gì?". Trịnh Trần Đông quá hiểu Mạc Duy, anh ta chỉ giúp trừ phi việc đó có ích cho chính bản thân anh ta.

Mạc Duy suy ngẫm một lúc, anh búng tay, khuôn mặt tươi rói: "Tôi muốn sở hữu riêng một bệnh viện tư, cơ sở hạ tầng phải đầy đủ và hiện đại nhất"

Trịnh Trần Đông lờm Mạc Duy: "Lòng tham không đáy của cậu thật lớn đấy!"

Mạc Duy cười hi hi, anh lấy từ bên trong túi áo rộng thùng thình một tờ giấy có ghi đủ các điều khoản làm Trần Đông bàng hoàng, kinh ngạc đến độ tròng mắt gần lọt thỏm đôi ngươi ra ngoài: "Có lun hả?"

"Chứ sao?"

Trịnh Trần Đông không còn lời gì để nói, đôi vai bị gậy được định hình sau lớp bột nên anh không thể nhấc tay lên để ký khê run lên. Tuy nhiên Mạc Duy trước giờ luôn ma cô làm gì cũng tính trước cả, thấy vẻ mặt Trịnh Trần Đông cau có đau đớn anh cũng không nỡ đành cầm tay Trần Đông lên, chà biết hộp mực đỏ từ đâu xuất hiện. Mạc Duy in ngón tay Trần Đông xuống mực đỏ khô rồi mới đặt vào giấy.

Giấy trắng mực đen chữ ký đỏ lấy làm tin, Mạc Duy xếp lại nhét vào túi, khuôn mặt tươi tỉnh làm tốt nhiệm vụ giao kèo: "Đừng lo bạn hiền, việc gì vào tay Mạc Duy này đều êm xuôi cả"

"Nói được làm được". Trịnh Trần Đông lạnh mặt, hừ hừ vài tiếng rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc Âu Tuệ Nhi tỉnh dậy trời vẫn còn sáng tỏ, ánh mặt trời cũng chỉ mới lên đến đỉnh ngọn sào rục rờ, nóng gắt thiêu cháy vạn vật nếu dám bén mảng đến gần.

Hứa Nhất Chính trở về mở cửa cũng vừa lúc Âu Tuệ Nhi vươn vai đánh ngáp một cái, đơn giản chỉ tỉnh dậy rồi vươn người, thế nhưng trong mắt hân

chính là khiêu gọi nhục cảm mà cô cố tình tạo ra. Cô vươn vai để lộ vùng da dưới cánh tay trắng ngần không tí vết, đôi bầu ngực vùng cao ẩn hiện dưới lớp váy ngủ hơi cộm sát khiến nhụy hoa hồng nhô lên.

Nuốt nước bọt khó khăn, hân nóng bừng còi chiếc cà vạt đang không ngừng thắt chặt con thềm khát nơi cổ hân, bước đến gần hơn nữa cùng bước chân không một chút tiếng động. Âu Tuệ Nhi ngáp cho đã rồi mở mắt ra, khoe mi cô ngân ngấn nước hoảng hồn đơ ra trong vài giây nhìn hân, đến khi hân nắm lấy hai cổ tay cô kéo chui qua đỉnh đầu, cô mới bắt đầu có phản ứng chống cự: "Anh lại định làm gì nữa?"

Hứa Nhất Chính không trả lời liền, khoe môi hân cong lên vẽ vờ nụ cười dâm đãng, dục vọng cháy rực trong đôi mắt hân. Dùng chiếc cà vạt mới tháo ra thắt rút cổ tay cô vào thanh ngang đầu giường, hơi thở của hân trở nên nặng nhọc, gấp gáp ám áp phả vào khuôn mặt cô nhồn nhột: "Àn em!"

Lời nói đi cùng hành động, Nhất Chính áp chặt đôi môi xuống chiếc cổ thon dài mềm mại của Tuệ Nhi mà mút mạnh, nhâm nhi, chôn vùi thương thức đa thịt non mịn. Ở Âu Tuệ Nhi như được ban một loại chất kích thích đặc thù trong hơi thở - Hoa anh túc.

Không cần một mũi tiêm hay bắt hân hít thứ bột đỏ để trở nên mơ màng, mụ mị. Đối với hân hoa anh túc cũng chỉ làm nền cho cô thôi, Hứa Nhất Chính không ngừng khống chế sự vùng vẫy yếu ớt của Tuệ Nhi dưới đôi tay rộng lớn, hân khóa chặt cô hơn, dùng môi để ngăn lại từng tiếng la chửi mắng nhức của cô. Và cả hơi thở nơi cô cũng dần hòa quyện vào nhịp thở của hân, gấp gáp, hỗn loạn, đứt quãng khó khăn để điều khiển đầu óc trở nên tỉnh táo.

"Tôi... mê...ê...t...". Không thể thoát ra khỏi nụ hôn cháy bỏng ngầu ngiên khiến môi cô sưng tấy đau rát, cô lấy hơi cố gắng nói, từ ngữ không đi liền nhau nhưng không phải không nghe được. Hứa Nhất Chính làm ngơ sự mệt mỏi, đuối sức của Âu Tuệ Nhi, nhắm mắt cùng cơn khoái lạc làm tới.

"Em chỉ cần nằm và hưởng thụ thôi!"

Ôi, giọng nói của hân sao cứ như mọi chuyện đều dễ dàng, êm ái đến như vậy, Hứa Nhất Chính cắn nhẹ vào vành tai cô, khiêu gọi thứ dục vọng thuần thủy nhất trong Âu Tuệ Nhi. Nhưng làm cỡ nào cô cũng vẫn khô khốc, khiến cô lần hân đều đau đớn không thể tiến công cần quét bên trong được.

Hứa Nhất Chính ngừng đầu, ngược mắt nhìn về mặt lạng thính khó chịu của cô: "Em thật sự rất mệt sao?"

Âu Tuệ Nhi bặm môi, cô cắn môi dưới, uất ức, tui hổ gật đầu trong đôi mắt mọng nước được bao phủ lớp sương mờ.

Thở dài, Hứa Nhất Chính còi chiếc cà vạt đang trói chặt tay cô đến tê dại không còn cảm giác ra, hân ngồi sụp xuống bên cạnh, tay nâng lên chỉnh lại cổ áo sơ mi xộc xệch, đôi mắt hân trở nên bình ổn, lạnh lùng như đang vẽ hăng ngày: "Thay đồ đi, tôi đưa em đến bệnh viện"

"Đến bệnh viện?", cô ngây ngốc xoa xoa hai cổ tay hỏi ngược lại hân.

"Không phải em muốn thăm mẹ tôi và Trịnh Trần Đông sao?". Đôi mắt điều hâu của hân khẽ cau, không đủ nhẫn nại đáp lại Tuệ Nhi, bụng dưới hân nóng bừng, con đái khát thèm thương cơ thể cô bị cắt đứt giữa chừng, hân vô văn bực dọc, câu bản đứng dậy phui lại góc áo, chỉnh ngay ngắn cổ tay áo, buông cho cô mệnh lệnh trước khi bước ra ngoài: "Em có hai mươi phút"

Âu Tuệ Nhi nhìn bóng dáng khẳng khiu của hân khuất dần sau cánh cửa, cô vẫn còn ngồi ngơ ra đó, thật sự Hứa Nhất Chính cho cô đến thăm Trịnh Trần Đông sao? Dù lòng hoài nghi dần loang ra rất lớn, nhưng cô vẫn mỉm cười vui vẻ nhảy khỏi giường tìm bộ quần áo nào đó mặc tạm

Mười lăm phút sau cô bước xuống phòng khách, Hứa Nhất Chính ngồi trên ghế dài, chân bắt chéo cùng chiếc remote đặt trên bắp đùi. Dáng vẻ mệt mỏi tựa vào ghế nhắm nghiền mắt của hân khiến cô hả dạ, vui vẻ: "Anh cũng biết mệt sao?"

Hứa Nhất Chính đứng là tên giận dai hơn cả đĩa: "Tôi là người đầu phải quái vật mà không biết mệt?. Em ăn nói cần phải cần phải suy nghĩ cần thật trước khi buông lời có biết không? Tôi không có ý đe dọa em đâu, nhưng cô bé em không thể tiếp nhận được nữa nhưng miệng em vẫn còn trống và đủ sức làm thêm vài hiệp đấy!"

Âu Tuệ Nhi ngậm mồm, kéo khóa xích vô hình lắc đầu như chong chóng đáp lại nụ cười đê tiện bỉ ổi của hân. Nhìn cô sợ, khuôn mặt đỏ bừng trông thật đáng yêu, một lần nữa Âu Tuệ Nhi lại vô tình khơi gợi dục vọng trong hân...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17-1: Giở trò đòi bại (1)

Xem ra Âu Tuệ Nhi đợt này khó sống với Hứa Nhất Chính rồi, tuy nhiên số cô vẫn chưa đến lúc tận, Hứa Nhất Chính dù khao khát thân thể cô nhưng hân thật sự rất mệt, sức đâu nữa mà cùng cô mây mưa.

Thở dài, rũ mi, hân chậm chạp đứng dậy: "Đi thôi"

Âu Tuệ Nhi ngơ ngơ, dè chừng bước sau hân cố gắng giữ khoảng cách, cô tập tễnh đi theo, tuy đã quen với đôi chân này hai mươi mấy năm qua nhưng bước đi vẫn là điều khó khăn của cô. Tuệ Nhi hơi cau mày, mỗi lúc cô di chuyển tay lại đau.

Hứa Nhất Chính vòng tay ôm lấy eo Âu Tuệ Nhi rồi nhấc bổng cô lên, bế trên tay, hơi cúi đầu thoảng nhìn cô lấy vài cái. Mặt không vui không buồn, chẳng có chút cảm xúc nào được biểu lộ ra ngoài. Cô chẳng hiểu nổi trong cái đầu óc ác ma đó hắn đang suy nghĩ điều gì? Tính toán những thứ gì? Không thể hỏi hắn được, cô đành ngậm mồm, hạ mi nhìn chăm chăm vào đôi tay đang được băng tỉ mỉ trong lớp gạc trắng.

Đặt cô ngồi ngay ngắn trên ghế, hắn kéo dây an toàn khóa lại cho cô, xoa đầu cô, hắn nhẹ nhàng cười mỉm nhả ra vài chữ: "Ngủ chút đi"

Lời của hắn ngọt ngào hơn cả mật ong, êm dịu như thể cung nệm một con mèo. Âu Tuệ Nhi trở mắt đoán chừng mưu tính của hắn, nhưng đến khi Hứa Nhất Chính vào ghế lái, chiếc xe lướt nhanh trên con đường cao tốc... Hắn vẫn giữ nguyên nét mặt tươi cười rạng rỡ, khóe môi hắn như tỏa ra luồng ánh sáng mặt trời ấm áp dịu dàng vào ban mai.

"Khi nào tới anh sẽ gọi em dậy"

Âu Tuệ Nhi gật đầu lia lịa, cô quay mặt về phía cửa sổ nhưng mắt vẫn mở to trao tráo quan sát hình ảnh, hành động bất thường nơi hắn qua sự phản chiếu của kính xe. Một lúc sau, cô mệt mỏi, khó chịu chuyển tư thế thật thoải mái rồi vùi đầu ngủ mê mết. Hứa Nhất Chính chống cằm, hắn khẽ sờ sờ chiếc cằm nhăm nhăm chút râu chưa kịp cạo lúc đi. Thoảng nhìn Tuệ Nhi gật gù tựa đầu vào kính xe, hắn bật cười: "Cuối cùng cũng ngủ rồi!"

Qua đoạn đường cao tốc hắn liền tấp vào lề hạ ghế ngửa ra sau, cởi chiếc áo khoác để gối đầu cho cô. Đôi tay hắn lướt qua mái tóc mượt mà của Tuệ Nhi, miết từng ngón tay dọc theo đôi má hơi ửng hồng lúc cô ngủ xuống chiếc cổ trắng ngần và bờ ngực thấp thoáng ẩn hiện bên dưới. Trong lòng hắn không khỏi dâng lên nỗi yêu thương nồng đậm. Áp nhẹ bờ môi bạc thân lên trán Tuệ Nhi, hắn trở về ghế, lên số và tiếp tục đoạn đường dang dở.

Lúc Tuệ Nhi tỉnh dậy đã thấy cả thân thể thoải mái nằm thẳng trên giường bệnh, một mùi hương nồng nặc khó chịu xộc thẳng vào mũi cô, cái mùi thuốc sát trùng này thật khiến người ta muốn ói. Qua khóe mí mọng nước, cô đánh ngáp một hơi dài, cả hai tay vươn lên căng hết cả cơ.

"Chào Âu tiểu thư!"

Giọng nói đó là động tác của Âu Tuệ Nhi chết cứng giữ nguyên hiện trạng chưa kịp buông xuống, cô từ từ hạ tay rồi mới đưa mắt quan sát xung quanh. Bệnh viện!

"Chào bác sĩ Mặc!". Cô vẫn còn ám ảnh vụ việc lần trước nên có chút đề phòng anh ta, Mặc Duy thấy Âu Tuệ Nhi cứ nhìn mình chăm chăm thì bật cười:

"Sao cô nhìn tôi ghê vậy?"

Âu Tuệ Nhi không quan tâm câu hỏi của Mặc Duy, cô khó hiểu nhìn quanh: "Trịnh Trần Đông và Hứa Nhất Chính đâu rồi?"

Mặc Duy đi lại gần cửa sổ, anh ta chỉ tay ra ngoài sân vừa khiến Tuệ Nhi tò mò bước xuống giường đi lại gần tầm kính. Đưa mắt nhìn xuống hàng ghế đá trong sân vườn bệnh viện, nơi đó thật vắng tanh, lắm lúc mới có một hai người qua lại. Dưới hàng cây bàng to che mát, Hứa Nhất Chính đang đứng quay mặt về phía Âu Tuệ Nhi, trước hắn là Trịnh Trần Đông đang ngồi trên xe lăn. Cô không biết hai người họ đang nói cái gì mà trông vẻ mặt Nhất Chính lại tươi vui đến thế, hắn nhip tay lên tay cầm xe lăn dăng về khoan khoái, tiêu sái từng bước đẩy Trần Đông rời khỏi.

"Bọn họ nói gì vậy?". Tuệ Nhi quay sang hỏi Mặc Duy:

Còn Mặc Duy thì cứng người nhìn Tuệ Nhi không buồn chớp mắt, anh khinh khinh, giễu cợt cô: "Ồ, cô không nghe chắc tôi là thánh nên mới nghe hen!"

Khóe môi Âu Tuệ Nhi không ngừng co giật, cô buồn cười chỉ tay vào mặt Mặc Duy: "Nhìn mặt anh tri thức vậy mà cũng biết nói xiên nói xỏ người ta"

Mặc Duy đưa ngón trỏ nâng nhẹ gọng kính, cho tay vào túi áo blouse, anh đáp trả: "Tôi cũng là con người"

Thật sự thì nói chuyện với mấy người đầu óc không tầm thường như Mặc Duy, thà cô đi tự kỷ với đầu gối còn sướng hơn. Liếc xéo Mặc Duy cô làm bầm vài tờ trong miệng cứ ngỡ anh không nghe được, ai ngờ lại bị đốp trả: "Chỉ có những kẻ lập dị mới có thể trở thành thiên tài"

Mặc Duy làm Tuệ Nhi hoảng sợ về độ tự tin quá cao của anh, cô méo mặt, gật đầu cho có lệ rồi quay người ra hướng cửa.

Cô vội mở cửa phòng chạy men theo lối hành lang đi xuống vườn.

Mặc Duy đứng yên ở cửa phòng, anh đá chân, ngẩng cao đầu mỉm cười: "Tháng này lại phải tốn tiền mua thêm chó rồi"

Chẳng ai hiểu vị bác sĩ trẻ tuổi kỳ quái này đang nghĩ cái gì, những câu nói có ý nghĩa ra sao, ban đầu còn có người bàn tán xôn xao nhưng dần rồi chẳng ai có hơi đâu quan tâm kẻ quái gở như anh nữa. Đẹp trai thế mà bệnh! Thôi kệ, được cái tài giỏi và thành đạt cho nên cũng có kha khá cô bán theo đây, nhưng khi được anh mời về nhà ăn tối. Cứ y như rằng màn kịch cũ diễn lại, ngày hôm sau chả cô nào dám liếc mắt đến anh huống chi là nhìn.

Trong lúc Âu Tuệ Nhi đi tìm Hứa Nhất Chính và Trịnh Trần Đông thì giữa hai người đó đã có một cuộc nói chuyện khá thú vị. Trịnh Trần Đông quần băng gạc che kín đôi mắt, lúc Hứa Nhất Chính nắm lấy cổ áo anh, anh có chút quờ quạng tức giận nhưng sau khi nhớ lại hiện trạng già vờ, tay chân Trần Đông lập tức mềm nhũn. Hứa Nhất Chính thế nào cũng là nam tử hán sao có thể bị ôi vô liêm sỉ, giờ thói tiểu nhân ra đánh người đang bị thương không có sức chống trả, hắn phui phui cổ áo cho Trần Đông, bõn cợt cười: "Cậu nghĩ làm như vậy Tuệ Nhi sẽ ở lại bên cậu sao? Ngủ xuẩn"

Trịnh Trần Đông vờ như không hiểu, đã đóng kịch thì phải đóng cho trót: "Hứa Tổng, tôi không hiểu ý anh"

Hứa Nhất Chính nhếch nhẹ mép môi, hần bật cười trào phúng: "Không hiểu? Hay vờ như không hiểu? Chỉ có tôi và cậu ở đây thôi đừng giả vờ nữa, chẳng ai thèm coi đâu"

Trần Đông vẫn không tháo chiếc mặt nạ vô tội xuống, anh khẽ nhăn mày, cắn môi dưới như cam chịu con đau nhói trên đầu: "Anh đang nói cái gì vậy? Tôi thật sự không hiểu, tôi đau đầu quá!"

Bỗng môi anh bị từng đầu ngón tay ai đó miết lên, hơi thở ấm nóng phả vào gáy tai anh, xúc cảm khiêu gợi đó dù không muốn nhưng vẫn không kìm nén nổi, bụng rục rịch dâng lên cảm giác khó chịu: "Hứa Tông". Anh khó chịu gỡ tay hần ra: "Anh đang làm cái gì vậy?"

"Cậu cắn môi trông cũng quyến rũ phết đấy! Tôi thật muốn biết mùi vị của một mỹ nam như cậu ra sao!". Nói rồi, hần khẽ cắn vào vành tai cậu, nhâm nhi khiêu khích, chòn vòn khiêu gợi. Trịnh Trần Đông cảm thấy bị hạ nhục và vô cùng kinh tởm, anh vô lực đẩy hần ra: "Hứa Tông, anh nên biết tôi là..."

"Xuyt"

Ngón tay hần đưa lên giữa hai môi Trần Đông ngăn không cho anh nói: "Vì cậu không ngoan, cậu muốn giành người phụ nữ của tôi. Nếu vậy tôi biến cậu thành của tôi, hàng ngày không phải sẽ luôn được gặp cô ấy sao?"

Trịnh Trần Đông tức giận, khỏi bóc nghi ngút trên đỉnh đầu, anh phẫn nộ đến nỗi vành tai đỏ chót, nơi đó hơi ươn ướt vì bị Hứa Nhất Chính làm bẩn, anh quát: "Anh khiến tôi kinh tởm"

"Hừ"

Hứa Nhất Chính hừ lạnh, hần rời khỏi tai anh, thôi trêu đùa chọc ghẹo, khoanh tay trước ngực, hần nghiêm túc hỏi: "Bây giờ thì nói thật đi"

Trịnh Trần Đông vẫn ung dung như thường: "Nói cái gì cơ?"

Nhếch môi, Nhất Chính cười lớn sáng khoái, hần ha hả cười muốn sái cả hàm, hơi khom người, hần thì thào vào tai Trịnh Đông, giọng nói vừa đủ hai người nghe: "Nếu không muốn nói ở đây, vậy chúng ta lên giường nói nhé! Tôi cũng không phải túp người thích nhẹ nhàng, cho nên hầu hết người bước như cậu đều phải chịu thua"

Nói là nói thế thôi chứ ngoài Âu Tuệ Nhi ra thì ai có cái quyền leo lên giường hần, được hưởng trọn thân thể hần?

Tuy nhiên lời đe dọa đó thật có hiệu lực, khuôn mặt Trịnh Trần Đông đang không ngừng đổi sắc, môi anh tái nhợt, môi khô khốc, cổ họng như mắc phải xương cá, cảm xúc của anh thì ôi thôi. Nó đang thay đổi vô biên không điểm dừng, môi mấp máy được vài từ: "Tô...i... không... ng...ờ... a.nh... lại..."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17-2: Giở trò đòi bại (2)

Trịnh Trần Đông tay chân run lẩy bẩy, mắt anh bị băng bởi lớp gạc trắng nên không rõ tình hình Hứa Nhất Chính sẽ tấn công nơi đâu, miệng anh lắp bắp la: "Cứ...u..."

"Xuyt"

Lần này thì thôi rồi, cái gì mềm mềm đang đặt lên môi anh vậy nè. Cả người Trần Đông giật bắn, dòng khí lạnh chạy dọc sống lưng, anh vội nghiêng đầu quát: "Anh mới làm cái gì tôi?"

Hứa Nhất Chính chúi chúi "bộ ngực" móc khóa giả bằng cao su mềm mới mua mấy hôm trước, thân nhiên trả lời rất thật thà: "Cho cậu hôn ngực"

"AAA... Đồ... biến... thái..."

Thấy phản ứng kịch liệt đầy mạnh động, xúc cảm dâng trào của Trần Đông, hần ngậy người hỏi: "Sao vậy? Cậu không thích hôn ngực à?"

Câu hỏi quá sức mạnh bạo thoát ra từ miệng Nhất Chính khiến Trần Đông sợ mất hồn vía, anh liên tục lắc đầu, dờ khóc dờ cười chẳng biết làm sao để thoát khỏi tên ác ma biến thái, bị ỏi vô liêm sỉ này nữa.

"Tôi không bằng lòng hôn... hôn... hôn...". Thật tình Trịnh Trần Đông không thể nói ra được ngực của ai luôn, bao từ dâng lên mùi vị chua chát, tất cả những thứ chất lỏng như sữa, uống lúc sáng để lót bụng đang muốn trào ngược trở ra.

Trịnh Trần Đông nôn ọe đến mức mặt mày xanh lè xanh lét, anh vật vờ ngồi trên xe lăn, hai tay nắm chặt tay cầm, cả thân người cố gắng chống chịu lại cơn choáng váng kinh tởm trên đầu. Hứa Nhất Chính tựa tiểu phi tiểu: "Ai bảo cậu hôn ngực tôi"

Lời của Nhất Chính như sét đánh ngang tai làm Trần Đông ngơ ngác, ngược mặt không thấy ánh mắt hoảng loạn ra sao, cậu như con nai vàng."Hả? Thế tôi hôn ngực ai?"

Ôm bụng cười run người, bà vai Nhất Chính không ngừng nhấp nhô, ngập phập phồng buồn cười chảy cả nước mắt:"Chỉ là món đồ cao su thôi"

Thật sự cách trả thù bị ồi chẳng giống ai!

"Hai người làm gì vậy?"

Âu Tuệ Nhi cuối cùng cũng xuống tới nơi, tìm được họ, và cũng là ân nhân cứu mạng Trần Đông. Anh mừng muốn chảy cả nước mắt, môi xám xịt, tái nhợt hơi hé mở:"Tuệ Nhi?"

"Em đây". Âu Tuệ Nhi cuống quýt chạy đến bên cạnh Trịnh Trần Đông cả kinh nhìn bãi ối của anh:"Sao vậy anh?"

Cô liền quay phắt về phía Hứa Nhất Chính, cau mày, nheo mắt, cái mũi hếch lên cùng chiếc cằm hất cao kiêu kì:"Anh làm gì vậy?"

Hứa Nhất Chính bĩu môi, anh trưng khuôn mặt bánh bèo hết mức có thể, Âu Tuệ Nhi đập đập vào trán, cả người bắt lực:"Hứa Nhất Chính"

Hắn không thèm trả lời cô, thoát cái đã đứng sau xe lăn Trần Đông và đẩy anh đi. Trịnh Trần Đông khóc không ra nước mắt, cuống lên quờ quạng cần sự giúp đỡ:"Tuệ Nhi... em đâu rồi?"

"Em đây", cô nắm lấy đôi tay đau đớn cố quờ quạng của anh, vỗ nhẹ lên chúng:"Đừng lo, Nhất Chính không làm hại anh đâu"

Khuôn mặt Trịnh Trần Đông tái nhợt, lúc không có cô, hắn đã khủng bố tinh thần anh đến thần hồn điên loạn đây này. Hứa Nhất Chính dăm dăm nhìn đôi tay hai người đang nắm chặt như mắc phải cái gai trong mắt, ngứa đến độ khó chịu.

Bồng xe lăn cán lên nắp cổng sau đó va chạm mạnh vào ghế khiến Trần Đông quẹo cứng, tay bấu chặt vào tay cầm, cả người cứng ngắc tựa vào xe bảo toàn tính mạng. Hứa Nhất Chính đang cố tình... Hắn chính là đang muốn hành tìm anh đến chết đây mà.

Âu Tuệ Nhi đánh nhẹ vào bắp tay Nhất Chính:"Anh định cho anh ấy lọt xe đấy à?"

Hứa Nhất Chính huýt gió giả vờ chả nghe gì cả. Mắt ngó xung quanh như thể đang quan sát những cảnh vật xung quanh, nhưng thật ra trong lòng đang rất hả giận, vui vẻ chỉ tay vào đầu Trần Đông cười một trận long trời lở đất.

Chết tiệt!

Trịnh Trần Đông chửi thầm trong bụng, đợi anh khỏe rồi cướp Âu Tuệ Nhi ra khỏi hắn, khi đó chắc chắn anh sẽ hành hạ hắn đến bán sống bán chết mới vừa lòng, người ngoại phần nào tổn thương, nổi hạ nhục hôm nay.

Đến phòng bệnh, Hứa Nhất Chính thay gì phải nhẹ nhàng đưa Trịnh Trần Đông lên giường bằng băng ca nhưng không, hắn ầm xóc ngang người anh và ném thẳng lên giường không thương tiếc, ngỡ rằng đây là con tử đất chui lên chứ không phải được người sinh ra mà biết đau đớn. Bị động mạnh cho nên Trần Đông phải hít phải một ngụm khí lạnh, tức ngực đến độ ườn ngực, đau đến tê tâm liệt phổi, các đầu ngón tay cong lại, cả người anh gồng lên thống chịu.

"Anh muốn giết anh ấy thật hả?"

Âu Tuệ Nhi vuốt ngực Trần Đông, xoa xoa tay anh, sau đó quát Hứa Nhất Chính, cô hoang mang chạy khỏi phòng bệnh gọi y tá chuyên khoa vào giúp anh. Nhưng bị Hứa Nhất Chính cản lại:"Cậu ta là con trai, động tý là đau"

Trịnh Trần Đông nhẫn nhịn này giờ cũng có lúc tức nước vỡ bờ chứ:"Anh hãy thử bị thương đi rồi tôi ném anh vậy xem anh có đau không?"

"Tôi đẹp trai nhưng không có khủng"

Hứa Nhất Chính buông tay Tuệ Nhi đi lại ghé dành cho thân nhân, tựa lưng vào tường, bắt chéo chân nhịp nhịp vài cái, thần sắc trong đôi mắt lộ rõ mười phần coi thường.

Âu Tuệ Nhi tìm được y tá, cô ngồi xuống bên cạnh Hứa Nhất Chính đưa hai tay lên cho anh xem:"Tôi cũng bị thương nè, ném tôi mạnh vào"

Nhếch môi cười, Hứa Nhất Chính áp sát đôi môi nóng bỏng lên vành tai cô, hơi thở ẩm áp lan tỏa khắp gáy cổ cô, và rồi hắn cười nhẹ cùng giọng nói thì thầm chỉ đủ hai người nghe:"Em quên hết ngày trước rồi sao?"

Cô làm sao quên được, đôi mắt buồn rĩ rệu nhìn xuống đôi tay đang hạ dần, lồng ngực như bị ai đánh mạnh vào khiến phần xương ức vỡ tung, từng mảnh xương ghim chặt vào lá phổi đến không thở được.

"Nhớ"

Sẽ chẳng bao giờ những ký ức đó bị xóa nhòa cả, nổi ám ảnh của cô. Ác ma của đời cô, hằn tàn nhẫn nhưng hằn yêu cô...

"Tốt"

Hắn hài lòng hôn nhẹ lên má cô, nụ cười nhu hòa là lướt trong ánh nhìn cô, nhưng sự ôn nhu đó lại như những nhát dao bén nhọn khoét vào tim Tuệ Nhi một lỗ sâu hoắm, đau đớn mà tuôn huyết lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-1: Em muốn chống cự tôi? (1)

"Anh ấy bị mù sao?"

Âu Tuệ Nhi kinh ngạc, ánh mắt tròn to nhìn Mạc Duy, cô không nghĩ Trịnh Trần Đông lại trở nên nghiêm trọng như thế. Trong lòng cô dâng lên một cảm xúc miên man khó tả, vừa thấy thương anh, vừa giận anh tại sao lại chạy ẩu như thế, nhưng chung quy tất cả đều nằm ở lỗi do cô, chính vì cô biến mất không lời từ giả.

"Không, chỉ là do máu bầm đọng lại, cục máu ấy đang dần tan nhưng hiện tại thì nó quá ác chèn mất dây thần kinh thị giác của cậu ấy. Trịnh Trần Đông sẽ khỏe lại nếu như được chăm sóc tốt và kỹ lưỡng"

Có thể nói Mạc Duy là bậc thầy diễn xuất, mỗi cử chỉ nét mặt chẳng hề biểu lộ một chút sơ sẩy nào. Gõ gõ cây bút lên tấm bảng kiểm dò bệnh tình, về mặt Mạc Duy xem ra suy tư, lo lắng lắm!

"Nhưng nếu không chăm sóc tốt... Cậu ấy có thể thật sự mù"

Âu Tuệ Nhi: "..."

Nghe những lời Mạc Duy căn dặn trước khi anh rời đi đôi ca trực, lòng Tuệ Nhi không sao giảm được cảm giác tội lỗi. Cô cứ đi đi lại lại bên cạnh giường Trịnh Trần Đông, nếu bây giờ Âu Tuệ Nhi xin Hứa Nhất Chính ở lại chăm sóc cho anh liệu hắn có đồng ý?

Thôi thì cái gì cũng phải thử, cô ưỡn ngực, lấy hết dũng khí đi đến chiếc giường dành cho thân nhân cạnh bên. Hứa Nhất Chính mệt đừ người, hắn vừa ngã người xuống đã ngủ ngon ơ, cô từ từ chạm vào má hắn, ngón trỏ chọc nhẹ vào dăm ba lần, miết một đường dài từ vành tai đến miệng, tiếng nói thỏ thẻ như kẻ làm chuyện xấu: "Hứa Nhất Chính?"

Hắn khó chịu trờ người, tay vuốt má, mặt vẫn say giấc nồng, tiến lại một chút nữa, Tuệ Nhi cúi đầu, khom lưng, cả người cận kề sát rạt khuôn mặt hắn: "Hứa Nhất Chính?"

"Không"

Hứa Nhất Chính không mở mắt, khuôn mặt lạnh lùng, vẻ điển trai êm đềm khi giả vờ ngủ khê mấp máy môi. Chữ không của hắn làm cô rối bời, thế là này giờ hắn chỉ nhắm mắt để đó, chứ tai thì thính như chuông kêu?

"Nhưng mà...". Cô muốn xin thêm, thử xem hắn có lòng trắc ẩn thương kẻ gặp nạn không:

"Em muốn chống cự tôi?"

Mở mắt, thần sắc trên mặt dần chuyển sang gam màu tối dần, ngọn lửa tức giận loáng thoáng vương trên khóe mi, hắn nhủ mi tâm, từ từ ngồi bật dậy, kéo mạnh cô dán chặt vào lồng ngực hắn: "Âu Tuệ Nhi, em là của tôi."

"Ừ, tôi là của anh, nhưng tôi chỉ muốn chăm sóc Trần Đông dăm ba hôm, thế nào cũng do tôi mà anh ấy mới ra nông nỗi này. Nếu cứ vờ như không thấy, tôi thật sự rất thẹn với lòng"

Cô cụp mi, cố gắng tỏ ra đáng vẻ sầu bi, oán thán nhất.

Nhất Chính hừ lạnh, hắn neoh chặt mi mắt, phóng tầm nhìn về hướng Trịnh Trần Đông đang nằm yên trên giường cạnh, không biết anh đang ngủ say hay giả vờ nghe ngóng tình hình. Lốp băng gác đó che mất đi đôi mắt anh, khiến hắn không tài nào đoán mò được, nếu như hắn đồng ý chẳng khác nào giúp Trần Đông đạt được mục đích... Từ từ... dần dần... chiếm mất người phụ nữ của hắn? Bỗng nhiên hắn cảm thấy thích thú hơn, khuôn mặt lộ rõ vẻ dễ tiện.

"Được"

Chưa nghe rõ, Âu Tuệ Nhi ngược mặt, giương đôi mắt hoài nghi nhìn Nhất Chính: "Hả?"

Nhất Chính khẽ nâng nhẹ viền môi, nụ cười nửa vờ nơi hân thật nham hiểm làm sao, hân gạt đầu, đôi mắt thoáng chốc hiện lên bốn chữ "Từ bi hi xả":

"Được, tôi cho em chăm sóc cậu ta"

Âu Tuệ Nhi mừng rỡ, cảm ơn rồi rít: "Cảm ơn anh, Hứa Nhất Chính. Anh thật sự không phải trăm phần trăm đều xấu xa"

Mâu quang Nhất Chính sa sầm, hân bật cười giễu cợt: "Nhưng...". Hân ngừng lại làm tăng sự tò mò của Tuệ Nhi. Thấy cô dừng lại điệu cười đắc thắng, hân lại nói tiếp, phá vỡ niềm vui trong thoáng chốc của cô: "Mang cậu ta về nhà, tôi sẽ cùng em chăm"

Trịnh Trần Đông từ giường bên kia khẽ rùng mình, anh có vẻ sợ hãi, muôn vạn lần không cần sự chăm sóc của Hứa Nhất Chính đâu.

Ngẫm nghĩ một chút, Tuệ Nhi thấy cũng có lý, cô bật cười híp mắt: "Ừ, thế nào nhà anh cũng đầy đủ tiện nghi"

"Nhà của chúng ta"

Hứa Nhất Chính lạnh lùng chữa lại lời nói, hân ghét khi nghe cô nói nhà anh hay nhà cô, cứ như người dung, xa cách, không liên quan gì đến nhau.

Tiếng cười tươi tắn vui vẻ giòn tan của Tuệ Nhi như tiếng chuông gió thanh khiết mỗi sớm mai, cô không quan tâm vết thương trên tay có bị động hay không, chồm người về phía Hứa Nhất Chính, cô đặt lên môi hân nụ hôn chân tình đầu tiên trong thời gian cùng chung sống: "Cảm ơn anh"

Hình như đã đạt được mục đích, Hứa Nhất Chính rất nhân hạ tựa lưng vào thành giường, chân bắt chéo nhịp nhịp, tay đan xen đặt trên bụng, đầu hơi quay sang nhìn Trịnh Trần Đông trên giường giống kẻ thoi thóp sắp hấp hối chết. Hân từ tốn mở lời: "Tôi sẽ chăm cậu hằng ngày, cho nên cậu sẽ sớm khỏe thôi"

Trịnh Trần Đông muốn bật dậy chạy loạn, nhưng chân anh thật sự bị gãy. Trong lòng cố gắng kìm nén giọng la thất thanh cùng ý nghĩ bấn loạn, khóc không được mà cười cũng chẳng ra hơi, so với khóc thì khuôn mặt hiện tại thảm thương, xấu xí, khó coi hơn nhiều. Không cần, tôi mà được anh chăm sóc... chắc chắn sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-2: Em muốn chống cự tôi? (2)

Hứa Nhất Chính nói là làm, hân cho Âu Tuệ Nhi chăm sóc Trịnh Trần Đông nhưng cũng đồng thời dưới sự giám sát của hân, chưa kể những lúc cô ngủ say rồi, hân lại lên sang phòng anh. Thừa nước đục thả câu, hân cho anh một đập bay thẳng xuống sàn, do chân gãy lại bị quáng, nhiều đêm trần trọc, nom nớp sợ hãi Nhất Chính sẽ xông vào bắt nạt. Trần Đông ôm chăn, đôi mắt sau tấm băng gạc không ngừng ánh lên tia sáng hốt hoảng.

Nói thế thôi chứ Hứa Nhất Chính cũng là người, hân không có bệnh đùa dai, chỉ có thói xấu là một khi đã ghét, đã thù rồi thì... Kẻ đáng ghét đó phải cuốn đồ chạy thật xa, nếu không kết quả chỉ có bán sống bán chết mà thôi.

"Hứa Nhất Chính"

Nhất Chính còn đang êm đềm thưởng thức giấc mộng đẹp, bỗng bàn tay ai đó dịu dàng đặt lên bờ ngực rộng lớn của hân, lay nhẹ. Lười nhác, hân nắm lấy tay cô, mi tâm khẽ nhíu: "Sao thế?"

"Anh lại đập Trần Đông xuống sàn sao? Anh ấy đang bệnh mà!"

"Sao anh phải đập cậu ta xuống? Tôi ngủ lơ đãng giường rồi nói ai"

Hứa Nhất Chính không cho là đúng, hân mở mắt trừng to nhìn cô, khuôn mặt nghiêm túc quá đổi. Âu Tuệ Nhi chỉ biết thờ dài, cô bây giờ là xin ân sủng của hân không thể làm mất lòng được. Định đứng dậy rồi đi thì Hứa Nhất Chính lại nắm cổ tay cô kéo nhẹ, hân sợ động đến vết thương trên tay cô: "Đừng gần Trần Đông quá mức, em là của tôi, nếu cậu ta có ý định gì với em... Tôi không chắc có thể cho cậu ta nhìn thấy mặt trời đâu"

Âu Tuệ Nhi nuốt nước miếng cái ực, mặt hơi hoang mang, đôi phần cuống quýt: "Không... không có..."

Khỏe môi Nhất Chính hơi nâng lên: "Tốt nhất nên là không có"

Nói xong hân liền ngã người nằm xuống, tay gác lên trán, đáng vẻ buồn ngủ khiến khóe mi hân nặng trĩu: "Nếu em muốn chăm sóc cho cậu ta thì đi đi. Ba mươi phút nữa tôi muốn em có mặt trong phòng"

Âu Tuệ Nhi không cần trăng trời điều gì, cô nhắc mông chạy thẳng ra ngoài.

Viền môi Hứa Nhất Chính càng nâng cao hơn nữa, khuôn mặt sắc sảo kiêu ngạo ấy càng trở nên thâm trầm khó đoán, ánh mắt hắt đường như mang theo mùi thuốc súng cùng ngọn lửa bùng bùng không thể dùng nước dập tắt được.

Ba mươi phút sau.

Đứng trước giường đợi hân tỉnh dậy, Tuệ Nhi căng thẳng mà cả người cứng đờ đổ đầy mồ hôi.

"Đứng giờ lắm!"

Hứa Nhất Chính mở mắt trao tráo nhìn về mặt nhu thuận, chấp nhận phục tùng của Tuệ Nhi, hân đưa tay kéo cô vào lòng."Tự cởi quần áo ra"

Âu Tuệ Nhi ngoan ngoãn nghe theo, cô thuần thực cởi cái áo mỏng bên ngoài, lột bỏ chiếc váy ngắn. Nội y bên trong dần dần hiện ra trước mắt Nhất Chính, hân hừ lạnh, giọng nói khàn đục:"Ném hết tất cả những gì trên người xuống"

Bàn tay Âu Tuệ Nhi run rẩy lột bỏ tất cả ném xuống sàn. Đến khi da thịt Tuệ Nhi hiện rõ dưới ánh mắt háu đói của Hứa Nhất Chính, cô bất giác rùng mình. Hân áp sát khuôn mặt xuống chiếc cổ thon dài của cô, mân mê trên từng tất da mềm mại, hân cười cười, trào phúng thể hiện sự vừa lòng:"Không còn mùi hôi thối nữa rồi"

Bây giờ Âu Tuệ Nhi mới hiểu không phải hân muốn ăn cô, mà hân đích thị đang ghen, có lẽ này giờ cô đi chăm sóc Trịnh Trần Đông đã làm hân tức điên lên, trong đầu nghĩ những thứ bậy bạ cho nên mới bảo cô đánh mùi.

Chát

Hân đưa tay dẹt vào mông Tuệ Nhi, hôn lướt trên bờ ngực vùng cao cùng nhụy hoa căng cứng, đầu ti khê nhô cao, thân thể Âu Tuệ Nhi rất dễ bị khiêu gợi, chỉ cần hân chạm nhẹ vào cũng khiến cả người cô đỏ ửng. Khó chịu quằn quại cùng luồng khí nóng chạy rần rần trong từng mạch máu:"Em muốn tới sao?"

Âu Tuệ Nhi lắc đầu.

Thần sắc trong đôi ngươi Hứa Nhất Chính tối dần, hân đưa tay chạm vào u huyết cô, một ngón tay ma quái khám phá vào trong, một chốc sau lại thêm ngón nữa, hai ngón liên tục khuấy động làm cô ưỡn ngực rên lên sung sướng.

"Nói đi. Nói em muốn tôi". Giọng hân trở nên khàn đục:

Hứa Nhất Chính dụ hoặc bên tai Âu Tuệ Nhi, hơi thở ấm nóng của hân vờn quanh gáy tai cô, chiếc lưỡi uơn ướm đáng ghét không ngừng chòn vòn khiêu khích nơi xương quai xanh cô. Hơi thở Âu Tuệ Nhi trở nên gấp rút, cô mím môi, mắt nhắm chặt, giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc:"Muốn...n... tồ...i... muốn... a...nh"

"Được"

Ấm cô lên, để lưng cô tựa vào vách tường, hân nhẹ nhàng tấn công, hai chân cô quắp ngang hông hân, cả thân hình nảy lên theo từng nhịp đẩy mạnh nhẹ nơi Hứa Nhất Chính.

Cô và hân cùng ôm nhau triền miên, Âu Tuệ Nhi như bay bổng tận trời xanh, khuôn mặt đỏ ửng như quả gấc chín. Đối ngược hoàn toàn sự mù mịt, lạc lõng của Tuệ Nhi. Hứa Nhất Chính tỉnh táo lạ thường, hân mở to mắt quan sát người phụ nữ của mình phục tùng vô điều kiện, và cô đang không ngừng đòi hỏi thêm nữa. Nhếch môi, Hứa Nhất Chính lật người cô lại, để bờ ngực cô chạm vào vách tường lạnh, dặng chân cô ra, hân dâm dăng nói vào tai cô:"Chúng ta đi bằng cửa sau nhé!"

Âu Tuệ Nhi như bưng bình, cô không muốn, nơi đó đau lắm!:"Không... Aaaaa"

Chưa kịp phản kháng hân đã nắm tóc cô giật ngược ra sau khiến da đầu cô đau buốt, tê dại, cô nhắm mắt, lớp da đầu căng cứng như cơ thể cô lúc này. Hoa cúc nhỏ bé trong một chốc bị nông ra đến độ muốn rách toạc. Nước mắt trên mi không ngừng tuôn, đôi mắt ngấn nước của Tuệ Nhi không ngừng thống khổ, cắn chặt môi chịu đựng cơn đau nhói nơi hoa cúc. So với lúc này thì bây giờ Hứa Nhất Chính cực kỳ quyết liệt, như thể hân đang hành hạ, trả thù cô vậy. Đôi mắt Âu Tuệ Nhi mở to, nước mắt tràn mi như cơn mưa phùn trút xuống, còn hân thì nhắm mắt rên rỉ thường thức nơi âm áp chặt hẹp quá đổi bó chặt.

Chưa được mấy phút cơ thể Âu Tuệ Nhi đã rã rượi đổ xuống, Hứa Nhất Chính phải ứng nhanh ôm chầm lấy cô:"Ngát rồi sao?"

Trán Âu Tuệ Nhi thấm đẫm mồ hôi lạnh, cả cơ thể ướt sũng, hai chân bủn rủn. Nhất Chính đưa tay vuốt tóc ngược ra sau, hân bật cười:"Em muốn chống cự tôi? Haha... Âu Tuệ Nhi à, đáng lẽ em không nên mang tội lỗi với cậu ta"

Hân đặt cô lên giường, dù cô đã ngất đi nhưng hân vẫn cố gắng giải quyết xong nhu cầu thiết yếu của mình. Sau khi gồng mình, giải phóng hết tất cả thầy tinh hoa vào người cô, hân mới để ý tiêu hoa của Tuệ Nhi từ khi nào đã rơm rớm máu. Hứa Nhất Chính ôm lấy Âu Tuệ Nhi đi vào phòng tắm, về mặt ôn nhu như thể chưa từng làm chuyện gì mạnh bạo với cô cả.

Chương 19: Sự tình

Âu Tuệ Nhi nhú chặt mi tâm, bàng hoàng đau đớn giật nảy người tỉnh giấc. Cô không cử động được, tay chân đều bị Hứa Nhất Chính trói chặt bằng vòng tay rộng lớn, ấm áp. Hắn say đắm ngắm nhìn cô, miết từng ngón tay lên môi cô, ngón tay thô ráp to lớn cứ cọ sát mãi cánh môi mỏng anh đào của Tuệ Nhi đến đỏ ửng, sưng tấy. Âu Tuệ Nhi do quá đau mới tỉnh, vậy mà hắn lại không hề mấy may quan tâm. Hứa Nhất Chính nằm nghiêng, đôi chân dài thẳng tắp đặt lên người Tuệ Nhi, viền môi hắn nâng cao, khuôn mặt hiện ra ý cười nồng đậm nhưng khóe mắt lại nhíu lên. Biểu hiện sự tức giận, trầm uất đang cố gắng kìm nén lại.

"Đôi môi em rất đẹp Tuệ Nhi à. Nhưng tôi lại muốn cắn bỏ nó đi."

Ngữ khí trong giọng nói Nhất Chính không hề mang theo âm sắc dè dặt, đe dọa, nó nhẹ nhàng, điềm đạm nhưng sao lại khiến Âu Tuệ Nhi run lên bần bật: "Ý anh là sao?"

Dè dặt hỏi hắn, cô không dám chống cự, dù nước mắt có ý định tuôn dài trên mi cũng phải khựng lại xem xét tình hình không mấy khả quan hiện tại. Yết hầu cô phát ra vài tiếng rên đau nhỏ, cô vội che lấp đi bằng cách giả vờ ho: "Khụ...khụ..."

Hứa Nhất Chính buông tha cho cánh môi cô, chán chê hắn nằm đè lên thân thể cô, hai tay chống ngang đầu Tuệ Nhi, ánh mắt sắc lạnh đã xoáy vào tâm hồn sợ hãi của cô: "Sao em không thử một lần nói thật cho tôi nghe nào, hôm qua đã có chuyện gì?"

Phóng tầm mắt qua cửa sổ, thì ra cô đã bất tỉnh một ngày rồi đấy. Nuốt nước bọt, cô vẫn ngây ngô xem như không hiểu: "Tôi không hiểu..."

Lời cô chưa dứt đã phải cắn chặt môi, nước mắt tuôn là chảy, Tuệ Nhi sợ hãi run rẩy dưới thân Hứa Nhất Chính. Hắn đang bấm những đầu ngón tay vào khuỷu tay cô, nơi đó có những vết thương mới khâu lại chưa lâu. Thật sự rất đau, Tuệ Nhi căng cứng cơ thể, hơi thở gấp rút, cô ra sức chống cự, quằn quại, cố vùng ra khỏi. Cô càng không hợp tác, hắn lại nhấn tâm bóp mạnh hơn, tuy nhiên hắn không hề chạm thẳng vào vết thương, chỉ đã động vòng ngoài vết thương gây ra đau đớn trong tâm lý Tuệ Nhi thôi.

"Tôi không có mù."

Hứa Nhất Chính bạo ngược gắng giọng, ngày hôm qua lúc hắn cho cô đi đến phòng Trịnh Trần Đông chăm sóc anh chốc. Âu Tuệ Nhi bước ra khỏi phòng chưa được bao lâu hắn cũng tiếp gót nhẹ nhàng, hắn chính là theo dõi cô. Yên lặng quan sát bên ngoài cửa, Hứa Nhất Chính không ngờ lại thấy được cảnh Trịnh Trần Đông kéo Âu Tuệ Nhi và cưỡng hôn cô, hắn tức giận là vì tại sao khi ấy cô không vùng ra? Mà cứ giữ nguyên trạng thái đồng cứng môi chạm môi, ngực kề ngực...

Đinh đầu hắn bốc khói nghi ngút.

Mâu quang sa sầm trở về phòng, hắn gác tay lên trán chờ đợi cô khai thật những gì mới diễn ra, nhưng cô đã không... Nhất Chính có lòng nhẫn nại vô cùng ít, cho nên trong một phút ích kỷ căm thấy người phụ nữ của hắn lừa dối hắn, hắn đã buông hình phạt nặng nề khiến Tuệ Nhi ngất đi vì không thể chịu nổi hành vi bạo lực tình dục nơi hắn.

Âu Tuệ Nhi chớp chớp mắt nghe hắn thuật lại chuyện ngày hôm qua hắn chính mắt thấy, cô lắc đầu, đối chứng biện minh lại: "Không phải"

Nghe tiếng cô khóc nức nở, khắc khoải uất ức cũng có chút gì đó khiến hắn đau lòng nói lỏng bàn tay một chút: "Chứ sao?"

Cô ghen ngào, cổ họng đau đớn như mắc phải xương cá, những chiếc xương bé nhỏ ghim chặt cuống họng cô, Tuệ Nhi từ từ nói lại sự việc ngày hôm qua...

Thật ra lúc đó cô như người về trước để lấy cái khăn trên đầu giường cho Trịnh Trần Đông, xui xẻo luôn đến với cô nàng hậu đậu như Tuệ Nhi, cô trượt chân khiến môi đập vào môi Trần Đông, nhưng rất may khi đó Trần Đông đưa tay đỡ được nếu không cả hai đã bị đập môi chảy máu. Không chừng lại khiến Hứa Nhất Chính điên loạn hơn nữa, hắn nổi trận cuồng phong bão tố sát hại người vô tội cũng không chừng. Nhưng vì góc độ từ khe cửa nhìn vào khiến Nhất Chính hiểu lầm rằng cả hai người họ đang triển miên môi quấn chặt lấy môi, lòng hắn đã luôn nghi ngờ Âu Tuệ Nhi, không có lòng tin thì cho dù đó có là hành động trong sáng cũng khiến hắn mừng tượng, suy nghĩ lung tung mà thôi.

Nheo mắt, Hứa Nhất Chính vẫn không tin lắm, nhưng khi thấy cô mỗi lúc càng khóc to, hắn cuống cuồng sức nhớ ra cánh tay cô bị hắn bóp đến bặt máu: "Anh xin lỗi!"

Lúng túng không biết làm gì bây giờ, hắn vội leo xuống giường chạy đến tủ lấy hộp băng sơ cứu lộn khộm gỡ băng, chùi máu cho cô. Âu Tuệ Nhi thút thút đầm đìa ngó nghiêng, lòng cô cười hà hà, thật ra cũng chẳng đau mấy, đôi tay cô bị tê dại từ lúc hắn ôm chặt rồi. Với lại từ bé đến lớn trên người cô đã phải hứng chịu biết bao vết thương do hắn ban tặng, cô đã tập quen và sống với nó lâu rồi, nhiều đây chắc gì đã nhảm nhò?

Ngày qua ngày vết thương trên tay Âu Tuệ Nhi đã dần bình phục, cô cắt chỉ, lớp da non nua ngứa khiến cô khó chịu, đêm ngày trần trọc không ngủ

được. Cứ mỗi đêm như thế hắn lại phải gật gù đưa tay xoa xoa chỗ ngứa cho Tuệ Nhi không một lời than thở, sáng ra đi làm hắn còn biếng nhác vì mất ngủ.

Một ngày tỉnh mơ lại đến, Âu Tuệ Nhi có chút phấn khởi khi được Hứa Nhất Chính dẫn ra ngoài, hắn nói muốn cho cô đi chọn bánh cưới. Tuệ Nhi đang ăn dở thanh socola, ngây thơ hỏi Nhất Chính: "Đám cưới ai vậy?"

Thần sắc trên mặt Hứa Nhất Chính tối sầm, thậm chí đã có bóng mây đen bao phủ kết thành bão tố, hắn hừ lạnh: "Của em và tôi"

Âu Tuệ Nhi ngây ra vài phút, cô không có vẻ gì sùng sốt hay bất ngờ lắm "Nhưng anh chưa cầu hôn tôi mà."

Khóe môi Hứa Nhất Chính co giật liên hồi.

"Cầu hôn rồi", hắn đánh mặt, tỏ vẻ lạnh lùng thất dâm an toàn cho cô.

"Chưa", cô vẫn ngang bướng cãi lại, vì rõ ràng là hắn chưa hề cầu hôn cô.

"Cái hợp đồng"

Hắn hơi thoáng đỏ mặt, quát lớn khiến Âu Tuệ Nhi ngẫm nghĩ nhớ lại, sau một lúc cô mới gật đầu, ậm ừ cảm thán: "À... Nhưng đó đâu phải cầu hôn, cái đó chẳng khác nào bắt buộc"

Không muốn nói nhiều với Tuệ Nhi nữa, hắn lườm cô sát nút: "Ừ"

Âu Tuệ Nhi bĩu môi xem thường, hình như được cưng chiều nhiều quá nên cô sinh ra cảm giác chai lì chẳng còn xem cái bản mặt hắn ra gì nữa. Hứa Nhất Chính không quên lấy cái gối du lịch, nâng đầu cô lên hắn đặt gối vào hõm cổ Tuệ Nhi. Sau đó mạnh bạo nhấn đầu cô đập về sau nhưng may được cái gối đỡ hộ. Tuệ Nhi khò khè: "Anh đang trút giận cái gì đó?"

Hứa Nhất Chính bơ luôn Âu Tuệ Nhi, hắn bật nhạc lớn để lấn át đi tiếng ai oán của cô.

Âu Tuệ Nhi khoanh tay trước ngực, nhắm mắt không thèm quan tâm tên Hứa Nhất Chính đàn bà đó nữa.

Tiệm bánh Dora.

Một tiệm bánh khá nổi tiếng trong thành phố A, Hứa Nhất Chính đặc biệt chú ý đến nơi đây bởi lẽ Âu Tuệ Nhi rất thích ăn bánh ngọt, nhiều lần hắn cũng đã ghé qua mua vài thứ bánh ngọt cho cô. Và sau khi ăn xong, Tuệ Nhi đã không ngừng tấm tắc khen ngon.

"Em cứ việc chọn bánh đi, tôi ra ngoài có việc chút!"

Vuốt nhẹ mái tóc xõa dài ngang hông của Tuệ Nhi, hắn mỉm cười ôn nhu sau đó yên tâm xoay lưng rời khỏi. Hắt cằm với người làm trong tiệm, bọn họ hiểu ý đem ra rất nhiều loại bánh đến trước mặt Âu Tuệ Nhi, không ngừng tư vấn cho cô.

Bước khỏi tiệm bánh Dora, Hứa Nhất Chính đi về hướng tường bị che khuất bên cạnh khu gửi xe, hắn nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn không mấy xa lạ, lời cô ra: "Châu Khả Ly, cô đến đây là gì?"

Châu Khả Ly cười giả lả: "Để xem bản mặt gian xảo của anh tồn tại được bao lâu."

"Đối với Tuệ Nhi tôi không hề gian dối". Hứa Nhất Chính khẳng định rõ điều đó.

"Hahaha... không hề lừa gạt cô ấy. Vậy tôi phải cho cô ấy thấy được những việc làm dơ bẩn của anh khi đã lợi dụng tôi như thứ công cụ ngu ngốc"

Ánh mắt Châu Khả Ly từ bao giờ đã bị bao phủ bởi oán hận, cô không còn đáng vẻ tiểu thư kiêu kỳ, ngạo mạn, hoạt bát như xưa nữa. Cảm giác bị người mình thương yêu tin tưởng lừa dối chẳng khác nào trực tiếp nhìn thấy bầu trời trong xanh kia sụp đổ, đè bẹp lấy sự sống của mình. Mang theo sự hận thù quá sâu, cô chờ đợi ngày được phục thù khiến nhan sắc trở nên tàn tạ, thảm thương, quầng mắt cô thâm đen, cả người gầy guộc xuống sắc thậm tệ.

Nhất Chính vuốt mặt, hắn bật cười: "Được, cô cứ việc đi nói với Tuệ Nhi tất cả mọi thứ. Nhưng nếu cô dám chạm vào một góc áo của cô ấy, thì đừng trách tôi sao vô tình bạc bẽo không thêm nể mặt ơn nghĩa của ba cô. Nhớ đấy!"

Kun: Thật sự thì định cho xuất hiện "Tiểu Tam" này kia nữa, chọc gậy cho Hứa Nhất Chính nổi điên hành hạ Âu Tuệ Nhi nhưng mà... Kun đang đổi hướng, cứ tiểu tam tầm thường như mấy chuyện khác thì nhàm chán quá! ^_^ Nên truyện này Hứa Nhất Chính sẽ một tay đánh đuổi những con muốn làm tiểu tam hahahaha...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20-1: Hương vị tuyệt vời (1)

"Anh đang đe dọa tôi?"

Châu Khả Ly điên loạn đưa tay chỉ vào mặt cô, đôi mắt sưng húp của cô dần trở nên mờ hồ. Cô bật cười cùng nỗi đau tan tát trong tim, tất cả lòng tin của cô đều bị hắt hủi.

Cảm thấy người con gái trước mặt dần mất đi kiểm soát nên hắn cũng có chút đề phòng lùi về sau: "Chẳng phải tất cả tôi đều bảo toàn cho cô sao?."

Đúng vậy, Hứa Nhất Chính chưa một lần làm ô nhục thân thể Châu Khả Ly, quan hệ giữa hắn và cô vô cùng trong sáng. Năm tay thì có vài lần còn hôn hít, ôm ấp... Chưa từng xảy ra.

Châu Khả Ly chịu đựng tất cả, cô vẫn luôn đánh lừa bản thân mình rằng hắn là một người đàn ông nghiêm túc, bảo thủ. Đến khi tất cả được phơi bày trước mắt, cô vẫn đinh ninh tin tưởng ở hắn. Rồi tất cả những thứ đó, cô đánh đổi được điều gì? Bị ruồng bỏ, bị lợi dụng?

Hứa Nhất Chính lùa tay vào mớ tóc rối, hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài chấm mắt ra sau: "Tránh xa Âu Tuệ Nhi của tôi ra."

Để lại một lời cảnh cáo dành cho Khả Ly, hắn bạc tình lạnh lùng rời khỏi. Hai tay đút vào túi quần, hắn bức bối tháo luôn chiếc cà vạt trên cổ, Nhất Chính cời hai chiếc cúc áo trên để lộ phần ức cứng cáp, đầy đặn. Mở cửa bước vào Dora, khuôn mặt Hứa Nhất Chính lập tức thay đổi tựa như đeo lên một chiếc mặt nạ khác.

"Sao rồi?."

Nụ cười ẩn hiện trên khóe môi tô điểm cho khuôn mặt sắc sảo của hắn, bàn tay thon dài to lớn vô cùng tinh tế nhẹ vuốt mái tóc Âu Tuệ Nhi. Do ăn đến mức no căng bụng, hai mắt nổi đầy đom đóm nên Âu Tuệ Nhi chỉ có thể gật đầu chứ nói không ra lời.

"Em chọn cái này hả?."

Âu Tuệ Nhi chỉ vào tấm hình có chiếc bánh hai tầng đơn giản, chiếc bánh được trang trí bởi lớp kem phủ socola, hình cô dâu chú rể được nặn theo yêu cầu, còn xung quanh bánh được trang trí bởi những trái dâu tươi ngon lạnh đỏ chót. Hứa Nhất Chính cảm thấy chiếc bánh này quá đơn giản không hề cầu kỳ. Hai bên cãi cọ mãi cho đến khi hắn phải chịu thua cô: "Được rồi, bánh của em và tháp chảy socola của anh."

Sờ cảm, Âu Tuệ Nhi suy tư nghĩ ngợi: "Tất cả đều là socola?"

Hứa Nhất Chính gật đầu.

Âu Tuệ Nhi mỉm cười ranh mãnh, mắt cô sáng quắc: "Được, miễn có socola là duyệt hết."

Nhất Chính bật cười, nâng tay đánh nhẹ lên trán Âu Tuệ Nhi. Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào khóe miệng Tuệ Nhi khiến cô chột dạ, khó chịu cúi đầu, đôi mắt đảo điên nhìn xung quanh. Bất chợt hắn lại nâng tay vuốt ve đôi gò má nhô cao hồng nhuận của Tuệ Nhi. Cảm thấy buồn buồn nhột nhột nhưng Tuệ Nhi không vội hắt tay hắn ra: "Làm gì vậy?"

"Xuyt."

Hắn đặt ngón tay giữa hai bờ môi căng mọng của Tuệ Nhi, khóe môi hắn hơi nhếch lên, nụ cười mỗi lúc càng trở nên dâm đãng giữa chốn đông người. Âu Tuệ Nhi ngượng ngùng đưa mắt nhìn xung quanh, thật là muốn đem cái mặt úp vô tường ngay và luôn. Mọi người che miệng cười tùm tùm, ánh mắt ngưỡng mộ không ngừng dõi theo Tuệ Nhi. Hứa Nhất Chính nghiêng đầu, hắn cúi đầu khom lưng, hơi thở nóng rực hé mở nơi môi phả vào mặt Tuệ Nhi khiến trái tim cô nhảy dựng lên, đôi má phớt hồng đang dần đỏ và cái màu sắc đó lan tỏa đến tận mang tai cô.

Hứa Nhất Chính từ tốn, ôn nhu đặt xuống môi Âu Tuệ Nhi một nụ hôn ngọt ngào, mùi hương thanh mát nơi miệng hắn hòa quyện cùng vị ngọt của socola nơi cô tạo nên cảm giác mê man không còn đường thoát thân. Bị kéo vào nụ hôn triền miên gọi tình, hơi thở Tuệ Nhi trở nên gấp rút, đứt quãng, cô định nhắm hai mắt lại và tận hưởng... Thế nhưng Tuệ Nhi đã vội nhận ra nơi đây quả thật là chốn công cộng. Sao có thể thân nhiên hôn hít như vậy? Cô hơi cựa quậy cố đẩy hắn ra.

Chiếc lưỡi ma quái ướt ướt của hắn đang say sưa, mãi mê cướp vị ngọt trong khoang miệng Âu Tuệ Nhi thì bị cô bất ngờ đẩy ra. Luyến tiếc phải rời khỏi đôi môi mềm mại đó, Hứa Nhất Chính mỉm cười quái ác: "Em với socola. Thật là một sự kết hợp tuyệt vời!"

Đôi mắt Hứa Nhất Chính lóe sáng lên tia âm mưu nào đó không ngừng đốt cháy tâm can Âu Tuệ Nhi, ý hắn nói đến là gì? Sao Âu Tuệ Nhi nghe xong cả người rùng mình? Rõ ràng lời hắn nói không phải khen ngợi đâu, mà những từ ngữ ấy nhằm hướng đến mục tiêu xấu xa bí ẩn nào khác.

"Ý anh là gì?."

Nụ cười của Hứa Nhất Chính rực rỡ như ánh sáng mặt trời, ánh mắt hắn sắc lạnh chiếu đến từng người trong phòng chỉ riêng Âu Tuệ Nhi thì không. Lúc nào đối diện với cô hắn cũng chỉ dùng ánh mắt âm áp nhất, nhưng Tuệ Nhi lại không hề nhận thấy điều đó. Đối với cô, cái nhìn của Nhất Chính tượng

trung cho sự quan sát của ác ma, hẳn chỉ có chiếm hữu và bạo lực thôi.

Hứa Nhất Chính ngoắc tay bảo cô chủ cửa hàng đến.

"Quý khách có điều gì cần dặn."

"Tôi muốn mua mười hộp socola đặc loại thượng hạng, đừng để lạnh."

Cô chủ cửa hàng nghe xong liền vâng dạ, mâu quang chuyển đến Tuệ Nhi vô cùng mờ ám.

Ấu Tuệ Nhi không hiểu, cô đứng nép vào lồng ngực Hứa Nhất Chính thở hắt ra vài hơi, hẳn ôm lấy cô, vòng tay thật chặt khiến cô khó chịu vùng vẫy. Cô cứ không ngoan ngoãn đứng yên làm hẳn hơi gât gồng thì thầm nho nhỏ bên tai cô: "Em còn vùng vẫy một lần nữa đi. Ấu Tuệ Nhi à, tôi thề sẽ xé nát quần áo em và ăn em tại nơi này đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-2: Hương vị tuyệt vời (2)

Ấu Tuệ Nhi lập tức đứng bất động, nói thật chứ cho tiền cô cũng không dám cự quạ. Ngó trước dòm sau, Tuệ Nhi đắng lòng khi xung quanh chẳng có chỗ nào cho cô vượt rào, ừ rù nhìn xuống hai chân. Ôi! Hai cái chân không cân bằng này chạy làm sao lại với những bước sai dài của Nhất Chính.

Nghĩ đến hết sức náo nề, trầm ngâm ôm đầu khóc thét!

Cô chủ cửa hàng gọi người mang hàng ra đặt vào xe Hứa Nhất Chính, vì đây là nơi quen biết cho nên hẳn không cần đưa tiền mặt, hẳn chỉ khẽ gât đầu tắt người đối diện đã hiểu cách thức thanh toán.

"Anh định làm gì tôi? Tắm tôi trong socola chắc?". Ấu Tuệ Nhi ngang bướng hất cằm thách thức.

Hứa Nhất Chính nắm lấy chiếc cầm thon nhỏ hết sức tinh tế của Tuệ Nhi, hẳn nhẹ tay nâng cầm cô lên, trao cho cô một nụ cười đầy ẩn ý: "Tuệ Nhi đáng yêu của tôi! Em là một cô gái thông minh, cho nên khỏi cần tôi phải nói em cũng đã đoán ra được phần nào rồi đấy! Nhưng em vẫn còn thiếu..."

"Thiếu?."

Ấu Tuệ Nhi nheo mắt, nhúu chặt mi tâm đề phòng đôi môi mỏng cùng nụ hôn cháy bỏng của Hứa Nhất Chính, hẳn có thể cưỡng đoạt cô bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

"Tắm em trong socola vẫn chưa đủ... Tôi muốn em và socola hòa quyện làm một... Cái mùi vị đó! Chỉ mới nghĩ đến đã thấy thích rồi."

Nụ cười trên môi Hứa Nhất Chính càng lúc càng trở nên đậm tà, quái gở. Ấu Tuệ Nhi đẩy tay Nhất Chính ra: "Không hợp vệ sinh, anh sẽ bị bệnh tai mũi họng đấy!"

"Mặc kệ bị bệnh hay không, tôi chỉ quan tâm mùi vị khi thưởng thức em thôi."

Hứa Nhất Chính đá lông nheo với Ấu Tuệ Nhi, cô lùi về sau, da gà da vịt nổi lên khiến lông tơ cô dựng đứng. Chỉ cần mừng tượng đến cái cảnh hẳn trối cô như cây que rồi nhúng xuống bồn socola ngọt ngào, sau khi tắm gia vị hoàn hảo, hẳn chắc chắn sẽ rất vui vẻ thưởng thức cô như món đồ ăn thượng hạng, chưa dừng ở đó... Hứa Nhất Chính sẽ ăn cô không những qua việc liếm láp mà còn tiến công động thủ nữa.

"Em đang suy nghĩ viễn vong về chuyện gì thế?"

Hắn đứng trước mặt cô lúc nào không hay, bàn tay to lớn của hắn không ngừng hươu hươu, búng búng trước mặt Tuệ Nhi. Cô chợt hoàn hồn, sợ muốn ngất nhưng vẫn cố mở to mắt đối diện với hắn: "Mấy ngày qua có ngày nào anh không ăn chay không? Cho tôi đình công nghỉ ngơi vài ngày được chứ?"

Lời khản cầu rất có tâm, có lẽ hẳn sẽ xem xét lại. Sờ cằm, bản tính tiếm ăn của Hứa Nhất Chính chính là sự tinh quái, khoái đùa dai và chơi rất lấy lị..

"Được thôi, làm nốt ngày hôm nay nhưng phải chiều tôi sáu lần. Bù lại tôi cho em nghỉ ngơi ba ngày."

Ấu Tuệ Nhi há hốc mồm, chết đứng như Từ Hải, cô không nói ra được lời nào, tay chân cứng đờ run rẩy không còn sức để chấp lại rồi quỳ xuống lạy ác ma cuồng dâm, bạo ngược trước mặt.

Hứa Nhất Chính đưa tay đẩy cằm Ấu Tuệ Nhi cho đôi môi cô khép lại, ngậm chặt miệng, nếu không ruồi nhặng sẽ bay vào làm tổ mất.

Cảm thấy vẻ mặt Ấu Tuệ Nhi rất buồn cười, khuôn mặt cô đang méo mó, màu sắc đa dạng phong phú biến hóa không ngừng: "Hay em chê nhiều? Vậy

tôi sẽ hạ xuống còn hai ngày nhé!"

Hắn đưa ba ngón tay trước mặt Tuệ Nhi rồi nhẹ nhàng hạ một ngón xuống. Thần sắc sa sầm, Tuệ Nhi như đang bị mất máu trầm trọng, môi cô trắng bệch run lên bần bật, còn khuôn mặt thì xanh xao cắt không còn giọt máu.

Thấy cô vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng mất hồn, Nhất Chính ngó ngón tay mình, hẳn bĩu môi rồi lắc đầu. Khuôn mặt tuấn đậm, điển trai có vạm phần lãnh khốc hôm nay lại trở nên tinh nghịch quá đỗi, cứ như thể không trêu chọc cô, hẳn ăn cơm không ngon, ngủ không yên vậy: "À, em vẫn còn chê nhiều đúng không? Ma nữ à, em ranh quá đấy! Thôi được rồi, tôi cũng không muốn làm phật mỹ nhân. Cho em một ngày nghỉ ngơi đó."

Hắn rất ngây ngô làm như đúng rồi hạ thêm một ngón tay nữa.

Khóc không được mà cười cũng chẳng ra hơi, hẳn quả nhiên muốn áp bức người ta đến đường cùng đây mà. Âu Tuệ Nhi lão đảo ngã chúi về trước, cả khuôn mặt thiếu sức sống của cô áp vào lồng ngực hắn, lời cô vừa thề lương vừa gượng ép: "Vâng, anh muốn thế nào cũng được."

Hứa Nhất Chính vui vẻ đưa cô ra xe, thắt dây an toàn cho Âu Tuệ Nhi đầu vào đấy, hắn xoay người về sau lấy một ít socola đặc.

"Anh muốn ăn à?"

Âu Tuệ Nhi nãy giờ vẫn còn kinh hãi về Hứa Nhất Chính.

"Ừ"

Hắn cười mỉa lạnh, đôi bàn tay cứng cáp nhanh nhẹn lại mạnh bạo xé nát chiếc áo thun của Tuệ Nhi. Một tiếng xoẹt kêu lên làm Tuệ Nhi chết ngời, ngậm ngùi đưa mắt nhìn hắn không ngừng đồ socola lên ngực cô.

Hoàn toàn cứng họng, chức năng nói ngưng hoạt động, đại não chỉ còn biết náo loạn gào thét. Âu Tuệ Nhi theo phản xạ định đẩy hắn ra nhưng rất nhanh bị Nhất Chính khóa chặt. Hắn tặc lưỡi, lắc đầu cùng nụ cười biểu hiện ý "bé không ngoan" cho Tuệ Nhi.

Sau đó, cảnh tượng làm Âu Tuệ Nhi vừa thẹn vừa thích... Hứa Nhất Chính cúi mặt, đôi môi ma mãnh lướt quanh bờ ngực sữa căng tròn của cô. Hắn liếm láp, nhắm mắt thưởng thức một cách ngon lành. Âu Tuệ Nhi chiêm ngưỡng hắn qua đôi mắt mơ màng bị che lấp đi bởi dục vọng. Nửa khuôn mặt tuấn lãng hút hồn thật khiến cho người ta say mê muốn phạm tội mà.

"Âu Tuệ Nhi ơi, hương vị của em và socola đúng thật là sự kết hợp tuyệt vời!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đừng bao giờ gặp lại

Trở về vùng ngoại ô thanh bình, yên tĩnh ngày nào, Âu Tuệ Nhi giang đôi tay đón gió, hai mắt cô nhắm hờ, môi hé mở hít vào từng ngụm khí tươi mát. Hứa Nhất Chính vòng tay từ sau lưng ôm chặt lấy chiếc eo thon thả của cô: "Em thích nơi này sao?"

Tuệ Nhi gật đầu: "Nơi này rất bình yên!"

Đưa mắt về phía ngôi biệt thự màu trắng quen thuộc, cô che miệng cười khúc khích, mọi ký ức tốt đẹp nhất liên tục ủa về: "Nơi đó là nhà của Trịnh Trần Đông và Trần Nam, nơi tôi từng làm đây."

"Biết."

Hứa Nhất Chính không thèm nhìn đến ngôi nhà, chẳng bận tâm trông xem nó tròn méo hay vuông thế nào, đã ghét thì cái quái gì liên quan đến họ Trịnh cũng đều thật ngứa mắt.

"Ừ ha, năm năm qua anh theo dõi tôi thế mà."

Ánh mắt cô đượm buồn, trái tim đầy tổn thương không ngừng buốt nhói. Hắn chưa bao giờ thật sự trả lại cho cô tự do cả.

"Em có muốn đi dạo ở đâu không?"

Hắn lái sang chuyện khác vì chẳng có bất cứ lời biện minh nào cho hành động ngày trước cả. Âu Tuệ Nhi thở dài thườn thượt: "Anh mang Trần Đông vào nhà giúp tôi đi, tôi muốn đi dạo vài vòng."

"Đi sớm về sớm, gần đây thôi đừng xa quá! Tôi có GPS theo dõi được em đấy."

Hứa Nhất Chính không an lòng nhưng cũng chẳng bắt ép Tuệ Nhi quá đáng, hắn vừa định điu Trần Đông vào nhà thì mới hay ra từ lúc nào anh đã lẻ lết được tới cửa. Ánh mắt Trịnh Trần Đông cực kỳ sợ hãi mỗi lần đối diện Hứa Nhất Chính, anh la oai oái khiến người trong nhà hốt hoảng chạy ra đỡ lấy.

Trịnh Trần Nam buồn cười vừa đỡ anh vừa hỏi: "Anh làm gì thế thâm đến mức kêu thét như đàn bà, con gái thế?"

Trần Đông chỉ tay về phía Hứa Nhất Chính: "Hắn... Hắn ta... đích thị... hơn cả... ÁC MA!"

Chỉ mới một tháng thôi mà Trần Đông đã ra nông nổi này rồi, Trịnh Trần Nam chỉ còn cách lắc đầu, phóng tầm mắt ra xa, cậu cả kính, tay chân luống cuống: "Hứa Tổng?."

Hứa Nhất Chính cho tay vào túi, hắn ung dung bước lại gần hơn nữa, đến khi đứng trước mặt hai anh em họ Trịnh, theo một lễ lịch sự tối thiểu, Nhất Chính tiêu soái chìa tay đến trước mặt Trần Nam: "Phải chăng đây là Trịnh Trần Nam nghịch ngợm đã khiến Tuệ Nhi của tôi mệt mỏi mấy năm qua?."

Trịnh Trần Nam phẫn khích khi Hứa Nhất Chính biết tên cậu, Nam đưa tay bắt lấy liên hồi: "Thật vinh hạnh được gặp mặt Hứa Tổng lòng lấy trên thương trường. Chị Tuệ Nhi á? Em có làm gì khiến chị ấy mệt mỏi đâu nhỉ?"

Cậu làm như vẻ suy nghĩ sâu xa, Trần Đông đứng bên cạnh có vẻ đắn đo vừa muốn bước vào vừa muốn một cước đạp bay Hứa Nhất Chính, nhưng chân anh mới lênh sao có đủ lực để đá đây?.

Ấu Tuệ Nhi bước đi thật chậm, bước chân cô tiêu dao khắp những nơi quen thuộc từng đi qua, vùng ngoại ô này không đến mức lớn, nhưng cũng không phải nhỏ hẹp gì. Đi được một lúc cảm thấy chân khá mỏi nên cô đã tấp vào quán trà sữa khá thân quen, bắt chọt trên môi cô vén lên một nụ cười tươi tắn, những ký ức từ đầu tuôn về như dòng thác thanh mát, nơi đây từng chất chứa biết bao nhiêu kỉ niệm khó quên.

"Tuệ Nhi? Có phải cô không?."

Trữ Thanh Trà - một người bạn sinh viên năm nào chung khóa với Tuệ Nhi, hiện tại Trà đang làm phục vụ cho quán trà sữa này, bởi lẽ nơi đây chẳng có mấy chỗ tốt để xin được việc làm. Muốn cầu tiến thì phải tới trung tâm thành phố A nhưng đến đó cần lắm chi phí vô cùng tốn kém.

"Trữ Thanh Trà? Sao cậu vẫn còn ở S thế này?"

"Chứ tôi biết phải đi đâu đây?." Thanh Trà cười buồn, lôi kéo tay Ấu Tuệ Nhi vào bàn.

"Đến thành phố A đi, nơi đó có rất nhiều chỗ để cậu khởi nghiệp, với sức lực như cậu chắc chắn sẽ thành công sớm thôi."

Ấu Tuệ Nhi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thanh Trà.

"Đến đó thì được rồi, thế nhưng còn tiền thuê nhà? Ăn uống? Biết bao nhiêu chi phí phát sinh, đối với người vùng quê nghèo nàn như tôi thì sao có thể?" Trữ Thanh Trà than thân trách phận một lúc mới sực nhớ: "Không phải cậu đến thành phố A rồi sao? Quay về đây làm gì?."

"Quay về đây để chào tạm biệt thôi!."

Trữ Thanh Trà thờ dãi chán nản, cô nằm bò trên bàn, tay nhịp nhịp gõ gõ vào cuốn sổ ghi yêu cầu khách hàng: "Thành phố A đẹp không? Nơi đó cậu đang trú ngụ ở đâu?"

Ấu Tuệ Nhi không muốn nhắc đến Hứa Nhất Chính, cô cười cười: "Ồ lại nhà một kẻ biến thái, đê tiện và cực kỳ độc tài."

"Cậu làm osin á?" Thanh Trà có vẻ phẫn khích: "Chuyện tình osin và cậu chủ có lẽ rất thịnh hành vào thời buổi hiện đại đây!"

Tuệ Nhi không có ý định nói tiếp, cô đưa tay lấy chiếc menu trên bàn xem qua xem lại.

"Ấu Tuệ Nhi?"

Lại ai nữa vậy?

Ấu Tuệ Nhi cau bần trờng mặt, cô thoát khỏi chiếc menu để nhìn chủ nhân giọng nói.

Bỗng cô dừng lại điệu bộ hung hăng kia, ánh mắt cô ngưng trọng, cô như chết sững tại chỗ: "Trương Phong Vân? Sao anh lại ở đây?"

Trương Phong Vân ngồi xuống bên cạnh Ấu Tuệ Nhi giúp cô lật tiếp trang sau của menu. Thanh Trà cảm thấy dư thừa nên vội vọt lẹ, bóng đèn là không tốt...

"Hôm nay tôi có cảm giác rất kỳ lạ khi tỉnh dậy, tôi đã nghĩ đến việc sẽ gặp lại em ở đây."

Trương Phong Vân vẫn giữ một điệu cười ảm áp vô hồn, dường như linh hồn anh không thể chạm vào, trái tim kia cũng bất khả xâm phạm, cô thấy buồn cười... Buồn cười vì từng nghĩ bản thân thật sự chạm được vào góc khuất của trái tim anh.

"Tôi lại nghĩ sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh nữa." Ấu Tuệ Nhi thẳng thắn nói, cô cảm thấy giận, rất giận.

"Em làm tôi đau lòng đây Tuệ Nhi!"

"Tôi sẽ xem đó việc tốt khi làm cho anh đau lòng."

Âu Tuệ Nhi đứng phắt dậy, cô bỏ đi không quay đầu nhìn lại.

Trương Phong Vân cũng nhanh chóng đứng lên, thông dong đi sau lưng Tuệ Nhi. Anh giữ im lặng, cô cũng không có tâm trạng oán hận để chửi mắng anh, khoảng cách của hai người không xa nhưng lại ngập trong sự yên lặng đè nặng trên từng nhịp thở.

"Đi theo tôi làm gì? Không muốn gặp lại tôi mà hay định ném tiền vào mặt tôi lần nữa?."

Biết được sự tức giận đang sôi lên sùng sục trong máu Tuệ Nhi, Phong Vân ôn nhu bước đến cạnh cô: "Ngày đó là do anh sai, anh đã rất muốn tìm lại em. Tuệ Nhi, anh muốn bù đắp cho em."

Âu Tuệ Nhi dừng bước, cô đưa bàn tay phải lên. Nón ngón áp út khẽ lóe sáng chói mắt: "Bù đắp cho tôi? Nhìn đi Chủ tịch Trương, tôi đã là vợ Hứa Tổng rồi."

"Anh biết em không yêu hắn."

Trương Phong Vân không mấy may lo lắng, anh biết tổng cảm giác của cô dành cho Hứa Nhất Chính, đối với kẻ luôn mang đến sự áp bức, cưỡng đoạt thì sao có thể tồn tại tình yêu?

"Không Phong Vân, tôi yêu Nhất Chính." Âu Tuệ Nhi dùng áy mắt kiên định, cô không biết những lời thốt ra có thật lòng hay không, nhưng cô biết nó không phải những lời nói dối: "Anh ấy yêu tôi, sẵn sàng vì tôi làm tất cả. Anh không thể bằng Nhất Chính của tôi. Và cuối cùng tôi xin anh... Đừng bao giờ gặp lại tôi nữa, chúng ta không hề quen biết. Chủ tịch Trương, nơi đây không phải là nơi phù hợp với anh đâu."

Cô bước đi, vứt bỏ cái quá khứ chấp vạ từ đau thương kia, bỏ lại hình ảnh Trương Phong Vân lằng tũn, dịu dàng, ấm áp, cô ném tất cả vào xó xỉnh. Đã từng vứt bỏ thì đừng mong có thể nhặt lại được. Âu Tuệ Nhi cô đây không phải công cụ để người ta mặc nhiên lợi dụng.

"Tốt nhất đừng bao giờ gặp lại nữa."

Đúng vậy, cứ xem như hai người dung đi, chưa bao giờ gặp mặt, chưa bao giờ quen, cũng chưa từng biến mất khỏi cuộc đời nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chăm sóc tận tình

"Âu Tuệ Nhi! Em bị tha hóa đến vậy sao? Em thích tiền? Thích kim cương? Tôi có thể cho em mọi thứ em muốn."

Chợt bước chân Tuệ Nhi khựng lại, cô xoay người đối diện với Phong Vân, khẽ nâng khóe môi, cô trao cho anh nụ cười bốn cọt: "Vậy sao? Thứ gì cũng được à?"

Trương Phong Vân cũng nở nụ cười, ánh mắt khinh miệt hướng thẳng đến Âu Tuệ Nhi, anh chọc khuấy, sấm soi khắp mọi đường nét trên gương mặt thanh tú của cô: "Đúng, thứ gì cũng được."

"Tôi muốn Nhà Trắng. Anh mua cho tôi đi được không?."

Biết rõ trong lòng Phong Vân đang nghĩ gì về cô, nhưng nếu đã muốn từ bỏ, muốn ném hết tất cả thì chẳng còn cách nào ngoài việc phải đối mặt cùng sự thật. Đến mức đường cùng này rồi, cô phải làm tổn thương anh, muốn anh phải rời xa cô, dù cách đó có biến Tuệ Nhi trở nên hèn mọn, rẻ mạt cỡ nào cũng được.

Trương Phong Vân hơi sững người lại: "Hứa Tổng thì có thể sao? Hắn bắt quá cũng chỉ là một tên Tổng Giám đốc nhỏ nhoi mà thôi."

Âu Tuệ Nhi nhún vai: "Ừ, đối với anh Tổng Giám đốc có vẻ nhỏ bé, nhưng mẹ anh ấy... Có lẽ anh đã rõ, tôi từ bé đã được nuôi dạy như con ruột của bà ấy. Không lẽ tôi muốn thứ gì lại phải cần xem xét đến địa vị chồng tôi?"

"Em thay đổi rồi." Anh lắc đầu, phóng tầm mắt về nơi xa xăm, tâm tư anh trầm mặc như đường chân trời. Người con gái trong hồi ức của anh không phải kẻ đứng trước anh hiện tại, dù khuôn mặt ấy y như đúc, và tiếng nói chẳng thể nào làm được. Nhưng tâm hồn thì có lẽ đã không còn tồn tại nữa: "Em ngày xưa đâu rồi, Âu Tuệ Nhi?."

Dùng cái nhìn chán ghét trao cho Phong Vân, cô cười gĩa lả: "Tôi ngày xưa nơi đâu? Anh phải biết rõ chứ?"

Cô đợm bước rồi đi, vứt bỏ tâm tư sầu não về phương nào. Trong một thoáng chốc, giọng nói được sở hữu bởi ai đó thật nhẹ nhàng, cảm giác quen thuộc len lỏi trong tim Tuệ Nhi khiến cô chùng bước.

"Có phải em vẫn đứng đợi anh nơi đó?"

Âu Tuệ Nhi chớp chớp mi mắt, cô biểu hiện sự buồn bã qua đôi ngươi thẳng trầm nhưng rất may mái tóc xõa dài rũ rượi che lấp nửa khuôn mặt, tạo nên bức tường ngăn cách giữa anh và cả cô: "Không, tôi chưa từng chờ đợi ai ở bất kì nơi nào."

Bóng Tuệ Nhi khập khiễng khuất xa, nhưng anh vẫn cứ đứng chờ người ở đó thật lâu, mâu quang thoáng tia ưu tư, đau xót. Anh cho tay vào túi, lăm lăm quay ngược hướng đi của Tuệ Nhi. Giọng anh như trút bỏ được thứ gì đó, nụ cười gắng gượng cứng nhắc trông khó coi chột nhoe lên: "Người đã đi rồi còn ở lại đây chỉ nữa?"

Người đàn ông mặc bộ y phục lịch sự đen huyền bí ẩn hơi cúi đầu kính cẩn, hần gật đầu hiểu ý: "Vậy bây giờ ngài muốn đi đâu, thưa Chủ tịch?"

"À... Đi đâu nhỉ? Về nhà thôi."

Nhân ảnh cao to trắng kiện ưỡn ngực về phía trước, anh thở ra một hơi thật dài thật náo nề, thâu tóm tất cả khung cảnh cùng hình ảnh xung quanh vào tầm mắt lần cuối. Vào trong xe, anh ngã đầu về sau, đưa tay day day hai bên thái dương: "Hối hận có phải đã quá muộn màng rồi không?"

Anh hỏi, nhưng không có ai trả lời. Bởi lẽ, chẳng có ai hiểu nỗi tâm tư thâm giấu kín trong lòng anh, cũng chẳng ai cảm nhận được... Trái tim anh luôn hướng về một phía, nhưng lại phải phủ lên một tấm màn băng vô tình, lạnh cảm. Quyền lực không cho phép tình cảm được tồn tại, muốn được người ta quý gồi, cúi đầu. Trước hết phải rèn luyện trái tim trở nên sắc đá, thờ ơ với mọi thứ.

Cố chấp đi về phía trước, Âu Tuệ Nhi cảm thấy mệt mỏi rã rời, đến khi sắp buông xuôi thì cánh tay ai đó từ sau lưng vòng lấy ôm chặt bờ eo thon gọn của cô.

Âu Tuệ Nhi mỉm cười: "Anh chưa bao giờ để em một mình cả."

Dù cô rất giận Hứa Nhất Chính, hần chẳng bao giờ giữ lời hứa, không nhận thức được bản thân quá ích kỉ khiến Tuệ Nhi ngạt thở. Cũng bởi sự cứng đầu đó đã khiến cho Âu Tuệ Nhi nhận ra một điều *Hứa Nhất Chính cũng chỉ vì quá yêu mà thôi, anh ấy đích thị là đồ ngốc khi thể hiện tình cảm, lại còn độc tài và thích chiếm hữu nữa chứ.*

"Đồ ngốc, đã đi lại khó khăn còn thích chạy. Muốn bị thêm một chân cho đều phải không?"

Tuệ Nhi đang hạnh phúc choàng tay ôm lấy cổ hần nên không hề phòng bị, cũng chẳng ngờ đến Hứa Nhất Chính chơi bản. Hần cư nhiên... Do giận quá mất khôn ấy mà.

"Aaaaa"

Vì đang ôm eo Tuệ Nhi bằng hai tay nên hần không thể nào hét vào miệng cô được. Hứa Nhất Chính hé miệng thật to rồi cắn phập một phát xuống vai trái Tuệ Nhi, cô đau đón thét lên một tiếng rồi ngất lịm.

Hai ngày sau.

Hôn lễ chẳng lẽ sẽ được diễn ra vào hôm nay, nhưng rốt cuộc lại bị hoãn. Lý do thoái thác của mẹ Hứa Nhất Chính tự nhiên muốn đổi gió bảo rằng: "Đợi bà già này đi du lịch Hàn Quốc về rồi hãy tổ chức."

Hứa Nhất Chính dù đã khấn thiết nài nỉ nhưng vẫn vô ích. Âu Tuệ Nhi hai hôm nay cứ ngủ li bì trên giường, sốt râm ran, vai trái bị cắn vẫn còn ứa máu mỗi lúc cô cử động mạnh. Lâm bệnh lâm tâm tình Tuệ Nhi thay đổi, cô dường như rất thích làm nũng với Nhất Chính: "Em đói quá!"

Nhất Chính xoa xoa bụng Tuệ Nhi, hần gật đầu: "Ừ, đợi anh chút."

"Nhưng phải là anh nấu." Âu Tuệ Nhi được nước làm tới.

"Được, anh nấu." Thấy cô yếu ớt, xanh xao nằm trên giường, thật tâm hần cảm lòng không đau. Bản thân hần luôn tự trách tại sao lại để bệnh cảm xâm nhập vào cơ thể cô được. Đúng rằng hần rất thích bạo ngược cô, nhìn thấy cô khóc, cô đau đón là một niềm vui thích thú cũng như khoái cảm riêng biệt nơi hần. Nhưng đối với hần... Căn bệnh chính là do người khác ngược đãi Tuệ Nhi, và hần không cho phép điều đó xảy ra. Âu Tuệ Nhi có thân hình mình đây, nhưng hiện tại cô lại gầy gộc đi quá nhiều. Mỗi đêm ôm cô trong lòng, hần cảm giác như càng lúc cô càng nhỏ bé lại.

Đêm xuống, Âu Tuệ Nhi ho khan cả cổ, môi cô khô khốc, sắc mặt nhợt nhạt quá đổi.

"Ngoan... ngoan..."

Đêm nay Nhất Chính lại giật mình tỉnh giấc, hần đưa tay luồn vào áo cô, rồi ôn nhu xoa lưng cho Tuệ Nhi bớt ho. Cảm nhận được nhiệt độ nơi Âu Tuệ Nhi càng lúc càng nóng rực, hần chột tình queo không còn biếng nhác nữa.

Lấy chiếc khăn tay, hứng một tô nước lạnh đặt trên tủ đầu giường, hần ôm lấy cô đặt nơi lồng ngực. Vắt khăn khe khẽ không để phát ra tiếng động lớn đánh thức Tuệ Nhi, hần yêu thương đặt khăn ướt lên trán cô. Cứ năm đến mười phút hần lại vắt khăn, vì sợ di chuyển kinh động đến cô, hần đành hứng

thêm ba bốn tô cùng năm sáu cái khăn để sẵn.

Sức người đầu phải sức trâu bò, hấn sao có thể chống chọi được sự quyến rũ, khiêu gợi của giấc ngủ.

Thiền thiếp chìm vào giấc nồng, hấn gật gù đặt tay trên trán Âu Tuệ Nhi.

Bịch

Thao nước mưa rơi xuống đất đánh thức Hứa Nhất Chính, hấn vuốt mặt, ánh sáng chói mắt từ cửa sổ hắt vào làm khóe mi Nhất Chính khó chịu nheo chặt lại. Cảm giác ai đó ngo ngoáy nơi lồng ngực khiến hấn nở nụ cười tươi tắn, đặt tay lên trán Âu Tuệ Nhi, hấn ôm dịu dàng thả vào tai cô: "Em hạ sốt rồi còn không mau dậy, định được nước làm tới à?"

Âu Tuệ Nhi mở mắt cười hi hi, cô đưa tay nheo nhẹ chớp mũi của Hứa Nhất Chính đang dí sát vào má cô: "Nhưng em vẫn còn rất mệt, anh không thấy em mới khỏi bệnh cần tịnh dưỡng, chăm sóc thêm sao?"

Hứa Nhất Chính không đáp mà thay vào đó là nụ cười nửa miệng, hấn vờ như đồng thuận ý kiến đó nhưng hoàn toàn ngược lại. Một cái nhấc tay hấn liền bế xốc cô dậy, ẵm cô đi thẳng vào phòng tắm.

"Này, em mới khỏi bệnh đó. Đựng nước bệnh lại bây giờ."

Hứa Nhất Chính thẳng thừng đáp: "Bệnh tiếp thì anh lo, chẳng phải ba bốn đêm qua toàn anh thức trắng đấy thôi? Bây giờ cần vận động vả mồ hôi một chút."

Tuệ Nhi đánh yêu vào ngực hấn, cô chề môi: "Thức chưa được mấy phút đã ngủ gật thì có. Đừng vận động nhiều quá, em mệt chết đi này."

Dù ngoài miệng nói thế thôi nhưng trong lòng Âu Tuệ Nhi thì đang reo hò sung sướng. Tính cách bạo ngược của hấn... Xem ra chẳng lấy làm lạ lắm, sống chung lâu năm cũng cho là chai lì rồi. Nhưng chỉ còn việc chấp nhận nó...

"Từ bây giờ em sẽ bắt đầu."

"Bắt đầu cái gì cơ?" Hấn ngờ nghệch hỏi:

"Chẳng có gì cả." Cô cười híp cả hai ông mặt trời. Ủ, từ từ rồi cũng sẽ yêu thôi, hiện tại cô đã dần dần cảm thấy trái tim bản loạn vì hấn rồi đây này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kể thích trâu chọc

Hứa Nhất Chính đưa Âu Tuệ Nhi đi kiểm tra sức khỏe sinh sản trước hôn nhân. Bác sĩ cầm tờ xét nghiệm lắc đầu: "Cô ấy không thể mang thai được. Tôi xin lỗi khi phải báo tin buồn cho anh chị"

Âu Tuệ Nhi buồn bã nhưng cô sớm đã biết trước kết quả, cho nên cô chỉ lẳng lặng cúi đầu yên lặng.

Hứa Nhất Chính biết cô sốc lắm, có người phụ nữ nào không muốn có con, ông trời hẳn tâm tước đi quyền làm mẹ ấy chẳng khác nào giết đi nửa cuộc đời còn lại của cô. Hấn luống cuống khi thấy Tuệ Nhi buồn, từ ngữ phát ra cũng ngây ngô: "Vậy tôi có thể mang thai không?"

Vị bác sĩ lần Tuệ Nhi trùng mắt nhìn hấn, họ cứng họng, khóe môi co giật không ngừng.

"Anh là đàn ông hay đàn bà?" Âu Tuệ Nhi buồn cười đánh nhẹ vào vai Nhất Chính.

Hấn gãi gãi ót, khuôn mặt lúng túng phát thương: "Anh nói nhầm mà. Ý anh là có cách nào để cứu chữa không ấy?"

Vị bác sĩ định lên tiếng thì Tuệ Nhi đã đứng dậy: "Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi xin về trước."

Bị Âu Tuệ Nhi kéo tay lôi đi, Hứa Nhất Chính trùng mắt hỏi: "Sao em không nghe lời bác sĩ nói?"

Âu Tuệ Nhi thở dài chán ngán: "Minh có thể xin con nuôi không? Còn nếu không thể thì... Anh có thể nhờ người phụ nữ khác sinh con cho anh."

Hứa Nhất Chính đan mắt, hấn kéo mạnh cô ngã vào lòng: "Em còn nói thế nữa thì đừng trách sao tôi khâu chặt miệng em lại."

Theo phản ứng tự nhiên khi bị dọa, Tuệ Nhi bụm miệng, mắt mở to, lắc đầu lia lịa. Hấn không đơn giản chỉ hù dọa thôi đâu, theo như cách của Hứa Nhất Chính thì chẳng có gì mà hấn không dám làm. Trừ việc ăn phân thì không... (Lúc đầu so sánh người ta với chó mà... Cầu cầu thì ăn gì nào? n.n)

Xoa xoa đầu Tuệ Nhi, Hứa Nhất Chính mỉm cười hài lòng, cấp bậc đã được nâng lên một tầm cao mới, chỉ cần dọa yêu thôi cũng đủ khiến cô rụng hết lông tơ rồi. (Có chắc là dọa yêu?)

Tâm trạng Âu Tuệ Nhi chẳng thể nào tốt lên được, cô im lặng ngồi trong xe, ánh mắt sầu bi nhìn ngắm thế giới xung quanh. Hứa Nhất Chính chạm nhẹ vào má Tuệ Nhi làm cô giật nảy người, bàng hoàng thoát ra khỏi dòng suy tư nhìn hắn:"Sao thế?"

Câu này phải để hắn hỏi mới đúng chứ?

"Em vẫn còn buồn à? Không sao, anh mạnh mẽ vậy có thể cố gắng thêm."

"ĐỪNG."

Cô lập tức phản bác điều đó, Hứa Nhất Chính mãnh liệt thế nào, ra sao ai mà chẳng biết, chỉ có điều... Nếu hắn cố gắng quá nhiều thì người khổ không ai khác ngoài Tuệ Nhi cô đây. Tốt nhất là cứ tin vào điều kỳ diệu đi.

"Em không thích có con sao?"

"Chưa phải lúc."

Cô cười trừ, một lần nữa ánh mắt cô trốn tránh hắn ngoảnh đầu về phía cửa sổ.

Hứa Nhất Chính bấm chặt đôi môi thành đường chỉ dài nghiêm khắc, hắn không thích thấy Âu Tuệ Nhi trầm mặc như vậy. Phóng tầm mắt về phía xa xa, hắn vui vẻ vỗ nhẹ lên đùi cô:"Đi khu vui chơi chứ?"

Âu Tuệ Nhi hướng mắt về phía trước, tâm tình dù không tốt, chán nản với mọi thứ, nhưng cô không muốn hoang mang đứng mãi dưới đáy vực sâu:"Ừ, nhưng anh không sợ mất hình tượng à?"

Đi sát khuôn mặt lại gần gò má cô, hắn tà mị mang theo hơi thở nóng ấm phả vào hõm cổ Tuệ Nhi khiến cô nhón nhột, giọng cười giòn tan che lấp nỗi buồn.

"Hình tượng là gì? Có ăn được không? Có ngon như em không? Không quan trọng đâu Tuệ Nhi, mất hình tượng đôi lại được ăn em nơi đông người... Hừm, cảm giác mới lạ cũng nên trải nghiệm."

Tuệ Nhi nuốt nước bọt khó khăn, cô muốn bật khóc, khuôn mặt cô trông tội tệ thảm hại đến buồn cười làm sao. Tóc tai rối bù, mặt đàn ra trong chốc lát rồi mới chật vật van xin:"Đừng mà Nhất Chính, về nhà rồi tính được không anh?"

Chỉ mới dọa nạt nhẹ một cái thôi mà Âu Tuệ Nhi đã nước mắt nước mũi tèm nhem rồi. Hứa Nhất Chính thật hư, treu chọc trái tim yếu đuối của Tuệ Nhi hoài.

Vẫn còn muốn vui đùa với Âu Tuệ Nhi một chút nữa, nhưng bây giờ mà dọa mãi thì cô sẽ bị chai lì mất. Tựa tiểu phi tiểu, khoe môi Hứa Nhất Chính nâng nhẹ, chinh vô lăng đi xuống hầm giữ xe nơi trung tâm mua sắm. Khu vui chơi chỉ cách đây hai dãy nhà thôi, mặc dù ít khi đi bộ nhưng Hứa Nhất Chính vẫn cố gắng tản bộ, hưởng gió trời cùng Tuệ Nhi một chút, cũng có chút chốc ai đâu mà ngại đi bộ. Sự lựa chọn này của hắn quả rất sáng suốt, bởi vì gần khu vui chơi vô cùng đông đúc, xe đến được đây đều phải xếp hàng chờ rất dài, người này bức bối, kẻ kia la ó. Mọi tiếng tục tĩu vang lên làm mất cả không khí khu vui chơi vốn dành cho trẻ em ngây thơ, vô tư.

Khoe mắt Hứa Nhất Chính co giật không ngừng, hắn kéo Tuệ Nhi đi nhanh một chút:"Ồ đây toàn kẻ vô học."

"Chỉ là họ bức bối với tiết trời nóng nực quá thôi!" Âu Tuệ Nhi không suy nghĩ tiêu cực như Hứa Nhất Chính, cô thân nhiên xem như những âm thanh chửi bới kia thành không khí. Xét cho cùng, lúc hắn cáu bẳn cũng chửi thề thua gì ai đâu.

Khu vui chơi Năng Mới tại trung tâm thành phố A.

Đây là lần đầu tiên Âu Tuệ Nhi được đến khu vui chơi, dù mang tiếng ở thành phố A hơn chục năm chứ chả biết đường xá thế nào. Ngày xưa, lúc nào Hứa Nhất Chính cũng đưa đi đưa về, ngoài trường học và căn phòng tối tăm đó thì... Cô chẳng có ấn tượng gì nhiều.

"Em thích chứ?"

Âu Tuệ Nhi gạt đầu, ánh mắt sáng quắc như hai bóng đèn pha soi rọi trong đêm tối:"Thích, vô cùng thích!!!"

Hứa Nhất Chính nắm chặt lòng bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô, tay còn lại đút vào túi quần, chậm rãi cùng cô bước vào khu vui chơi:"Em muốn chơi trò nào trước."

Hắn hást cầm về trước, Âu Tuệ Nhi nhìn về phía con đường rộng lớn tâm tình háo hức, nôn nao lạ thường, cô phấn khích nhìn bốn phía chẳng biết phải queo ngõ nào:"Chơi hết được không?"

Đưa tay sờ cằm, Hứa Nhất Chính nheo mi mắt trầm tư. Thật ra hắn đang dò hết đường trên bản đồ, tính ra khu vui chơi "Năng Mới" rộng đến 82ha, gần hai trăm công trình trò chơi, tham quan,... Đủ các loại. Hắn day trán, nhũu chặt mi tâm, rầu rĩ lên tiếng:"Nếu em muốn chơi hết thì mất ít nhất cũng ba ngày

đấy."

Âu Tuệ Nhi nhẩy dựng, cô chẳng mấy may quan tâm lời hắn nói: "Chơi cái đó đi!"

Đăm đăm nhìn Âu Tuệ Nhi, hắn không ngờ cô chẳng để lời cảnh báo của hắn vào tay chút nào. Hướng mắt về phía ngón tay Tuệ Nhi chỉ, hắn buồn cười kéo cô lại, chứ cô cứ nhẩy lên như vậy chẳng khác nào bệnh nhân tâm thần trốn viện đâu.

"Được rồi, đi mua vé thôi."

Âu Tuệ Nhi gật đầu, môi vẽ vờ nụ cười tươi tắn, khóe môi cười đến môi, nhưng do phấn khích quá độ nên cô không để tâm lắm. Nỗi buồn lúc nãy như con gió thoảng qua và giờ đây cũng đã biến mất dạng luôn rồi.

Chắc có lẽ do trời nóng nực nên mọi người đều đổ dồn vào trò "Băng Đăng", nơi xếp hàng mua vé đông kịt người. Hứa Nhất Chính đứng đợi đến gần gong, còn Tuệ Nhi cứ ngón chân nhìn từng đầu người phía trước giảm dần.

"Hay trò khác nhé?!"

Cô không chịu, bấu môi làm nũng: "Em muốn trò này thôi."

Hứa Nhất Chính xoa nhẹ mu bàn tay cô: "Được rồi, hay em lại ghé ngồi đi, đứng ở đây trời nắng mệt lắm!"

Âu Tuệ Nhi lắc đầu: "Không nóng."

Hắn cười nhẹ, trái tim lâng lâng đập loạn, mâu quang chăm chú quan sát đáng yêu quá đỗi của Tuệ Nhi lúc này.

Ánh nắng chói chang hắt xuống đám người bên dưới, hắn và cô đều đổ rất nhiều mồ hôi, tay ướt nhẹp đan chặt vào nhau. Những người khác đứng đợi đến độ phát khùng, nạt lớn từng tiếng. Hứa Nhất Chính chán ghét kẻ có học thức mà cư nhiên chửi tục nơi đông người, hắn nghe tên bên dưới chửi xong độ ra đầu cũng bốc lửa bùng bùng: "Ngậm cái miệng thôi của mày lại đi."

Tên mập bên dưới sững sờ, lặng đi vài phút, hắn ta đang bức bối còn nghe thêm lời Nhất Chính chửi, tính tình dễ kích động, hăng máu vượt hàng dãy mạnh vào vai phải Nhất Chính: "Mày mới vừa nói cái gì?"

Hứa Nhất Chính muôn vạn lần chán ghét kẻ khác chạm vào người khi chưa có sự cho phép nơi hắn, buông tay Tuệ Nhi ra, hắn phui vai phải như ý bụi bắn vừa va vào áo vậy: "Mày điếc à? Còn dám chạm cái tay bẩn thỉu vào áo tao nữa." Chiều cao hai kẻ bốc đồng ngang ngửa nhau nên khi Nhất Chính hất mặt cực kỳ giống cơn đồ... À không, đại ca của cơn đồ mới đứng.

Âu Tuệ Nhi mặt cắt không còn giọt, môi cô tái mét run rẩy nói nhỏ: "Nhất Chính bỏ qua đi anh!"

Thấy mỹ nhân bé nhỏ đang không ngừng run lên hoảng hốt, hắn vuốt ve bờ môi Tuệ Nhi: "Ngoan, đợi anh dạy dỗ tên vô học này rồi chúng ta đi Băng Đăng chơi nhé!"

Nụ cười ảm áp vương trên môi Nhất Chính trông thật quyến rũ, tuần dật, ôi xem hắn lẳng từ chưa kìa. Chuẩn bị đánh nhau còn cố gắng khích tướng đối phương nữa, mấy cô gái đứng bên ngoài như mê đắm Nhất Chính, hào hứng cổ vũ cho hắn. Âu Tuệ Nhi cười khờ ra nước mắt: "Nhất Chính à..."

Lời cô chưa kịp nói ra đã bị hắn chặn lại bằng nụ hôn ngọt ngào, lúc nguy nan thế này mà cũng... Thật chẳng biết nói sao luôn, hắn rời khỏi môi Tuệ Nhi, nháy mắt khiêu gợi cô rồi đẩy cô tránh xa một chút. Âu Tuệ Nhi bị nụ hôn vội hút mất hồn, chết mê chết mệt chờ dần bước chân lùi về vài bước, ánh mắt ngây dại ngắm nhìn nụ cười đẹp đẽ trên gương mặt muốn người ta phạm tội kia.

Tên mập bản thỉu khếch đảm, rồi còn nhỏ ra ngay trước mặt Hứa Nhất Chính, thật mất vệ sinh.

Hắn ta lao đến Hứa Nhất Chính cùng cú đâm chậm chạp, nhìn thôi cũng biết vài cú mèo cào tổ về không mang theo chút lực đạo nào.

Hứa Nhất Chính nhếch môi đại khái khinh bỉ tên dở hơi trước mặt, hắn né người khiến tên mập đánh hụt vào không khí, do thân hình quá khổ nên hắn ta đã ngã chúi về phía trước. Cướp lấy cơ hội đó, Nhất Chính đưa chân đạp ngay vào khuỷu chân tên mập khiến hắn đau đớn ngã xuống la oai oái. Hai tay Nhất Chính cho vào túi quần về xem thường. Người đứng bên ngoài khinh miệt chỉ trỏ, cười đùa khanh khách. Thấy tên vô dụng này chẳng có gì ngoài cái miệng, Hứa Nhất Chính chỉ hừ lạnh quay lưng tiêu sái định rồi đi đến chỗ Âu Tuệ Nhi ngây ngẩn ngắm nhìn hắn.

Thừa nước đục thả câu, xem người ta không để ý rồi giờ trò tiểu nhân chơi sau lưng, tên mập cảm cực đá to bên cạnh nhanh chóng nhào đến vón muồn đập vào ót Hứa Nhất Chính, nhưng hắn ta nào biết Nhất Chính phản ứng cực nhanh, hắn nhẩy bèn đến mức ra tay trước. Một cú xoay, tay phải thoát khỏi túi quần hướng đến mặt tên mập nhẹ nhàng, thần nhiên trao tặng năm đám. Tên mập ngã về sau bất tỉnh, mọi người lại đổ xô đến sờ mạch tượng tên mập... Ấy da, hắn ta vẫn còn sống.

Một cô ả mập cũng chẳng kém gì, ả ta đánh đá, chua ngoa hét lên: "Tên chó chết, mày giết chồng bà."

Ai không gây lại đi kiểm chuyện với Nhất Chính, hắn không phải loại con trai thấy gái thì nhường. Dù đàn bà yếu ớt mà bố lão cũng bị hắn tặng vài tát cho ra hồn.

Âu Tuệ Nhi thấy không ổn liền ngăn chân ả mập khiến ả ngã nhào về trước, khóc nức nở như con mụ lớn rồi còn vờ vịt ta đây con nít.

Hứa Nhất Chính chỉnh chu lại quần áo sau đó mới nắm lấy bàn tay run lên bần bật của Tuệ Nhi: "Đi mua vé thôi."

Vì ai cũng bu lại chỉ trích tên mập với ả mập nên hàng ngũ từ lâu đã tan ra hết, bảo vệ đến bắt những kẻ gây rối. Nhưng khi nhìn thấy mặt Hứa Nhất Chính căng thẳng, nhú mày không bằng lòng thì bọn họ làm như mù mờ, nhắm mắt lướt qua bắt hai kẻ nằm dưới đất ăn vạ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chỉ cần em muốn

So ra với gia cảnh của Hứa Nhất Chính hiện tại thì thuê cả khu giải trí này cũng được, nhưng hắn lại không muốn làm như vậy. Bỏ tiền ra chẳng có vấn đề gì với hắn, tuy nhiên việc làm đó sẽ khiến Âu Tuệ Nhi cảm thấy không thoải mái. Dù phải đứng đợi ở quầy vé rất lâu hay chen chúc để mua đồ ăn, ghé hơn nữa khi ngồi toàn mùi cơ thể chua chát, tanh rình. Thế mà như vậy lại vui, cô cảm thấy thoải mái, môi trường xung quanh khiến cô hòa nhập vào, không còn cảm thấy bị tách biệt, bị chèn ép đến ngạt thở nữa.

Hai bàn tay lồng vào nhau chặt khít, cô nghịch ngợm đưa tay lên xuống tựa như một đứa trẻ nhỏ cười hi ha với hắn. Có lẽ trong tuổi thơ của cô không hề tồn tại những nụ cười hóm hỉnh, những phút giây thoải mái thế này. Bây giờ lớn rồi, tuổi đời cũng còn bé gì nữa đâu, vậy mà tâm thức cứ như một đứa bé ngây ngô mới lớn, luôn tò mò với mọi thứ xung quanh, những điều cô nhìn thấy đều quá xa lạ, chúng hấp dẫn Tuệ Nhi khiến cho khóe môi cô không tài nào hạ xuống được. Âu Tuệ Nhi nhảy đong đong: "Đừng đi cái đó!"

Cô thét lên sợ hãi, và cũng vì phản ứng kích động dữ dội đó đã làm Hứa Nhất Chính lây lòi cười trộm đầy ma mãnh: "Sao lại không đi cái đó?"

Hứa Nhất Chính cười gian nhìn cô rồi lại đưa mắt chậm rãi đến phía trò chơi "Lâu Đài Kinh Dị".

Âu Tuệ Nhi mếu máu, kịch liệt phản đối: "Ghê lắm! Không chơi đâu."

Nội cái tên không cũng đủ biết huyền cơ bên trong ghê gớm cỡ nào rồi, chưa kể khi đứng từ xa cô đã nghe tiếng rầm rú bên trong đó phát ra. Đoàn người đi thám hiểm trước đưa nhau chạy thật mạng, mặt ai cũng xanh, trắng, đỏ, tím đủ sắc màu kỳ dị. Da gà da vịt Âu Tuệ Nhi nổi sần lên, cô kéo tay Nhất Chính đi về hướng ngược lại nhưng không thể...

Sau một lúc dờ sống dờ chết, cười không ra cười, khóc cũng chẳng giống khóc, Âu Tuệ Nhi đành buông tay thuận theo chỉ thị, lòng bất tòng tâm, cô để mặc Hứa Nhất Chính lôi đi trong nỗi sợ hãi cuộn trào nơi đáy lòng.

"Cho hai vé."

Hứa Nhất Chính đặt tiền xuống chỗ quầy vé rồi nhận phiếu, hắn cười gian manh trông quái đản làm sao ấy. Âu Tuệ Nhi nhắm chặt hai mắt, tay siết mạnh đến mức máu không thể lưu thông nổi. Lòng bàn tay cô đỏ đầy mồ hôi dù mắt vẫn cứ khép chặt. Vừa bước vào cửa cô đã nghe thấy tiếng cười vang vọng cùng con gió lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Có bàn tay ai đó nhẹ nhàng lần mò vào trong vạt áo Tuệ Nhi khiến cô nhảy cẫng, hoảng hốt kêu la rồi rít: "Buông tôi ra!!!"

Hứa Nhất Chính ôm lấy bụng cười sặc sụa.

Hai má Âu Tuệ Nhi đỏ bừng trong căn phòng tối, nơi ánh đèn xanh lá hắt vào làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Nụ cười tà mị nở trên môi Nhất Chính, hắn kề sát bên tai Tuệ Nhi, trao cho cô nụ hôn phớt đầy khiêu gợi, chồn vờn kích thích các tơ điện cùng mạch máu nóng bừng trong Tuệ Nhi.

"Nếu anh yêu em trong đây... Thì có lẽ kích tình sẽ rất mãnh liệt, phải không Tuệ Nhi?"

Nhịp thở nơi Tuệ Nhi càng lúc càng trở nên gấp gáp, cô đẩy nhẹ hắn ra, ngượng ngùng cúi đầu. Qua khóe mi, cô quan sát hiện tại nơi đây có rất nhiều người cùng chơi trò này, nếu hắn cứ ám muội như thế người ta sẽ phát hiện mất: "Về nhà được không Nhất Chính? Ở đây... ở đây... rất đông người..."

Hứa Nhất Chính chính là muốn làm khó Âu Tuệ Nhi, hắn ép cô sát vào tấm kính, tấm lưng nhỏ nhắn dán sát vào lớp kính lạnh buốt. Cô hoảng sợ đến tuột cùng khi có cánh tay ai đó đang chạm vào lưng cô. Trong khi tay của Hứa Nhất Chính thì đang hiện diện trước mặt Tuệ Nhi, mặt cô cắt không còn giọt máu, xanh tím buồn cười. Thấy cô có vẻ sắp ngất, chặt vật chết đứng tại chỗ, Nhất Chính hài lòng buông tha cho cô. Hắn kéo tay Tuệ Nhi, bốn cột bảo: "Nhất như thò đế!"

Cô có bao giờ thừa nhận mình gan dạ chưa? Tuy rằng rất muốn cãi lý lại, nhưng những thứ xung quanh liên tục bay tới hù dọa Tuệ Nhi khiến cô không còn biết từ ngữ phải sắp xếp ra sao nữa.

Đi được một đoạn nhưng vẫn chưa có gì đặc sắc lắm, Hứa Nhất Chính đánh ngáp một hơi xem thường. Còn Tuệ Nhi thì bàng hoàng khi thấy đủ loại hình nộm như con người thật, nào là mổ bụng moi ruột, nào là tên bác sĩ biến thái đứng cười như điên bên người phụ nữ bị đánh đến nát sọ. Rồi những

hình người bị treo ngược trên tường, từng giọt máu giáng xuống ngón tay họ, tiếng kêu thảm thiết như vang vọng từ nơi địa ngục,...

Mắt cô mở to, hơi thở ngưng đọng, cả người cứng ngắc bám sát lấy Hứa Nhất Chính. Bỗng nhiên có gì đó vuron ra thật nhanh nắm lấy cổ chân Âu Tuệ Nhi, cô bị hù đến tim gan phèo phối nháo nháo bên trong.

"Aaaaaa..."

Tiếng thét chói tai vang lên khắp ngôi nhà huyền bí, kinh dị. Hứa Nhất Chính ôm lấy Tuệ Nhi, còn cô thì bật khóc, tim đập nhanh, chân cũng vì thế mà điên cuồng giáng xuống cái tay quái ác bằng những cú đập, đá. Sau khi cái tay buông ra, cô cũng đẩy Nhất Chính sang một bên rồi cầm đầu, mở hí mắt, chạy bán sống bán chết. Cô cứ chạy cho đến khi tiếng cười lạnh lạnh âm vang từ cõi ma quái dần nhỏ đi, ánh sáng ấm áp chan hòa bao phủ lấy Âu Tuệ Nhi. Mi mắt cô bất chấp mở to tìm được luồng sống, lồng ngực nhấp nhô dưới lớp áo cực kỳ mảnh liệt, lồng tơ của cô không còn mẫn cảm dựng thẳng lên nữa.

Hứa Nhất Chính cực kỳ buồn cười, cái vẻ sợ hãi khôh hài từ Tuệ Nhi khiến hắn được một phen ấn tượng, cười đến hả dạ. Hắn bước thật khẽ, thật chậm vốn dĩ không để Tuệ Nhi phát hiện ra, hờn phách cô vẫn còn lan man đâu đó, còn đầu óc thì hoang mang nên chưa thể tỉnh tâm chú ý xung quanh được.

"Hù!".

Hắn đập nhẹ hai tay lên vai Tuệ Nhi khiến cô chết đứng, sững sờ lạng cam, tay chân đê rần cứng đờ. Tim cô nhức nhối như kiêu muốn bay ra khỏi lồng ngực vậy.

"Ahahaha... Mặt của em trong đáng yêu mà mắc cười quá!"

Khóe môi Âu Tuệ Nhi không ngừng co giật.

Khi màn đêm buông xuống, mọi thứ lại trở nên mị hoặc, huyền ảo, lung linh và rợn rờ hơn.

Chơi thỏa thích các thứ, cô và hắn cùng ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh bờ hồ Hoàng Long, người ta gọi địa điểm này là Hoàng Long bởi vì ở giữa hồ có một chiếc thuyền hình dạng con rồng. Trên đầu con rồng có đội vương miện nhìn ngổ ngồ, lại có một con cầu đầy đèn sáng, hoa được trồng dọc theo lối đi cùng những bậc thang lên xuống. Làn khói trắng ma mị tươi mát từ những phiến đá lạnh phía dưới bốc lên. Nhìn thử xem có giống Thiên đường trần gian không?

Mua cho cô cây kem ốc quế hương socola vị mà cô thích, hắn cũng mua một cây riêng cho mình nhưng là hương dâu. Cả hai ngồi đó ngắm nhìn bờ hồ phẳng lặng, chiêm ngưỡng cảnh sắc thơ mộng nơi vườn hoa được ánh đèn làm nổi bật. Âu Tuệ Nhi cười tí mắt, cô hưởng gió trời ban đêm một cách thoải mái. Khẽ nghiêng đầu tựa vào vai Hứa Nhất Chính, cô chợt nhớ ra một chuyện.

"Nhất Chính nè, em có thể xin một điều được không?"

Hứa Nhất Chính ừ hừ, hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt cả hai giao nhau bắt gặp giữa một cảnh sắc quá lãng mạn. Hắn mỉm cười nhẹ đặt lên môi Tuệ Nhi một nụ hôn nồng thắm.

Đôi má Âu Tuệ Nhi hồng hồng, cô ngượng ngùng nhìn xuống bàn tay rảnh rỗi còn lại.

"Em nói đi." Hắn yêu chiều choàng tay ôm lấy bờ vai của cô.

Hắn thật ôn nhu khiến cô hơi thấy không được đúng lắm, dù gì thì về mặt này cô vẫn còn đang tập quen dần mà.

"Em có một cô bạn từng học cùng khóa, cô ấy rất giỏi nhưng lại không đủ điều kiện để phát triển nên..." Cô hơi do dự khi xin hắn điều gì đó không phải vì lợi ích của bản thân.

"Cô ấy cần bao nhiêu tiền?" Hứa Nhất Chính vẫn giữ nguyên điệu bộ dịu dàng khó cưỡng, hắn đưa kem lên môi cắn nhẹ một miếng.

Cô nuốt nước bọt, hít sâu rồi thở mạnh ra một hơi thật dài: "Cô ấy tên Trữ Thanh Trà, tốt nghiệp ngành Kế toán, em chỉ mong anh có thể cho cô ấy ở tạm, và sắp xếp một công việc ổn định được không? Dù sao ngày trước Thanh Trà là người duy nhất không kì thị, xa lánh em."

Chưa biết được hay không, nhưng nếu được chắc có lẽ Trữ Thanh Trà sẽ rất bất ngờ đến nhảy dựng lên. Bởi vì quá khứ của Tuệ Nhi vẫn chưa hề kể cho bất kỳ ai, và Thanh Trà cũng không phải ngoại lệ. Chưa nhắc đến Hứa Nhất Chính vốn rất nổi tiếng với tên gọi "Người đàn ông kim cương" thành đạt, chừng chạc, dù trải qua một đời vợ nhưng không hề giảm sút đi khí chất cao quý, vẻ điển trai hút hồn. Kỳ này điên đầu lắm đây!

Hứa Nhất Chính suy nghĩ một chút mới nhẹ gật đầu, hắn ăn nốt cây kem rồi nắm lấy tay Tuệ Nhi: "Miễn em muốn những thứ không quá đáng thì anh đều sẽ làm hết. Bây giờ có muốn đi xem vườn hoa phía trước không?"

Nói hắn nói chính là Hoàng Long, cô gật đầu tươi cười nắm lấy bàn tay vững vàng nơi hắn chia ra. Mọi gánh nặng đè trên vai đều đã được trút bỏ, đôi mắt ráo hoảnh hơi híp lại, cô nở nụ cười tươi tắn như ánh nắng ban mai sưởi ấm vạn vật. Hắn như mê đắm chìm vào nụ cười ấy, khom lưng, cúi đầu, hắn lại áp xuống môi cô nụ hôn nồng cháy, và triền miên hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Trữ Thanh Trà dọn đến

Tâm điểm chú ý cả ngày hôm nay chính là Hứa Nhất Chính, hắn đi đến đâu cứ y như rằng cả đoàn tùy tùng nhốn nháo bám theo. Nhưng do chơi vui quá nên Âu Tuệ Nhi chẳng thèm để ý, bây giờ khung cảnh yên tĩnh lãng mạn của hai người đều bị đám đông kia làm cho mất hứng.

Hứng gió bên chòi nhỏ trên cầu, Âu Tuệ Nhi bỗng đi ra xa một chút để lượm chiếc khăn tay do cậu bé đánh rơi. Hứa Nhất Chính dựa vào thanh ngang, khoanh tay trước ngực ngắm nhìn Tuệ Nhi. Cô trả lại khăn cho mẹ cậu bé, thay vì được nhận lời cảm ơn... Nhưng người đàn bà ấy lại cợt nhả cười cô, bà ta nhìn xuống đôi chân không đều của Tuệ Nhi rồi hất cằm đi thẳng, kể cả cái khăn cũng chà thêm lấy lại. Có vài người bắt đầu nhìn cô bằng ánh mắt sẫm soi, họ bụm miệng cười miệt thị Âu Tuệ Nhi: "Tàn tật còn bày đặt đi chơi, sao không ở nhà đi con què?"

Những câu nói xúc phạm thiếu văn minh cứ văng vẳng chạy ngang dọc vào tai Tuệ Nhi, cô buồn bã cầm chặt chiếc khăn, nước mắt hoen mi chực chờ lăn dài trên má. Hứa Nhất Chính thấy cô buồn tủi, hấn tức giận những kẻ xung quanh kia nên đã hậm hực liếc bao quát đám người đó. Đi đến cạnh Tuệ Nhi, hắn ôm cô vào lòng ngực vỗ về. Thế nhưng cô lại vùng vẫy thoát ra khỏi điểm tựa vững chắc đó: "Sao anh lại yêu tôi? Tôi bị tật. Tôi xấu xí. Tôi chẳng có gì hết, sao anh lại cứ bám riết lấy tôi chứ?"

Âu Tuệ Nhi bật khóc nức nở, cô tủi thân hoài nghi tình yêu nơi Hứa Nhất Chính chỉ là một trò đùa ma quái, ác độc nào đấy.

Mặc dù bị cô xua đuổi, những nắm tay mềm yếu đâm vào ngực, nhưng Nhất Chính vẫn kiên định, vuốt ve khuôn mặt quá đỗi quật cường của Tuệ Nhi, hấn dịu dàng lên tiếng đáp lại sự đau thương nơi cô: "Chỉ vì em... Vì em là Âu Tuệ Nhi của tôi, đơn giản tôi chỉ cần em. Chỉ cần một mình em thôi."

Cảm giác ấm áp len lỏi trong tim Tuệ Nhi khiến cho cô ngừng khóc, đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn hấn một chốc.

"Hức hức... Anh..."

Cô lại mỉm cười, đưa tay vụng về lau nước mắt. Hứa Nhất Chính yêu thương hạ xuống nơi mi mắt Tuệ Nhi nụ hôn nhẹ, hấn ôm cô vào lòng vuốt ve, để khuôn mặt đỏ gấc ngập trong nước của cô tựa vào lồng ngực hấn, còn cảm hấn thì đặt nơi đỉnh đầu cô. Hứa Nhất Chính đưa mắt nhìn một lượt hết những kẻ thích lo chuyện thiên hạ xung quanh, hấn cắn môi, đánh mặt, quai hàm nghiến chặt trông thật hung tàn, dữ dội làm sao. Bọn người ngu xuẩn xung quanh cảm nhận được hấn đang tức giận nên đành cúi đầu, lặng lẽ rời đi không dám ngoảnh đầu lại dù chỉ nghiêng mặt một chút.

Thái độ của Hứa Nhất Chính thay đổi chóng mặt không ai có thể lường trước được, vừa mới vài giây trước hấn còn mỉm cười, vậy mà chỉ cần một cái xoay mặt liền trở nên lãnh khốc, vô tình. Âu Tuệ Nhi chìm trong vòng tay của hấn nên không để ý về mặt điển trai thoáng cau chặt, đôi mắt ánh lên tia hung hăng phóng ra ngàn tia lửa.

"Về nhà thôi, tôi rồi." Lừa từng ngón tay vào mái tóc buông dài của Âu Tuệ Nhi, Hứa Nhất Chính yêu chiều dụ dỗ.

"Không, em vẫn chưa muốn về."

Tất nhiên là không muốn về rồi, ý định của Hứa Nhất Chính chẳng hề tốt đẹp như vẻ bề ngoài đâu. Sự dâm dăng đang hiện diện rõ trên mặt Nhất Chính tuần mã, từ sáng đến giờ hấn vẫn luôn tìm cơ hội để ăn sạch Âu Tuệ Nhi mà, có lẽ giờ đây hấn đã không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Hứa Nhất Chính không hề ép buộc Tuệ Nhi phải đi theo, hấn vờ hờn dỗi đưa mắt về phía thuyền rồng, sắc mặt sa sầm. Cảm thấy bức rứt khó chịu trong lòng, Âu Tuệ Nhi đành thờ dài, đưa tay giật giắt vạt áo sơ mi của hấn: "Đi về thôi."

"Em vẫn chưa muốn về à?" Hấn làm như không đành lòng để cô buồn.

"Thôi, tôi rồi. Về thôi."

Hứa Nhất Chính ừ hừ, lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác để che giấu nụ cười nhếch nhếch bên môi. Không ngờ vẻ mặt giận dữ cũng có tác dụng ghê, sau này hấn phải sử dụng dài dài rồi.

Tối hôm đó Tuệ Nhi không tài nào ngủ được, Hứa Nhất Chính dư thừa linh lực quá nhiều nên bây giờ cứ có bao nhiêu là mạng ra xài hết. Phóng túng ôm lấy Âu Tuệ Nhi mấy lần liền, hấn vừa buông cô ra chưa được vài phút lại bắt đầu chơi đùa, khiêu khích khoái cảm từ phía sau lưng Tuệ Nhi. Cô mệt đến rã người, tay chân bủn rủn không còn chút sức lực.

Sáng hôm sau.

Âu Tuệ Nhi lười nhác nằm phục trên giường, mặt trời mang theo từng tia nắng rực rỡ đã lên tận đỉnh ngọn cây rồi, vậy mà cô vẫn không thể nhấc nổi một ngón tay. Hứa Nhất Chính không muốn đi làm, hấn cứ giữ khư khư thân thể Tuệ Nhi trong lòng, đôi lúc hấn lại bắt giắc mỉm cười vô tư lự khi nhìn thấy cô khó khăn trở người.

"Tuệ Nhi à?."

Hắn khẽ vỗ nhẹ vào bên má Tuệ Nhi, cô khó khăn mở mắt, thật chẳng muốn tỉnh giấc tí nào: "Vâng?."

"Có bạn em tìm kia."

Hứa Nhất Chính chỉ ngón trỏ về phía cuối giường, Âu Tuệ Nhi vẫn chưa tỉnh ngủ, cô còn mơ màng, tham luyến giấc nồng, đầu gật gù hướng theo đường tay hắn...

"Trừ Thanh Trà?"

Âu Tuệ Nhi mở to mắt, kinh ngạc đến độ bừng tỉnh không còn sót lại chút buồn ngủ nào. Chưa kịp vui mừng thì Tuệ Nhi được một lần nữa kinh hô: "Chết, tôi chưa mặc đồ!"

Trừ Thanh Trà như chết đứng tại chỗ, cô lặng đi và mở to hai mắt nhìn Tuệ Nhi cùng Hứa Nhất Chính chỉ được che lại bằng một lớp chăn. Điều làm Thanh Trà vô cùng sốc chính là: Thứ nhất: Người đàn ông điển trai kia chính là bạch mã hoàng tử trong lòng của cô và rất nhiều người phụ nữ khác nữa; Thứ hai: Âu Tuệ Nhi tâm thường chẳng có gì gọi là nổi bật, vậy mà có thể nằm trên giường Nhất Chính, cùng hắn trải qua ngày đêm nồng ái; Thứ ba: Thanh Trà được ở tại nhà "Người đàn ông kim cương" người người mến mộ, rồi họ sẽ ganh tỵ với cô khi Nhất Chính đưa cô vào công ty làm, giới thiệu cô với mọi người.

Ông trời có lẽ đã nghe được lời thỉnh cầu của Thanh Trà, đã ban cho cô một vận may cực kỳ khan hiếm. Thầm cười trộm trong lòng, Trừ Thanh Trà luống cuống ôm lấy đồ, khuôn mặt ửng hồng dị thường, cô làm vẻ đáng yêu cúi đầu: "Xin lỗi, tôi không biết đã..."

Hứa Nhất Chính kéo chăn đắp lại cho Âu Tuệ Nhi, mắt cũng chưa từng rời khỏi Tuệ Nhi: "Không sao, cô cứ ra ngoài trước đi. Sẽ có người sắp xếp phòng cho cô. Ngày mai tôi sẽ đưa cô vào công ty."

Âu Tuệ Nhi hồn nhiên, ngây ngô mỉm cười với Trừ Thanh Trà. Thanh Trà cũng nâng khóe môi đáp trả, nhưng nụ cười chán ghét lại ẩn giấu trong lòng. *Âu Tuệ Nhi ngu xuẩn như vậy, người đàn ông này sớm muộn gì tôi cũng có thể chiếm lấy.*

Lúc Thanh Trà ôm lấy vali bước khỏi phòng, Hứa Nhất Chính mới đánh yêu vào máng Tuệ Nhi: "Em không bao giờ biết nhìn người."

"Hả? Là sao?"

Cô giương đôi mắt thơ dại, thuần khiết tràn ngập sự khó hiểu nhìn hắn, thăm dò ý mà hắn muốn nói đến. Nhưng Nhất Chính chỉ phì cười vỗ vỗ vào đôi má phúng phính của Tuệ Nhi: "Không có gì đâu, em đừng lo nghĩ nhiều."

Tất nhiên rồi, Hứa Nhất Chính hắn đây sẽ dẹp hết những kẻ dám cản đường Tuệ Nhi. Nếu cô xem Trừ Thanh Trà là bạn tốt, thì hắn không thể nhẫn tâm phá bỏ khái niệm đó được. Cứ để Âu Tuệ Nhi đỡ tội thân vì nghĩ trên đời này vẫn còn người chịu làm bạn với cô, nhưng nếu Thanh Trà ấy mà giờ trò xù lông nhím, hoặc vùng móng vuốt ra... Hứa Nhất Chính sẽ cắt hết, dám làm tổn thương Âu Tuệ Nhi của hắn? Uống thuốc ngủ rồi nằm mơ một mình đi.

Âu Tuệ Nhi rời giường, bụng dưới âm ỉ đau nhức, cô liếc Nhất Chính, hậm hực bỏ vào phòng tắm.

Cứ làm như không biết cô mệt muốn chết, Hứa Nhất Chính cũng bước xuống theo sau lưng Tuệ Nhi, hắn mở cửa phòng tắm, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau lưng. Tà mị hé môi phả vào hõm cổ cô một làn hơi ấm nóng gọi tình, chưa dừng lại đó hắn còn nờ nịu cười dâm dăng, ép chặt thân thể ướt sũng tựa lấy tấm kiếng, hơi nước bốc lên như tô điểm thêm đường cong trên thân thể mềm mại của Tuệ Nhi. Cô thờ dốt, nhắm mắt cảm nhận dòng nước ấm lăn dài trên thân thể bóng bẩy cả hai: "Anh..."

Cô chỉ kịp nói lên một chữ duy nhất, lời cô bị thay vào bằng tiếng rên rĩ, hắn lại một lần nữa bất chấp tiến công vào u nguyệt khít chặt, một môi của Tuệ Nhi. Cô choàng tay ôm cổ hắn, và cùng hắn dong đưa trên từng nhịp thở nặng nhọc đầy khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-1: Không vì sắc mà lui bại (1)

Trời hừng đông cũng là lúc Trương Phong Vân trở về nhà sau chuyến đi dài, anh ngã người tựa vào ghế dài, khuôn mặt mệt mỏi khẽ nhắm hờ đôi mắt. Có ai tin được nơi đây là nhà của một vị Chủ tịch trẻ, nắm trong tay số cổ phiếu cao ngất ngưỡng chẳng? Có ai tin được chủ nhân cơ nghiệp đồ sộ ngoài kia lại đi ở ngôi nhà trái ngược hoàn toàn?

Ngôi nhà nhỏ nhắn nằm tọa lạc giữa những ngôi nhà quá đồi bình thường khác, không lầu cao cửa rộng, không vườn trường mấy chục mét vuông. Cứ hình dung ngôi nhà cấp bốn ra sao, thì nó là vậy đấy. Màu sơn nhà màu trắng tinh khôi được kết hợp cùng giàn hoa tử đằng vô cùng lãng mạn và quyến rũ, ngôi nhà xinh xắn, thoáng mát được chủ nhân khéo léo thiết kế chẳng thua kém ai.

Anh lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh đã bạc màu, Vân mỉm cười nhẹ nhàng dưới những tia sáng lấp ló bên ngoài hiu hắt vào, nụ cười ấy cứ như hư vô huyền hoặc: "Tuệ Nhi, không phải đây là ngôi nhà mà em từng mong ước với tôi sao?"

Bỗng nhiên nụ cười ảm áp ấy trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt trắng trẻo, anh nghiêng chặt quai hàm. Tấm hình trong tay bị vò nát đến đáng thương: "Già rồi! Tất cả đều già rồi!"

Bóp chặt tấm hình trong tay, đôi mắt anh nổi lên từng đường máu đỏ, cổ nổi đầy gân xanh, khuôn mặt tuấn đạt trở nên méo mó, vặn vẹo, hung tàn và vô cùng đáng sợ.

Đứng phắt dậy, Trương Phong Vân ném tấm hình vào góc tường, nhìn quanh ngôi nhà ấm cúng dần lạnh buốt, nơi đây đã được anh xây nên bằng cả tình cảm, bằng tất cả sự mong chờ, ước ao rằng một ngày nào đó có thể cùng cô bắt đầu vun đắp lại mọi thứ. Nhưng, Âu Tuệ Nhi của anh đã không thể hiểu tâm tư, việc làm của anh. Từ ngày Phong Vân vô tình rời đi, trái tim Tuệ Nhi cũng không còn muốn yêu anh nữa.

Bước ra khỏi ngôi nhà chẳng còn cho anh sự thiết tha, hy vọng như ban đầu, anh lạnh lùng buông lời: "Tìm nhà thuê và bán nó đi."

Tài xế riêng cúi thấp đầu: "Vâng thưa Chủ tịch."

"Tôi muốn đến tập đoàn HYT."

"Vâng."

Tập đoàn họ Hứa tên đúng là HYT, thế mạnh của công ty là trang sức, mỹ phẩm làm đẹp cho nữ giới. Ngoài ra còn hợp tác cùng đài truyền hình TPP - tập đoàn họ Trương. Nhưng dạo gần đây các scandal từ dàn diễn viên, ca sĩ... của TPP càng ngày càng tăng cao. Nên Hứa Nhất Chính đang có ý định hợp tác mạnh mẽ hơn với TPP, tuy nhiên qua sự kiện buổi lễ ngày ấy đã làm báo chí liên tục đưa tin. Hợp đầu hai bên có dấu hiệu rạn nứt, dù biết HYT lớn mạnh nhưng nội khoản đền bù hợp đồng cũng đủ khiến Nhất Chính đau đầu mất ngủ rồi.

Hứa Nhất Chính vẫn còn muốn đánh thêm vài trận với Âu Tuệ Nhi thì điện thoại từ phía thư ký riêng đến: "Có việc gì?"

Giọng thư ký bên kia có vẻ run hơn so với khí chất ngạo mạn hàng ngày: "Hứa Tổng... Chủ tịch Trương đến tìm ngài."

"Được rồi, 15'p nữa tôi đến."

Hắn cúp máy, khuôn mặt khó chịu mà cau mày.

Âu Tuệ Nhi như muốn ngất trên giường rồi, tối qua mất ngủ, triền miên chưa đủ sao? Sáng ra lại hăng hái, say mê còn hơn cả con hổ đói liên tục ăn hết tinh hoa cuối cùng của con mồi. Cô nằm bò trườn trên giường, mái tóc rối tung, mồ hôi tuôn ra khiến tóc hai bên mai bết dính vào má cô.

"Có chuyện gì à?"

"Không có gì, em nghỉ ngơi đi. Chút nữa anh về đưa em đi xem phim."

Nghe được đi chơi, đôi mắt Âu Tuệ Nhi sáng quắc: "Nhà có phòng chiếu mà?"

"Đi ra ngoài thì vui hơn."

Gật đầu lia lịa, Âu Tuệ Nhi không phản đối về việc ra ngoài đâu, chỉ là cô thấy khó hiểu suy nghĩ của Nhất Chính thôi. Chẳng phải hắn không thích việc cô rời khỏi nhà? Bên ngoài kia biết bao người nhìn cô. Lòng chiếm hữu của hắn lớn như vậy, liệu có ổn không?. Ngày hôm qua có lẽ là ngoại lệ vì lúc đó cô đang buồn? Chắc rằng hắn đang cố gắng làm cô vui và quên đi lời bác sĩ.

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả."

Hứa Nhất Chính cúi đầu, khom lưng đặt lên trán Tuệ Nhi nụ hôn dịu dàng sau con hoan ái. Nụ cười trên môi hắn làm lòng cô càng trở nên bối rối, hoang mang. Tuy nhiên cô không nói nữa, im lặng vẫy tay tiễn hắn ra khỏi phòng, cô ngồi tại giường nhìn bóng lưng hắn khuất dần sau cánh cửa. Sức lực đâu nữa mà đứng dậy đi.

Ngã phịch xuống giường, Tuệ Nhi chợt hoài niệm về một ngày xa xôi lúc cô còn đi học.

Do tiếng tăm của Hứa Nhất Chính quá lớn nên chẳng có ma nào thềm kết bạn với Tuệ Nhi cả, cô ngồi một góc trong căn tin cùng hai tên vệ sĩ áo đen đứng canh bên cạnh. Ai đi ngang cũng chỉ dám nhìn chỗ khác hoặc cúi đầu, riết rồi cô thấy mình như bị tách biệt khỏi thế giới xung quanh. Đôi lúc chạy khỏi được mấy tên vệ sĩ thì bọn học sinh đáng ghét kia thừa cơ hội, chúng nó ngăn chân Tuệ Nhi ngã nhào, không dừng ở đó còn cười cô, chế nhạo cô là đồ tật nguyên, kiêu kì.

Rồi một ngày kia, chàng trai có gọng kính tròn, khuôn mặt khôi ngô, tính tình nhút nhát, đôi tay run rẩy lợi dụng giờ ra chơi mà nhét vào cặp cô lá thư tờ tình. Vậy là Hứa Nhất Chính tìm thấy khi lục cặp Tuệ Nhi kiểm tra bài vở, hắn nổi cơn tam bành bắt buộc chàng trai tội nghiệp thôi học, còn xem chút nữa đã dùng nắm đấm với người ta.

Nhớ tới khiến Tuệ Nhi run lên, nổi sợ lại áp bức lấy tâm thức cô.

Có lẽ hắn đã thay đổi rồi, nếu không thì tại sao lại dẫn cô ra ngoài đi chơi công viên, rồi còn muốn xem phim giữa nơi công cộng nữa. Chợt lồng ngực căng cứng dần thả ra bằng tiếng thở nhẹ nhõm, nặng nề trên vai được tháo xuống."Nhất Chính ơi, anh là ác ma ngốc nghếch nhất trên đời này đây!"

Cô cười híp mắt, kéo chiếc chăn qua ngực, hơi thở đều đều đưa Tuệ Nhi trôi dần vào giấc ngủ không còn dấu vết của ác mộng ngày trước nữa. Âu Tuệ Nhi vẫn không thể tin được, từ bao giờ cô đã có thể nhắm mắt ngủ ngon, những giấc mơ và ký ức đáng sợ dần chôn chặt vào xó xỉnh nào đó của tiềm thức mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26-2: Không vì sắc mà lụi bại (2)

Hứa Nhất Chính đến công ty rất nhanh sau đó, Trương Phong Vân ngồi đối diện chiếc ghế Tổng giám đốc của hắn, anh bắt chéo chân, tay đan xen vào nhau. Đôi mắt anh không hề quan sát đến sự có mặt của Hứa Nhất Chính, nhưng anh biết hắn đã bước vào.

"Ngọn gió nào đã mang Chủ tịch Trương đến đây? Phải chăng ngài muốn tìm Tuệ Nhi của tôi?"

Hắn lên tiếng giễu cợt. Mặc dù vậy, Trương Phong Vân vẫn thanh nhã, điềm đạm không vì sự khích tướng mà trở nên nóng nảy, mắt kiểm soát.

"Xin Hứa Tổng cẩn trọng lời nói của mình. Tôi đến đây để bàn bạc về hợp đồng sắp tới của chúng ta."

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Nhất Chính vẫn còn giữ cục tức trong lòng."Vậy sao? Nếu tôi nói không muốn hợp tác nữa?"

Chia bản hợp đồng đến trước mặt Nhất Chính, anh từ tốn nói:"Với khoản tiền bồi thường này, có lẽ Hứa Tổng không thấy nhảm nhò gì. Nhưng nó không phải là một con số nhỏ đâu."

Nhận lấy bản hợp đồng, hắn đập xuống bàn. Ngồi lên ghế, khẽ nhắc chân xoay ghế nhẹ một góc 90 độ để không đối diện với anh. Hứa Nhất Chính hừ lạnh:"Anh muốn gì?"

Trương Phong Vân vẫn giữ nguyên một vẻ mặt đối diện cùng hắn, đôi mắt lạnh lẽo bức người phẳng lặng không gợn sóng, nụ cười xã giao hé mở nơi viền môi. Sự bốc đồng trong lòng Nhất Chính cũng dần nguôi ngoai, hắn thường không nói lý, nhưng không phải lúc nào cũng có thể ngông cuồng.

"Tôi muốn Âu Tuệ Nhi."

Rầm

Tay Nhất Chính đập mạnh lên bàn, gân tay và gân cổ xanh tím do tức giận mà nổi u lên, trông hắn dữ tợn vô cùng.

Thế nhưng, Trương Phong Vân vẫn vân đạm khinh phong nói tiếp:"Tôi muốn mời cô ấy thủ vai chính cho bộ phim sắp đến. Không lẽ Hứa Tổng đây cứ mãi cầm chân Tuệ Nhi, nuôi cô ấy suốt đời sao?"

Hứa Nhất Chính khẳng định bằng giọng nam cao:"Đúng."

Mọi điều anh đưa ra nào có trục lợi gì được ở Âu Tuệ Nhi chứ? Chỉ là anh muốn giải thoát cô ra khỏi con người này. Cô không thể mãi trở thành một con chim, có đôi cánh thật đẹp nhưng lại bị giam cầm trong chiếc lồng bằng vàng cả đời. Anh cảm nhận được Tuệ Nhi, cô hoàn toàn sẽ ủng hộ anh.

"Tôi đến đây chính là trao cho anh cơ hội đồng thời giúp Tuệ Nhi nghĩ khác về anh. Hứa Tổng, tôi cho anh ba ngày để suy nghĩ." Trước khi rời khỏi, Trương Phong Vân vẫn không quên trao cho hắn một câu nói như lời đe dọa, cũng như cân nhắc Nhất Chính đừng nghĩ rằng làm theo cảm tính là tốt."Hứa Tổng, đừng vì sắc mà lụi bại. Có thể anh không cần cái hợp đồng đó, nhưng công ty anh có thể bị phá sản chỉ vì sự đền bù "một chút" đấy. Không lẽ anh muốn nhìn cơ ngơi của cha anh đổ xuống sông xuống biển vì một cô gái, chẳng những vậy... Mẹ của anh sức khỏe không tốt đâu."

Hứa Nhất Chính nghiêng răng nhìn bóng dáng Trương Phong Vân khuất dần sau cánh cửa, hắn buông lời chửi thề thật nhỏ nơi yết hầu. Cả người nóng bừng, hắn đã mất kiểm soát.

Lúc Hứa Nhất Chính trở về nhà, trong lòng vẫn giữ nguyên một cục nghẹn thật lớn. Đường đường là chủ tịch đài truyền hình TPP nổi tiếng lại có thể mời một cô gái tạt nguyên thủ vai chính, chắc chắn anh đang muốn âm mưu việc gì đó. Hứa Nhất Chính cũng không thích Tuệ Nhi trở thành người của công chúng chút nào. Nhưng Trương Phong Vân nói rất đúng, hắn không thể nuôi cô cả đời được, dù có thể đi chăng nữa... Thì cô có vui với những gì hắn gò bó, ép buộc hay không?

Âu Tuệ Nhi tỉnh giấc nhìn đồng hồ, đã hơn mười chín giờ tối. Cô xốc chăn, khó khăn lê bước đến phòng tắm.

Tuệ Nhi chọn bộ đồ đáng yêu nhất trong mắt cô. Cái áo trắng có hình năm dấu tay ma quái, nó chiếm chệ nằm ở ngực cô, chiếc quần ngắn khoe đôi chân thon gọn. Tuy rằng chân phải có tật, nhưng nếu đi đôi giày mà Hứa Nhất Chính tự thân mời chuyên gia về thiết kế cho cô thì... Cô có thể đi đứng

như một người bình thường.

Hứa Nhất Chính bước vào phòng, lần đầu tiên thấy cô yêu đời, rồi tự yêu luôn cả bản thân mình. Tuệ Nhi cứ đứng xoay xoay trước gương mà không may mắn để ý đến sự hiện diện của hắn, vòng tay từ sau lưng ôm lấy Tuệ Nhi. Cầm hắn đặt nơi vai cô, hít lấy hương thơm dịu dịu mùi sữa tắm vương lại trên tóc cô, Nhất Chính không ngừng thờ dài thườn thượt.

"Có chuyện gì sao?" Tuệ Nhi cất lời, quan tâm hỏi:

Lắc đầu, Nhất Chính chưa sẵn sàng nói ra với cô: "Không có gì. Chúng ta đi xem phim thôi."

"Xem phim gì anh?" Tuệ Nhi cười híp mắt.

"Tùy em chọn."

Ấu Tuệ Nhi gật đầu, cả hai cùng nắm tay nhau rời khỏi nhà. Thay vì đi xe hơi, nhưng Tuệ Nhi lại càng quấy không chịu, cô bảo: "Đi bộ đi, em muốn dạo quanh rồi sẵn tiện hưởng gió trời luôn."

"Nếu trời mưa thì sao?"

"Thì cùng tắm mưa."

Nụ cười thanh thuần trên môi Tuệ Nhi hé mở, Hứa Nhất Chính cũng không nỡ phản đối, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, hơi lạnh của cô thật chặt rồi dẫn đường cho cô. Bên trong nhà bếp rộng rãi, Trữ Thanh Trà đang cầm chiếc cốc sữa thơm phức, vốn định thưởng thức nó thật ngon lành. Nào ngờ được một phen chứng kiến cảnh tình cảm nồng đậm thế này, bức bối, cô ném chiếc ly vào bồn rửa chén vang lên một tiếng xoảng. Mọi người xung quanh đều đưa mắt thiếu thiện cảm nhìn Thanh Trà, nhưng chẳng ai dám lên tiếng, họ im lặng, lui cúi đi dọn những mảnh vỡ bên trong bồn. Qua cửa sổ, Trữ Thanh Trà như sắp bốc hỏa. Cô nhếch môi: "Cứ tận hưởng lấy tình yêu nhỏ bé của cô đi, nay mai thôi... Tôi sẽ là nữ nhân của người đàn ông đó, mọi thứ của Hứa Tổng đều là của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người đàn ông không thể chạm đến

Sáng hôm sau.

Trữ Thanh Trà khoác lên mình bộ y phục công sở màu xám nhạt ôm sát từng đường cong cơ thể, nụ cười sáng sủa, tươi tắn vương trên môi. Mái tóc dài được búi cao, thả nhẹ hai lọn tóc mai. Đôi giày cao gót màu trắng đơn giản, chúng như góp phần tôn lên đôi chân thon dài của cô. Tự tin với vóc dáng đầy đặn, Trữ Thanh Trà rất nhanh đã đợi sẵn trước cửa phòng Hứa Nhất Chính. Niềm nở cười tươi, chuẩn bị giọng nói như rót mật chào đón hắn.

Cạch

"Hứa Tổng, buổi sáng tốt lành! Tuệ Nhi, buổi sáng tốt lành luôn nhé!"

Ấu Tuệ Nhi bình thản, vô tư đáp lại lời chúc của Trữ Thanh Trà mà không mấy may quan tâm điểm khác thường trong đôi mắt của cô ta. Chúng ánh lên vẻ thèm thuồng, nóng bỏng bởi ngọn lửa dục vọng tuôn trào. Mà tất cả những tham vọng đó đều hướng về phía Hứa Nhất Chính.

Trái ngược lại vẻ lịch thiệp, quyến rũ đó. Hứa Nhất Chính tiêu sái sải bước lướt qua Thanh Trà, đi thẳng xuống sảnh dưới và coi cô ta như lớp không khí bị ô nhiễm cần phải tránh xa.

Nhìn thấy khuôn mặt Trữ Thanh Trà vụn vỡ, méo xẹo khó coi, Ấu Tuệ Nhi khẽ bặm môi, cảm thấy bản thân có lỗi: "Nhất Chính là thế, cậu đừng để tâm."

"Không sao, Hứa Tổng cao sang như vậy mình nào dám để tâm. Với lại cậu và anh ấy giúp mình có việc làm, cảm ơn không hết mà." - Nụ cười trên môi Thanh Trà quả thật rất giả tạo, dù mang chiếc mặt nạ hoàn hảo nhưng chưa chắc chẳng ai lột ra được. Ví dụ điển hình là Hứa Nhất Chính đây, mắt hắn nhìn người rất chuẩn, nhạy cảm, sắc bén và quyết đoán trong việc đánh giá nhân cách của một ai đó.

Còn về phía Tuệ Nhi thì hoàn toàn mù tịt, bởi lẽ thời gian năm năm tự do cùng với những con người mà cô tiếp xúc chưa đủ để cho cô có kinh nghiệm nhìn nhận về ai khác.

Gật đầu, Tuệ Nhi vui vẻ cầm tay Thanh Trà, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cùng những đốt xương tinh tế của cô ta: "Thanh Trà, cảm ơn cậu vì đã chịu làm bạn của mình."

Trữ Thanh Trà vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tuệ Nhi, nhoen miệng cười: "Không có gì, cậu là người tốt, tôi rất thích được làm bạn với cậu."

Nghe thật buồn nôn, Trữ Thanh Trà tạm biệt rồi quay mặt rồi đi chạy theo Hứa Nhất Chính. Về mặt hiền lành của cô ta liền thanh đổi, đôi mày liễu thanh thoát nhũn nhặn, nhếch nhếch một bên môi. Vốn dĩ ngày ấy Thanh Trà muốn được nổi bật, được mọi người quý mến nên mới chơi cùng Âu Tuệ Nhi thâm hại, tạt nguyên. Thử hỏi một hoa khôi như cô lại phải tự nguyện kết bạn cùng Tuệ Nhi, có phải rất vô lý?

Cứ tưởng rằng sẽ được đi cùng xe với Hứa Nhất Chính đến công ty, rồi viễn cảnh lúc hân cùng cô song hành bước vào công ty. Ôi, bao ánh mắt ghen tỵ chiếu đến Thanh Trà, rồi cô sẽ ưỡn ngực, ngẩng cao đầu và nở một nụ cười chói lóa khiến đám nhân viên quen kia nhất là phái nữ phải che mắt, tức đến đấm ngực, ngạt thở hoặc ói máu càng tốt. "Người đàn ông kim cương" được đề ý đến vậy, có khi còn làm kinh động đến cánh báo chí.

Vậy mà giấc mơ của Thanh Trà bị Hứa Nhất Chính phá bỏ hoàn toàn. Hắn đi xe riêng, may phước là cho người đưa cô đến sau. Tất cả cũng vì Âu Tuệ Nhi thôi, nếu không thì hẳn đã đạp cô ta xuống trạm xe buýt hoặc bỏ luôn gánh nặng phiền toái này bơ vơ đâu đó rồi.

"Cô chậm chạp quá đấy!"

Hứa Nhất Chính đứng trước cửa cổng công ty HYT, tay chống vào bệ cửa, dáng vóc cao ráo bất phàm, khuôn mặt góc cạnh tuấn đạt như được mài từ ngọc một cách tinh tế. Trữ Thanh Trà cười thầm trong lòng, bây giờ thì giờ khắc của cô đã đến, xem những ánh mắt ghen tỵ...

Không gian xung quanh cực kỳ im lặng, không ai dám ngắt đầu, dù có lướt qua cũng chỉ cúi chào. Nữ nhân viên làm như không quan tâm, chẳng ai ghen ghét với Thanh Trà cả, mà họ còn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, đồng cảm, cả người run rẩy bần bật.

"Tại sao mọi người lại sợ đến như vậy?" - Trữ Thanh Trà thật sự tò mò về vị Hứa Tổng này nhiều hơn rồi.

"Đi hỏi bọn họ đi." - Hắn cười nửa vười rồi sắp xếp công việc cho Thanh Trà, thư ký riêng của Nhất Chính là nam chứ không phải nữ, dáng vẻ thành thạo của cậu ta rất chuyên nghiệp. Chưa đầy năm phút đã đầu vào đấy.

Cậu thư ký kính cận ấy sau khi hoàn thành liền báo cáo: "Xét theo hồ sơ của tiểu thư Trữ, cô ấy là một nhân viên có tiềm năng với số điểm lý thuyết lẫn thực hành cao, ngoại hình chuẩn. Tôi đã sắp xếp cô ấy vào vị trí thư ký của giám đốc Vương".

"Tốt." - Hứa Nhất Chính rất hài lòng cách làm việc nghiêm túc của cậu thư kí. "Chiều Sài, ngày mai cậu được nghỉ. Đi đâu đó thư giãn đi."

Chiều Sài lắc đầu: "Tôi còn phải nuôi bản thân, nếu Hứa Tổng cho tôi ngày nghỉ, không biết rằng có thể để lại lúc nào cần lắm mới xài không?"

"Được." - Suy nghĩ sâu xa thật, sợ bị trừ tiền chuyên cần sao?.

Hứa Nhất Chính đang định rời đi một chút, ngồi một chỗ cũng chẳng làm gì. Giấy tờ chất đống chứ chẳng thiết tha để coi, giá cổ phiếu HYT đang tăng cao nhờ những scandal phía TPP trợ giúp. Hắn hài lòng với điều đó, vui vẻ đứng dậy bước ra khỏi cửa thì chạm mặt Trữ Thanh Trà, bao nhiêu niềm vui trong lòng chợt tan biến. Cau mày khó chịu, hắn dùng giọng nam trung hỏi:

"Chạy đến đây có việc gì?"

Trữ Thanh Trà bước vào phòng làm việc của Hứa Nhất Chính, cả người cô vẫn còn run rẩy, ánh mắt sợ hãi đến tột đỉnh.

Nhất Chính không phải kẻ không tim không phổi, hắn là người và tất nhiên cũng là một tên đàn ông cùng những cảm xúc tầm thường:

"Có chuyện gì?"

Dường như có nỗi uất ức nào đó dâng trào trong đôi mắt Trà, cô khóc nghẹn: "Tên Vương ấy... ông ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Gặp lại chiêu sài

Cô trả cho người lái taxi tiền khi xe dừng lại trước cổng công ty HYT.

Rời khỏi xe cô mới thấy hối hận vì đã không ăn mặc tử tế một chút, chẳng lẽ phải diện một bộ quần áo xinh xắn xuống phố, hay chiếc áo thun rộng cùng cái quần ngắn cũng được. Vậy mà nở lòng nào... đồ ngu hình Teddy chứ.

Không choàng lên bộ quần áo xa xỉ, nhưng cũng xấp xỉ rồi đấy. Âu Tuệ Nhi bước vào bên trong công ty. Phải nói rằng nơi đây thật hào nhoáng, nhìn sơ qua thôi cũng biết rõ hơn cả chục tầng ý tứ. Bỗng bước chân cô hơi chần chừ vì những ánh mắt khách hàng nhòm ngó. Có lẽ họ đang miệt thị khinh thường cô, kẻ quê mùa mà muốn bước chân vào nơi sang trọng ư?

"Chúng ta vào nhé?!"

Giọng nói khá quen thuộc vang lên từ sau lưng Âu Tuệ Nhi, cô hơi khựng người, chưa biết rõ có phải nói mình hay không thì người sau lại tiếp tục nói:

"Cậu định đứng đây mãi sao? Âu Tuệ Nhi!"

Ồi, lúc này thì chính xác là bảo cô rồi.

Tuệ Nhi không nhanh không chậm quay đầu, ánh mắt ngạc nhiên lẫn kinh hi khi đối diện cùng người bạn tưởng chừng sẽ mãi mãi không gặp lại.

"Chiêu Sài?"

Chiêu Sài gật đầu. Mỉm cười nhẹ nhàng cùng cô.

"Sao cậu lại ở đây? Cậu đến đây mua mỹ phẩm hay trang sức tặng bạn à?"

Chiêu Sài lắc đầu. Vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc, chăm chăm nhìn cô mãi không chán.

"Uầy, không lẽ cậu làm ở đây?"

"Ừ. Hứa Tổng là sếp tôi. Giờ thì gọi tôi là Thư ký Chiêu nhé!"

"Ồ!"

Tuệ Nhi "ồ" lên kinh ngạc, cô vẫn chưa quên vụ việc mấy năm về trước đâu. Rõ ràng Hứa Nhất Chính đã tống cổ Chiêu Sài ra đi biệt tâm biệt tích mà?

Nỗi thắc mắc khó ai giải thích được cho cô hiểu lúc này. Âu Tuệ Nhi thật sự tò mò về con người Hứa Nhất Chính, cô cứ ngỡ cô đã hiểu rõ hần hăm rồi chứ?

"Vậy lúc ấy, cậu đã đi đâu? Không phải Nhất Chính đã bắt cậu thôi học?"

Chiêu Sài nâng kiếng, nhìn ngó xung quanh trước những phát ngôn của mình sắp thoát ra khỏi miệng:"Thật ra... Hứa Tổng đã đưa tôi đến LA, còn cho tôi một tương lai tươi sáng nữa." Cậu ta dừng lại, thờ dãi rồi nói tiếp:"Dù Hứa Tổng có chút quái đản, độc tài, chiếm hữu, lại kì quặc nhưng mà..."

"Nhưng mà sao?." Tuệ Nhi hỏi tới cùng:

"E hèm!!!"

Ai đó háng giọng bên tai Chiêu Sài khiến cậu nổi cả da gà, sống lưng lạnh toát, trán vịn cả mồ hôi. Cậu dừng lại câu thoại càng khiến Âu Tuệ Nhi đoán ra được nhiều điểm khả nghi hơn nữa. Cô tiến lại gần hơn với Chiêu Sài, nói nhỏ bên tai cậu:"Có phải Hứa Nhất Chính đang ở rất gần đây không? Và anh ta có thể nghe thấy?"

"Ồ... ừm... ờ..."

Chiêu Sài láo liên, nắm tay Tuệ Nhi lôi đi vào trong thang máy.

Cậu chỉnh lại quần áo, nâng gọng kính, thì thầm đủ để Âu Tuệ Nhi nghe thôi:"Anh ấy rất yêu cậu. Tuệ Nhi à, thời gian tôi làm ở đây cũng lâu rồi. Đôi lúc tôi thấy Hứa Tổng... thích xem những đoạn băng theo dõi cậu lúc mà... cậu... kiếm vài..."

Hai bên vành tai Chiêu Sài đỏ ửng, Tuệ Nhi thì như chết đứng tại chỗ. Tay chân cứng ngắc như kiểu bị điện giật khó có thể có hoạt động tứ chi.

"Cậu thấy ư?"

Chiêu Sài cà lăm:"Tôi... tôi... tôi... chỉ... chỉ... vô tình... tình..."

Điều này chỉ vô tình, cậu không có tội. Người có tội là Hứa Nhất Chính, đúng, tất cả là lỗi của hần ta.

"Sao cậu lại nói điều này cho tôi biết?"

"Vì không riêng tôi vô tình... ừm... thật ra thì... điều này cậu cần biết để khỏi khó hiểu về những ánh mắt nhân viên nơi đây."

Tuệ Nhi ngất lịm tại bên trong thang máy. Còn Chiêu Sài thì dờ sống dờ chết lung lay người Âu Tuệ Nhi. Chắc cậu đã dọa cô đến mức sốc rồi.

Lúc mà Âu Tuệ Nhi tỉnh lại, cô chẳng thấy Chiêu Sài đâu nữa, mà thay vào đó là gương mặt gần trong gang tấc của Hứa Nhất Chính. Cô đang tựa người vào lồng ngực rộng lớn của hần, khuôn mặt hần cúi xuống để trông thấy cô rõ hơn. Âu Tuệ Nhi đỏ mặt, vành tai ửng hồng, cắn môi dưới:"Có rất nhiều điều anh cần phải giải thích cho em đấy!"

Hứa Nhất Chính nhún vai, vẻ mặt vô tội:"Anh chỉ muốn cho họ biết em là của ai thôi."

"Bằng cách để họ thấy em... vậy hả?"

Nhất Chính cười cười."Anh chỉ cho họ thấy khi em mặc đồ lót thôi nhé! Trông em quyến rũ mà, phần còn lại thì anh xem là đủ."

Tuệ Nhi cạn lời, không còn từ nào để nói nữa, cô không thể hình dung nổi kẻ này có đúng là "Người đàn ông kim cương" mà báo chí hô hoán như một vị thần?. Cảm thấy thiên hạ nhỏ trong lòng giận dữ, cả người run lên. Hứa Nhất Chính cũng không thiết đùa với cô nữa. Hắn nghiêm túc bảo"Anh đã chấp nhận lời đề nghị của Chủ tịch Trương."

"Đề nghị?" Tuệ Nhi cau mày.

"Chủ tịch Trương muốn mời em tham gia một bộ phim, và em lại là khách mời đặc biệt thủ vai chính trong bộ phim ấy."

"Hử?" Âu Tuệ Nhi tròn tròn mắt."Bộ phim gì cơ? Em ư? Em đóng phim?"

"Ừ." Hứa Nhất Chính cầm cây bút, lật vài trang giấy, đọc gì đó rồi ký ký. Hắn không tha thiết nhắc lại lần thứ hai, nhưng theo sự quan sát của Âu Tuệ Nhi, chắc chắn hắn đang kìm nén để không nổi điên lên:"Điều đó ổn chứ?"

"Anh chỉ muốn em cảm thấy thoải mái."

Âu Tuệ Nhi gật đầu nhẹ. Cô ngồi thẳng dậy trên đùi Hứa Nhất Chính, hai tay choàng lấy cổ của hắn, lãng sang chuyện khác:"Trừ Thanh Trà đâu rồi? Cô ấy làm việc tốt chứ? Thanh Trà rất giỏi đấy!"

Nhất Chính gật gù:"Ừ, cô ta rất giỏi."

Giới đến mức muốn hợp tác cùng người khác để phá vỡ hạnh phúc của chúng ta đây mà.

Ngây ngô, cô mỉm cười mà chẳng hề nhận ra lời châm biếm trong giọng nói của Hứa Nhất Chính. Nhất cử nhất động của Thanh Trà, dừng nghỉ dù kín đáo để qua mắt được hắn, chẳng qua hắn chỉ đang giả mù sa mưa, đợi thời cơ mà tóm cái đuôi của cô ta thôi. Không phải Âu Tuệ Nhi từng bảo hắn thính hơn cả chó của đội điều tra sao? (Kun: Anh mãi mãi chỉ là con "tó" cưng trong lòng Tuệ Nhi thôi muahahaha.)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cần hỗ trợ

"Anh bảo em hãy tỉnh táo đi, nhưng mà người không tỉnh táo mới là anh đấy!"

Châu Khả Ly quát lớn vào chiếc điện thoại, cô dường như trút hết cơn giận lên nó, đập mạnh cũng chỉ để cúp máy.

Đã ly hôn bao lâu rồi nhỉ? Và Châu Khả Ly đã tự giam mình trong nhà từ bao giờ rồi? Cô cũng chẳng thiết tha gì nhớ nữa. Vẫn như mọi ngày khác, cô ngồi lên chiếc xích đu bằng gỗ nơi ban công phòng. Ánh mắt hướng về phía xa xăm, tâm tình càng ngày trở nên xấu hơn và cô cảm phẫn:"Tôi nguyện rửa anh, Hứa Nhất Chính!"

Rất nhiều viễn tưởng xuất hiện trong tâm trí Ly, nào là hắn chết vì tai nạn giao thông, hay kẻ nào thù hận đâm hắn đến chết. Cô phá lên cười vì những điều lý thú ấy, nhưng rồi trái tim Khả Ly chùng xuống khi cảm nhận thấy nỗi đau mà hắn phải gánh chịu trước khi chết. Thật sự Châu Khả Ly không muốn Hứa Nhất Chính phải chết, cô chỉ muốn hắn đau khổ, sống không bằng chết mới thôi.

Ting tong ting tong

Tiếng chuông cửa vang lên. Châu Khả Ly chồm người về phía trước để nhìn xuống dưới. Bóng dáng của một cô gái, cô ta mặc một bộ đồ công sở xám ôm sát cơ thể. Châu Khả Ly cố gắng nhớ xem mình có quen cô ta không? Nhưng cô không tài nào nhớ được.

Ting tong ting tong

Tiếng chuông cửa lại kêu lên, người con gái phía dưới hình như không còn chút nhẫn nại nào nữa, cô ta nâng bước định rời khỏi.

Cạch

Cánh cửa mở ra, Khả Ly đối diện với cô bằng bộ mặt thê thảm, xấu xí.

Trữ Thanh Trà vuốt ngực, xem tý đã hết toảng lên vì bị khuôn mặt của Châu Khả Ly dọa.

"Cô là ai?" Khả Ly nheo mắt hỏi:

"Tôi là Trữ Thanh Trà, tôi biết về chuyện cô cùng Hứa Nhất Chính" Thanh Trà tự tin khi lấy lại bình tĩnh:

Thế nhưng Châu Khả Ly chỉ cười khẩy, cô xua tay:"Lại gì nữa đây? Chuyện đó cả nước ai chả biết?"

Thanh Trà đúng là ngốc nhỉ? Chuyện của người nổi tiếng, hàng ngày được cập nhật trên tivi thì lấy gì không ai biết. Cô lắc đầu bảo:"Tôi hiện tại đang sống ở nhà hần ta cùng Âu Tuệ Nhi."

Châu Khả Ly định đóng cửa bỗng chốc dừng lại, cô ngược mặt nhìn Trữ Thanh Trà, nước mắt Khả Ly lưng tròng, phần nộ lại dâng trào:"Cô đến đây để làm gì? Để bảo tôi biết họ sống hạnh phúc ra sao à?"

"Không, tôi đến để xin sự hỗ trợ. Tôi muốn Hứa Nhất Chính không được hạnh phúc cùng Âu Tuệ Nhi, không phải cô cũng mong hần ta mãi mãi cô độc, ném trái mìn vị của cô sao?"

Dường như Trữ Thanh Trà đã nắm trọn tâm tư của Châu Khả Ly vào trong lòng bàn tay. Ly điếng người, hét lắc đầu rồi gật đầu, nước mắt không ngừng tuôn lã chã:"Tôi muốn hần phải trả giá!"

Sau khi Trương Phong Vân trở về công ty, cuộc điện thoại quan trọng được đưa đến, giọng Hứa Nhất Chính như miễn cưỡng nói:"Tôi chấp nhận lời yêu cầu và bản hợp đồng làm ăn của chúng ta."

"Quyết định của anh rất đúng đắn đấy!" Trương Phong Vân cúp máy nhưng chẳng có chút vui vẻ nào cả.

Anh đan hai bàn vào nhau, gác chân lên, lưng tựa vào ghế cùng đôi mắt nhắm hờ. Bao nhiêu phiền muộn anh vẫn chưa thể trút bỏ được. Và khi người con gái anh yêu vẫn còn tay trong tay cùng kẻ anh không thích. Kẻ chẳng bao giờ đủ tầm cùng anh đi chung một chiến tuyến.

Cạch

Cửa phòng mở, bóng dáng thướt tha nhẹ nhàng bước vào. Trương Phong Vân không mở mắt cũng đoán ra được người to gan tự ý bước vào là ai. Anh luôn không thích để những người đàn bà tham vọng được tiếp cận mình, nhưng vì Dương Thục Cẩm là kẻ mà anh cho là tấm bia trút giận. Cô ta càng muốn đến gần anh, thì anh lại phải làm cô ta đau khổ. Như cách mà cô ta từng là với Tuệ Nhi.

"Anh yêu, bộ phim mới... không biết em được vào vai nào vậy?"

"Em sẽ vào vai Tiểu Cố." Anh vẫn không mở mắt ra nhìn Thục Cẩm, đáng vẻ thờ ơ đến tuyệt tình.

Dương Thục Cẩm che miệng, khuôn mặt vô cùng khó coi:"Nhưng đó là vai phản diện mà? Không thể cho em vai Văn Liễu sao?"

Phong Vân mở mắt, chỉnh lại dáng ngồi đối diện cùng dáng đứng mềm yếu của Thục Cẩm, anh nhìn từ đầu đến chân của cô ta rồi bảo:"Đó không phải vai hợp với em, với lại tôi đã chọn được người đảm nhiệm vai Văn Liễu rồi."

"Là ai?" Dương Thục Cẩm gất gồng:

Trương Phong Vân chau mày, anh im lặng, ánh mắt rét lạnh không ngừng trao cho Thục Cẩm. Cô ta rất biết cách ngoan ngoãn, im miệng mà xả vào lòng Vân, giọng cô ta mềm đến mức khiến ai nghe cũng phải xiêu lòng:"Được rồi, được rồi. Tiểu Cố cũng là vai phản diện chính mà. Tuy không hợp tính cách em, nhưng em sẽ cố."

Lần này Trương Phong Vân không muốn nói nữa, anh ẵm Thục Cẩm trên tay bước đến chiếc ghế sofa. Cô ta giả vờ đắm nhẹ vào ngực Vân:"Anh thật là...!"

Trương Phong Vân lột bỏ quần áo trên người Dương Thục Cẩm. Người phụ nữ dễ dàng dâng hiến và rên rỉ trên giường cùng anh thế này nhiều lắm, nhưng chỉ một người anh không thể chạm vào mới khiến anh khát khao đến mức chết đi sống lại. Lại một lần trong vô vàn lần, anh tưởng tượng người trước mặt là Tuệ Nhi. Phong Vân ním cười dịu dàng, yêu thương mà chiếm lấy thân xác Thục Cẩm trong hình bóng Tuệ Nhi.

Còn Âu Tuệ Nhi sống chết ra sao giờ này?

Cô đã bị hần quần quật suốt một giường đồng hồ trên ghế xoay rồi, mệt rũ rượi mà hần lại chẳng chịu buông tha. Sau khi hần chịu buông tha, cô cũng chẳng còn tí sức lực nào nữa. Trong đây có hần phòng vệ sinh để Tuệ Nhi tắm rửa. Tưởng được một phút riêng tư, vậy mà hần cũng chui vào tắm chung cho vui nữa.

Lúc hần đã mặc đồ đầu vào đấy thì Âu Tuệ Nhi đã bị hần quấn trong chiếc khăn tắm thật to, không cho mặc lại quần áo khi này. Hần để cô khỏa thân bên trong chiếc khăn rồi ôm vào lòng. Lúc Chiều Sài gõ cửa, khuôn mặt Tuệ Nhi ngượng chín, áp chặt vào ngực Hứa Nhất Chính.

Chiều Sài không ngừng đầu, vì cậu sợ sẽ sặc ra máu mắt.

"Bên Tống Dương có gửi thư mời, họ muốn anh trở thành đại diện cho nhãn hiệu dòng xe mới."

Hứa Nhất Chính nhip từng ngón tay lên bàn:"Được, còn về thỏa thuận cứ làm như cũ."

Chiều Sài gât đầu, nhanh chóng rời khỏi.

Khi Trữ Thanh Trà trở về, cô ta chẳng cần gõ cửa mà xông thẳng vào trong. Ô, còn được tận hưởng phút giây Nhất Chính cường hôn Tuệ Nhi nữa. Trà luống cuống:"A... xin lỗi... lỗi..."

Âu Tuệ Nhi quay mặt đối diện Trữ Thanh Trà, cô vui vẻ đưa tay vẫy Thanh Trà:"Lại đây đi Trà."

"Không tiện lắm đâu!"

Thanh Trà run giọng nhưng vẫn giữ vẻ mặt hòa nhã, vui cười. Hứa Nhất Chính giễu cợt:"Đã vào rồi thì ngồi xuống một chút, đi này giờ không mệt à?"

Trữ Thanh Trà lẳng lặng lại gần, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tuệ Nhi cùng Nhất Chính. Hứa Nhất Chính đưa tay luồn vào bên trong chiếc khăn, không nhanh không chậm sờ mó loạn xạ. Cả Tuệ Nhi và Trà đều đỏ mặt, nhưng Chính có lẽ đã luyện đến mức Thượng Thần rồi, mặt hần không đỏ, tim cũng chẳng hề đập nhanh. Mà đúng, hần là người ăn đậu hủ chứ có phải Tuệ Nhi đâu.

"Vào đây có việc gì?" Hứa Nhất Chính hỏi:

"Tôi định mời anh đi ăn?" Trữ Thanh Trà liếc nhìn biểu hiện như không của Âu Tuệ Nhi, rồi mới đưa mắt quan sát khuôn mặt tinh tế nơi Hứa Nhất Chính.

Âu Tuệ Nhi gât đầu không ngừng:"Đi ăn đi, em đói quá!"

Hành người ta này giờ, không đói mới lạ.

Hứa Nhất Chính gât đầu, bé con đã yêu cầu rồi thì hần từ chối sao được đây?. Nhưng là hần vẫn không cho Âu Tuệ Nhi mặc đồ, chỉ có áo choàng tắm trắng mềm mại bao phủ lấy thôi. Lúc đi ra ngoài, toàn bộ nhân viên ai cũng len lén nhòm ngó Tuệ Nhi. Còn cô thì cúi đầu, chẳng biết nên đi tiếp hay quay lại văn phòng của hần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2: Phiên ngoại: Chạy trốn khỏi thực tại

Khi biết được trong lòng người thương, hình bóng bản thân mình chỉ nhạt nhòa như hư không. Liệu có mấy ai đủ mạnh mẽ để mỉm cười? Tôi đoán chắc chẳng có ai làm được đâu nhỉ? Kể cả tôi, một vị tiểu thư được mọi người cho rằng kiêu kì, kiên cường và vô tình.

Lúc mà Hứa Nhất Chính từ chối tất cả tình cảm tôi dành cho anh ấy, trái tim tôi như vỡ vụn, cảm giác đau đớn đến mức tê dại. Tôi chẳng còn hình dung ra được đâu là ảo tưởng và đâu là thực tại.

Tôi cứ chạy trốn, tìm một nơi nào đó trong góc tối trái tim mà ngủ vùi, mà mơ tưởng. Mơ đến từng viễn cảnh hạnh phúc. Rồi tôi nâng tay, cố gắng chạm vào những làn khói mờ ảo cùng hình ảnh hạnh phúc ấy thì... bàn tay tôi lạc lõng giữa hư không. Hình ảnh ấy nhòe đi, ảm ảm hiện hiện mà tan biến.

Cố gắng vực dậy sau bao thương đau, tôi tự cảm nhận bản thân mình thật mạnh mẽ. Vì tôi đã có thể chịu đựng được những mấy năm trời sống cùng anh, khi anh không thương tôi, khi anh mang trong tim một bóng hồng khác. Hằng ngày, tôi vẫn luôn giữ lấy hy vọng, nghĩ rằng tình cảm chân thật của mình sẽ làm thay đổi trái tim anh. Tôi đứng từ đằng xa, chỉ có thể thấp thoáng sau lưng anh thôi, và tôi đã từng mong anh sẽ quay đầu nhìn lại. Nhưng, có lẽ cả đời này, Nhất Chính cũng chẳng thể đáp lại tình yêu của tôi. Vì sự si mê của anh đối với cô gái ấy thật sâu đậm.

Tìm một con đường để chạy trốn. Nơi đó khá xa thành phố A xa hoa kia, tôi muốn hít thở không khí trong lành, muốn được đắm chìm trong khoảng lặng để tĩnh tâm mình. Cũng bởi, tôi đang cố gắng để quên anh, quên hết tình yêu cùng nỗi nhớ da diết ấy.

Chẳng bao lâu sau, tôi không còn mấy may sống trong bóng tối nữa. Đó là vì tôi tin rằng mình đã tìm được một bến đỗ mới. Sau bao nhiêu chuyện, tôi vẫn còn rất ngây thơ, luôn cho rằng tôi đối xử với họ thật lòng. Thì họ sẽ đáp trả lại tôi như thế. Một lần sai lầm, tôi lại tiếp tục đập lên vết xe đổ của mình, nhận lại biết bao vết sẹo in hằn nơi tim tôi. Hết sai lầm này, nối tiếp sai lầm khác, hết vết thương này, lại chồng chất thêm vết thương khác.

Tôi quay về, chui rúc trong phòng, đóng hết tất cả cánh cửa. Đôi lúc lại thần thờ bước không ý thức ra ngoài ban công. Đôi lúc phờ phạc ngóng trông ngoài cửa như đợi ai trở về. Cũng có đôi lúc tôi cười, tôi khóc, nhưng chẳng biết vì sao lại muốn khóc, lại muốn cười.

"Hãy tha lỗi cho anh, chúng ta sẽ bắt đầu lại được không em?"

Kẻ đã dẫm đạp lên tình yêu của tôi giống như Hứa Nhất Chính bất chợt gọi điện, hần ta cầu xin tha thứ, mong tôi ban cho hần một ân huệ để sửa đổi.

Nhưng tôi biết, hẳn chỉ đang lợi dụng sự thương hại của tôi, để mai này có cơ hội biến tình yêu tôi trở thành trò đùa - Một lần nữa.

Tôi không đủ tình yêu, để mà xin xỏ, tôi cũng chẳng đủ cơ hội để cho mãi. Người đàn ông tôi thương bước vào đời tôi như một đóa hoa anh túc, khiến tôi nghiện, tôi mê mẩn. Rồi nhẩn tâm biến mất.

Để cho tôi một cảm giác khao khát, nóng rực nơi thể xác cả lần tâm hồn.

Một đóa anh túc, tôi đủ tiền để mang về cho mình cả chục đóa. Nhưng, tại sao tôi lại chẳng thể làm như thế? Người đàn ông - tình yêu - hoa anh túc. Chẳng có loại thuốc nào có thể chữa lành tâm bệnh, tình yêu của tôi nhấn chìm tôi dưới đáy địa ngục. Tôi bước, bước đi thật chậm, bước trong khu rừng mộng ảo. Tôi mỉm cười, không phải vì tôi vui, cũng chẳng hay tôi đang khinh miệt ai đó. Mà là, tôi muốn nguyên rủa người tôi thương. Cả đời này, tôi hận đàn ông. Hận những kẻ cho mình cái quyền lừa dối tôi.

Tôi: Châu Khả Ly

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Châu khả ly tìm đến

Người khác luôn bảo Hứa Nhất Chính khó gần, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ tất thờ vì sợ. Thế nhưng, có ai nào biết, hẳn không những dữ tợn mà còn siêu cấp biến thái. Điện hình cho việc xảy ra ngày hôm nay, cả một bữa ăn trưa thịnh soạn đều ức nghẹn nơi cổ họng Âu Tuệ Nhi. Cô không tài nào nuốt nổi khi những ánh mắt xa lạ luôn chọc vào mình, chưa kể Hứa Nhất Chính bên cạnh cứ thô thể những từ nhạy cảm vào tai cô. Thật là...

Trữ Thanh Trà cúi đầu không ngừng ăn, một từ cũng chẳng cất lên. Âu Tuệ Nhi vì thẹn nên chẳng còn tâm tư để chú ý đến biểu hiện khác lạ của Thanh Trà. Nhưng Hứa Nhất Chính thì khác, hẳn đang muốn nhắc khéo Trữ Thanh Trà về thân phận của mình, trong bàn ăn hay bất cứ nơi đâu... chẳng có ai có thể chen ngang vào giữa hắn và Tuệ Nhi.

Hai tuần sau.

Động tĩnh của Trữ Thanh Trà ngày càng kín đáo hơn, tâm tư cũng bắt đầu biết học cách che giấu đi. Mỗi ngày cô vẫn đến công ty và làm tốt bổn phận của mình, ánh mắt thờ ơ, lãnh đạm như thể chẳng còn hứng thú với Hứa Nhất Chính.

Tuy nhiên, vài ngày sau Châu Khả Ly tự khắc tìm đến tận cửa nhà Hứa Nhất Chính.

Âu Tuệ Nhi có lòng mến khách, do rằng Hứa Nhất Chính cứ nhốt cô mãi trong nhà đâm ra buồn chán. Cô mở cửa mời Châu Khả Ly vào nhà mà chẳng hề mang theo một chút phòng bị, còn hí hửng, vui vẻ tiếp đón như khách quý. Có lẽ cô quên mất Châu Khả Ly từng là nữ chủ nhân của ngôi nhà này.

"Chỉ hôm nay đến đây có việc gì?" Âu Tuệ Nhi mở lời hỏi Châu Khả Ly:

(Từ đây Châu Khả Ly viết thành chị)

Chị nhìn quanh nhà, từ tốn tháo chiếc kính râm bỏ vào túi xách. Cũng rất nhẹ nhàng nâng khóe môi mỉm cười chào đáp Âu Tuệ Nhi: "Chỉ muốn được gặp em thôi. Em là Âu Tuệ Nhi đúng không?"

Âu Tuệ Nhi gật đầu, lễ phép hẳn với người chị lớn tuổi hơn. Dù biết Châu Khả Ly từng là vợ của Hứa Nhất Chính, nhưng cô không thể nào mang theo nỗi hiềm khích hay ghét cay ghét đắng chị được. Chị đã phải chịu đựng tổn thương rất nhiều, sau vụ ly hôn ấy... Châu Khả Ly dường như đã bật vô âm tích, nhưng nay lại đột ngột xuất hiện trước cửa nhà. Âu Tuệ Nhi vừa cảm thương chị, vừa thấy chị quá đổi gần gũi: "Vâng, chị muốn gặp em có điều gì cần dặn sao?"

Châu Khả Ly vốn định mở lời nói gì đó nhưng bỗng dừng im bất, chị nhìn nét mặt ngây ngô của Âu Tuệ Nhi tiến sát đến gần mình thì mọi can đảm lúc đầu chợt biến mất. Đúng như những gì người ta nói về Tuệ Nhi, cô gái này khiến người đối diện khó lòng nóng giận: "Em có thể cho chị ly nước không?"

Tuệ Nhi gật đầu, ngoan ngoãn đứng dậy đi đến bếp. Bước chân của Âu Tuệ Nhi khập khiễng khó khăn, Khả Ly nhìn còn thấy xót xa hướng chỉ Nhất Chính mỗi ngày đều bên cạnh cô. Chị thở dài, đưa tay xoa nhẹ thái dương: "Thật chẳng giống mình chút nào!"

Việc chị đến đây để hăm dọa Âu Tuệ Nhi phải rời khỏi Hứa Nhất Chính biến đi đâu mất rồi, chị chỉ còn biết đồng cảm thay cho thân Tuệ Nhi tật nguyên bây giờ thôi. Nhìn thấy Tuệ Nhi khó khăn mang theo ly nước, chị chỉ sợ nước sẽ đổ ra ngoài hết trước khi cô kịp mang đến. Chị đứng dậy đỡ lấy ly nước từ tay Âu Tuệ Nhi: "Thôi được rồi, để chị."

Mỉm cười nhẹ nhàng, Tuệ Nhi ngồi xuống ghế, hai tay rất nghịch liên cầm một cái gối dựa đấm đấm: "Dạo này em ngứa tay ngứa chân, Nhất Chính nhốt em mãi chị à!" Dù biết nhắc đến Hứa Nhất Chính trước mặt Châu Khả Ly là chuyện không phải, nhưng Âu Tuệ Nhi nói chứ chẳng có ý gì lạc hướng đâu.

Trước kia, Hứa Nhất Chính chẳng thèm quan tâm hay để ý đến việc Khả Ly đi đâu? Làm gì? Đang ở với ai? Sự vô tâm của hắn khiến Châu Khả Ly lạc lõng, chị luôn mong chờ sự chiếm hữu từ hắn. Thế nhưng bây giờ, chị mới cảm nhận được sự chiếm hữu ấy đáng sợ cỡ nào. Trên tay Âu Tuệ Nhi có rất nhiều vết sẹo, dù cô đã mặc áo quần kín kẽ nhưng vẫn có thể trông thấy rõ mỗi lúc Tuệ Nhi nâng tay lên đấm gối.

"Những vết thương đó... là thế nào vậy?" Châu Khả Ly có phần dè dặt khi hỏi về sự tò mò của mình:

Nhìn theo hướng tay Khả Ly, Âu Tuệ Nhi mới hiểu ý chị hỏi là gì? Cô lại cười ngây ngô, vén cổ tay áo lên để Châu Khả Ly nhìn rõ hơn: "Lúc còn nhỏ, mỗi khi làm sai việc gì Nhất Chính luôn trừng phạt em rất thẳng tay. Cũng nhờ vậy mà giờ em mới nhu thuận nghe lời đấy!"

"Theo em, việc Nhất Chính từng làm là tốt hay xấu?"

"Em không biết thế có tốt không, hay điều đó chẳng tốt lành chút nào. Vì từ trước đến giờ, chỉ có Nhất Chính mới thật sự là người luôn bên cạnh em."

Về mặt Âu Tuệ Nhi thay đổi, cô không còn cười nữa mà thay vào đó là dáng vẻ trầm tư. Ánh mắt Tuệ Nhi trở nên trong suốt, không biết phải do ánh đèn hay không? Mà Châu Khả Ly lại cảm thấy Tuệ Nhi đang khóc...

"Tuệ Nhi... chị..."

Âu Tuệ Nhi nâng đôi mắt hoen mi, cô đối diện Châu Khả Ly và nhìn sâu vào mắt chị: "Dù em biết chị yêu Nhất Chính rất nhiều nhưng... xin chị... đừng bảo em phải rời xa Chính" Tuệ Nhi ngừng lại, thút thít từng tiếng, giọng nói ngọt thanh nghẹn ngào trong tiếng nấc: "Nếu... chỉ nếu chị sợ cô đơn... em sẽ bầu bạn cùng chị. Có được không?"

Nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của Âu Tuệ Nhi, Châu Khả Ly bỗng chốc trở nên mềm lòng. Ý chí bị bẻ cong chảy xuống tựa cộng bún thiêu. Chị cầm tay Âu Tuệ Nhi, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: "Được, tất nhiên là được rồi. Nhưng em nói rồi đấy, khi chị cần thì phải bầu bạn cùng chị!"

Được Châu Khả Ly lau nước mắt, Âu Tuệ Nhi liền toe toét cười, cô gật đầu không ngừng. Nụ cười hồn nhiên thanh thuần của Tuệ Nhi thật giống như một con suối, khiến người ta thanh thản lại mang theo tư vị yêu thương.

Một lúc sau Châu Khả Ly đã không còn lý do gì ở lại nữa, tiếc nuối, chị chào tạm biệt Tuệ Nhi mà ra về. Còn Âu Tuệ Nhi sau khi đóng cửa khuôn mặt liền trở nên trầm uất.

Cô lấy điện thoại bấm nhanh một dãy số quen thuộc. Chưa đầy ba hồi chuông bên kia đã nhắc máy: "Sao rồi?"

Âu Tuệ Nhi lạnh lùng nói: "Hừm... vai diễn này cũng không khó lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sinh nhật muộn

Quá ngày sinh nhật Âu Tuệ Nhi mà cô và cả Hứa Nhất Chính cũng không có thời gian quan tâm đến. Bánh kem đặt khi trước cũng được Tuệ Nhi xử trong thâm lặng. Không nhất thiết phải phô trương quá đâu.

Trịnh Trần Đông sau một thời gian nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, anh liền nhớ đến Âu Tuệ Nhi: "Không biết Tuệ Nhi khi này ra sao rồi? Tròn hay vuông, có sống tốt không?"

Trịnh Trần Nam vừa đi làm thêm về thì nghe thấy lời anh trai tự kỷ đêm khuya, cậu lắc đầu tiến lại gần phía Trần Đông: "Nhớ thì đi gặp chị đi."

Vừa bị dọa mất cả hồn, Trịnh Trần Đông câu bản giận cá chém thớt: "Nhớ cái gì mà nhớ!" Anh mở tủ lạnh lấy ra một bình sữa tươi to, mở nắp cố gắng uống cạn cùng cái thẹn vì bị nói trúng tim đen. Cố gắng uống nhưng rất may đã biết lượng sức mình, anh đánh trống lảng hỏi Trần Nam: "Dạo này đi làm việc gì thế?"

"Em đi thử vai." Trần Nam ê chề, chán nản đáp:

"Sao thế?" Trần Đông lo lắng hỏi:

"Chẳng có vai nào hợp với em cả" Cậu nhún vai, giật lấy bình sữa trong tay anh, uống một ngụm lớn sau đó mới hết sức trịnh trọng nói:"Em quá đẹp trai, lựa vai cũng phải có tầm cân xứng."

Xoa xoa đầu Trần Nam, Đông đã hiểu em trai mình thừa hưởng sự tự tin đó từ ai rồi. Anh hỏi:"Em lại sưu tầm hình Hứa Tổng nữa à?"

Nhắc tới Hứa Nhất Chính, Trịnh Trần Nam dường như phấn chấn hẳn lên, cậu rất hào hứng kể về hắn:"Hứa Tổng quả thật rất tài giỏi, vừa rồi đã cho chị Tuệ Nhi lần vào con đường nghệ thuật đấy. Nghe bảo được đóng vai chính luôn cơ!"

"Đẹp cái ánh mắt hăm mộ hắn trước mặt anh trai em đi!"

Nam lườm Trần Đông một nhát dao bén nhọn, cậu để sữa vào tủ lạnh, không thèm nói nhiều với Trần Đông nữa, đi một mạch lên lầu. Nói chuyện với kẻ thiếu hiểu biết, nông cạn, cổ chấp như Trịnh Trần Đông thì cậu đi ngủ sướng hơn.

Sáng hôm sau.

Âu Tuệ Nhi đang ngồi đọc cuốn "Phế hậu tướng quân" và không ngừng tôn hao khăn giấy. Sao lại có một người con gái yếu và chịu đựng đến mức đau lòng người thế này? Cô lại nhìn đến bản thân mình, ít ra còn hạnh phúc hơn Tả Thương Lang đáng thương. Vì ít ra Hứa Nhất Chính chỉ yếu và có thể bên cạnh một mình cô thôi. Còn Tả Thương Lang hết lần này đến lần khác chịu đựng tình yêu bị chà đạp, cô ấy thật mạnh mẽ, kiên cường một cách bi thảm.

(Phế hậu tướng quân - Nhất Độ Quân Hoa)

Gập lại trang sách, Âu Tuệ Nhi dụi mắt đi đến bên cửa chính:"Sao anh có thể đột nhập được vào đây?"

Đầu đó sau thân cây lớn bên cạnh xích đu xuất hiện ra một cánh tay, giọng nói nam trung nhẹ nhàng:"Hôm nay sẽ đông vui đấy!"

"Hả?" Âu Tuệ Nhi nghi hoặc nghiêng đầu hỏi:

"Chuẩn bị tỏ ra thật bất ngờ, diễn cho tốt vào!" Người nam nhân bí ẩn ấy không ngừng nhắc nhở Tuệ Nhi:

Cô bật cười khinh khinh, nhếch nhẹ một bên môi:"Hai năm qua, tôi diễn tệ lắm sao?"

Người đàn ông đó im lặng một chốc, xung quanh họ chỉ còn lại tiếng chim hót và âm thanh lá cây xào xạc trong gió. Lại một hồi tĩnh lặng, Âu Tuệ Nhi phát điên lên vì sự điên rồ khó hiểu của hắn:"Này, không nghe thấy tôi đang nói gì à?"

"Trước khi muốn trả thù một ai đó... thì nên giết chết tâm mình trước."

Cũng giống như lúc người đàn ông ấy đến, hắn đi không một lời từ biệt, chỉ để lại một câu nói lạnh lùng cho Âu Tuệ Nhi. Ý của hắn đã quá rõ ràng rồi, thế nhưng cô vẫn không hiểu. Âu Tuệ Nhi đặt tay lên tim, nơi đó vẫn đập nhẹ như mỗi ngày thôi. Nhưng nếu... cô lắc đầu... liệu cô có thể ra tay sao?

Hứa Nhất Chính trở về nhà trong bộ dạng chẳng thể nào chinh chu hơn nữa, hắn trịnh trọng đứng trước mặt Âu Tuệ Nhi. Dù trên mặt hiện ra nét không cam tâm nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười vì cô. Âu Tuệ Nhi sờ trán Hứa Nhất Chính:"Anh bị va vào đầu à? Sao hôm nay trông nhột nhột thế?"

Cầm lấy tay Âu Tuệ Nhi, Nhất Chính nhanh chóng cướp lấy. Một lúc sau có gì đó lạnh lạnh buốt chặt ngón áp út của cô, đôi mắt Tuệ Nhi kinh ngạc khi nhận rõ - Một chiếc nhẫn kim cương.

Cô che miệng, sóng mũi cay xè, cả khuôn mặt trong chốc lát đã đỏ bừng. Tuệ Nhi nắc nhen, choàng tay ôm lấy cổ Hứa Nhất Chính, không ngừng lôi kéo hắn chìm sâu trong nụ hôn đắm say của mình. Tuệ Nhi buông Nhất Chính ra, cô buồn cười hỏi:"Chỉ tặng mà không nói gì sao?"

"Sao phải nói?" Hứa Nhất Chính ôm lấy Âu Tuệ Nhi, nhẹ nhàng luồn tay vào trong áo cô:

"Phải cầu hôn xem người ta có chấp nhận hay không chứ?" Tuệ Nhi chu môi:

Hứa Nhất Chính cau mày:"Em dám không chấp nhận?"

Tuệ Nhi dờ khóc dờ cười:"Đầu có, nhưng mà..."

Hứa Nhất Chính đọc đoán cướp mất lời cô:"Tốt!"

Chưa có ai cầu hôn như Hứa Nhất Chính cả, thật sự... bá đạo quá đi!

Từ ngoài cửa ủa vô một đám người, người cầm bong bóng, người cầm gấu bông và Trữ Thanh Trà bước từ sau lên, trên tay nhẹ nhàng cầm một chiếc bánh kem to: "Chúc mừng sinh nhật cậu, Tuệ Nhi!"

Tuệ Nhi bị mọi người làm cho bất ngờ, khuôn mặt ngạc nhiên, trong lòng hân hoan đến mức lạng người. Trịnh Trần Nam cầm một chùm bong bóng chạy lại kéo tay Âu Tuệ Nhi: "Lại thổi bánh kem đi chứ!"

Châu Khả Ly mỉm nhẹ: "Chưa hát chúc mừng sinh nhật mà!"

"Chúc mừng ngày sinh nhật của Tuệ Nhi, mừng ngày Tuệ Nhi sinh ra đời..."

Giây phút này... dường như chậm lại... nụ cười thật lòng của mọi người quanh Tuệ Nhi như tỏa sáng rạng ngời. Cô đưa tay đặt lên má, nơi đó sao lạnh quá! Thì ra cô đã khóc rồi. Cô khóc vì hạnh phúc hiện tại và những đau buồn trong tương lai. Trịnh Trần Đông, Trương Phong Vân, Châu Khả Ly và cả Hứa Nhất Chính có thể hòa thuận trong ngày hôm nay? Đây có thể xem là một món quà, một đặc ân lớn cho Âu Tuệ Nhi không? Mỉm cười hạnh phúc, toan tính khiến cô mệt mỏi rồi. Cô có nên dừng lại?

Trương Phong Vân lên tiếng sau khi thấy Âu Tuệ Nhi lặng đi đứng ngây nhìn mọi người: "Em phải ước rồi thổi đèn cầy đi này. Thanh Trà sắp không chịu nổi."

Tuệ Nhi hoàn hồn, chợt nhìn xuống chiếc bánh kem. Ôi thôi, bao nhiêu tâm trạng liền bay mất, mặt Tuệ Nhi méo xẹo, hài hước bảo: "Đây là do Nhất Chính đặt làm?"

Trịnh Trần Nam rất nhanh nhẹn, cậu gật đầu không ngừng.

Đúng là chẳng thể nào làm lẫn được, bánh kem được làm thành đôi nhũ hoa, trên chúng còn ghi rõ to chữ "Size của Âu Tuệ Nhi". Chi vậy? Chi vậy trời? 36A có gì để khoe khoang đâu?

Dù miễn cưỡng lắm đấy! Nhưng Âu Tuệ Nhi vẫn vì lòng tốt của mọi người mà chấp nhận.

Sinh nhật muộn vừa hạnh phúc, vừa quái đản! Nhưng chắc đây là khoảng thời gian thật sự hạnh phúc cuối cùng, vậy thì cô sẽ cố gắng trân trọng nó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Anh ta là Lưu Khang Kiện

Dù chẳng mấy thích thú với việc đưa Âu Tuệ Nhi cho Trương Phong Vân, nhưng Hứa Nhất Chính không còn cách nào khác nữa. Lúc trao Tuệ Nhi cho Phong Vân, Nhất Chính trừng mắt với anh, bạnh quai hàm, hằn đe dọa: "Cô ấy mà xê dịch một chút gì, tôi nhất định sẽ giết chết anh."

Trương Phong Vân vỗ nhẹ lên vai Hứa Nhất Chính: "Đừng lo, cô ấy sẽ an toàn ở bên tôi."

"Chính vì ở bên anh, tôi mới không an tâm đấy!" Hứa Nhất Chính hiểu rõ, sau phim trường có biết bao nhiêu sự cố xảy ra. Hắn cũng chính nhờ những scandal mới có thể tăng giá cổ phiếu.

Âu Tuệ Nhi cười trấn an Hứa Nhất Chính: "Đừng lo, em sẽ trở về nguyên vẹn."

"Chút nữa anh sẽ đón em!" Nhất Chính gật đầu, vỗ nhẹ vào mu bàn tay Tuệ Nhi.

Âu Tuệ Nhi đi cùng Trương Phong Vân vào phim trường, hôm nay chỉ mới là buổi quay thử, nên không có nhiều áp lực lắm. Cho đến khi cô nhìn thấy Dương Thục Cẩm, ả ta cũng ngạc nhiên không kém gì cô: "Sao cô ta lại ở đây?"

"Tại sao cô ấy không được ở đây?" Trương Phong Vân hỏi lại.

"Nhưng..." Dương Thục Cẩm cố gắng kềm chế, không vội tuôn ra những lời xúc phạm, thiếu hình tượng.

"Âu Tuệ Nhi sẽ đảm nhiệm vai Vân Liễu. Kịch bản tôi vẫn chưa đưa cho Tuệ Nhi, em hãy đi lấy nó thay tôi." Trương Phong Vân lạnh giọng, vẻ mặt hờ hợt:

Dương Thục Cẩm dậm chân, uất nghẹn rồi đi. Ánh mắt chết chóc không ngừng hướng đến Tuệ Nhi. Cô ả chính là ghét cay ghét đắng Âu Tuệ Nhi, lúc nào cô xuất hiện cũng muốn cướp hết tất cả mọi thứ của Thục Cẩm.

"Đừng bận tâm cô ta, đi, tôi dẫn em đi gặp một người." Phong Vân nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tuệ Nhi, dẫn cô lướt qua dàn nữ diễn viên xinh đẹp, quyến rũ. Bọn họ không ngừng nhìn cô bằng ánh mắt ghen tỵ, chán ghét.

Âu Tuệ Nhi nuốt nước bọt ừng ực, chắc có lẽ bọn họ muốn ăn tươi nuốt sống cô đây mà. Nghĩ rằng một đứa tật nguyên què quặt như Tuệ Nhi sao có thể xứng để sánh bước bên cạnh Trương Phong Vân. Ôi, ai có phúc thì hưởng, hưởng hờ gì, cô chưa từng cướp thứ gì của ai cả. Đừng có nhìn bằng cặp mắt khinh bỉ cô như thế.

"Đây là Lưu Khang Kiện, nam chính trong bộ phim Bất Ái Tương Tư, cậu ta thủ vai sát thủ Lâm Bác." Trương Phong Vân ôn tồn giới thiệu: "Còn đây là Âu Tuệ Nhi, nữ chính nha hoàn đóng giả Văn Liễu tiểu thư đào hôn."

Trông Lưu Khang Kiện rất tuấn mỹ, anh ta có đôi mắt sâu hẹp dài, sống mũi cao, môi song đào. Chưa kể khuôn mặt vuông vức đầy sức mê hoặc. Chiều cao cũng hơn một mét tám chứ chẳng đùa, khuôn người vừa vặn trong chiếc áo thun ôm chuẩn body. Tổng thể thì... đây chắc chắn là soái ca đại thần trong truyền thuyết. Anh nở nụ cười nhẹ như mây: "Chào Âu Tuệ Nhi, rất vui được gặp em!"

Âu Tuệ Nhi nhìn anh, điềm đạm đáp trả: "Tôi cũng rất hân hạnh được diễn cùng anh." Cô ngừng lại một giây, nói tiếp: "Tôi chẳng có tài năng diễn xuất, chỉ vì muốn thay đổi bản thân nên mới chấp nhận việc này. Cho nên, trong quá trình quay phim và dựng phim, cần anh giúp đỡ thật nhiều!"

"Được, tôi sẽ giúp em." Ánh mắt cả hai người giao nhau, trong khoảng không vô định như ẩn hiện điều gì đó vô cùng mờ ám.

Trương Phong Vân đứng bên cạnh không ngừng quan sát, cho đến giờ phút này, anh mới chỉ hiểu được một phần nào đó bên trong Tuệ Nhi mà thôi: "Chúng ta nên tham quan trường quay đã." Anh chen vào cắt ngang ánh mắt của hai người, nắm lấy tay Âu Tuệ Nhi dắt đi như em bé.

Phim trường khá rộng, đa số cảnh được dựng bằng rèm xanh sau đó mới cắt ghép vào khung. Âu Tuệ Nhi được phổ biến về các phân vai, trang phục cổ trang. Vì đây là dự án phim cổ trang nên có nhiều đạo cụ lạ mắt, khiến Tuệ Nhi không tài nào tập trung vào lời Phong Vân được. Cô hết chạm vào cái này, thì cầm lấy cái kia. Được uớ mớ thứ trang phục phân vai đầu, lúc cô chỉ là một tiểu nha hoàn thấp hèn trong Văn Phủ. Rồi đến lúc tiểu thư đột ngột lâm bệnh, cô phải đóng giả tiểu thư để hòa thân cùng Tam Vương Gia nước láng giềng. Bộ y phục tân nương quả thật được thiết kế tỉ mỉ, đẹp mê hồn. Cô cảm thấy hươ hươ trước mặt Trương Phong Vân: "Sau đó tôi đào hôn, mặc bộ đồ này chạy vòng vòng à?"

Trương Phong Vân gật đầu: "Lúc đó sát thủ Lâm Bác nhận tiền để hoàn thành nhiệm vụ. Giết chết tiểu thư Văn Liễu."

"Còn Tiểu Cổ là ai?" Âu Tuệ Nhi tò mò hỏi:

"Tiểu Cổ, tên đầy đủ là Lý Tư Cổ, thê thiếp của Tam Vương Gia. Cũng chính là người thuê Lâm Bác giết Văn Liễu." Phong Vân thở dài: "Đội kịch bản đến, em đọc rồi hiểu."

Âu Tuệ Nhi gật đầu, lượn quanh tú y phục. Cung trang thật đa dạng, phong phú, cuối cùng thì cô cũng được mở mang tầm mắt. Tuy nhiên, trong lòng có chút lo lắng: "Liệu vai diễn này có hợp...?"

"Sẽ hợp!" Lưu Khang Kiện im lặng nãy giờ cũng bắt đầu lên tiếng, anh ta đi đến cạnh cô: "Miễn em đặt cái tâm vào vai diễn của mình, xem cuộc đời của Văn Liễu là em. Chắc chắn em sẽ đánh lừa được tất cả mọi người."

Tuệ Nhi bật cười: "Diễn xuất thần như thế, liệu ta có đi quá đà không?"

"Không." Khang Kiện chắc nịch khẳng định:

"Còn khi muốn dừng lại, thì phải làm thế nào?"

"Một bộ phim đã bấm máy, tương đương với việc không thể dừng lại. Trừ phi diễn viên chính không thể tỉnh giấc nữa." Đôi mắt hai người như dán chặt vào nhau:

"Vẫn có thể thay thế diễn viên chính." Âu Tuệ Nhi phủ định:

"Như vậy bộ phim sẽ đi theo một chiều hướng khác, đâm lao phải theo lao. Em nên biết rõ, không phải nhận được vai chính là chuyện dễ dàng gì!"

"Muốn nhận được vai chính, quả là phải trả một cái giá quá đắt!" Âu Tuệ Nhi mỉm cười, vuốt nhẹ tà váy tân nương: "Quay đầu lại hay đi tiếp thì cũng sẽ đối mặt với vực thẳm. Nhảy xuống hay tiếp tục lún quẩn trên ngọn núi nhọn đó đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32-2: Phiên ngoại 2: Cách mà tôi yêu em (1)

Đôi lời: Chương truyện có yếu tố đòi trụ, hành hạ và biến thái. Lưu ý trước khi xem

(Đây là quá khứ của Âu Tuệ Nhi khi cô chung sống cùng Hứa Nhất Chính. Theo: Hứa Nhất Chính)

Lần đầu tiên nhìn thấy Âu Tuệ Nhi nhút nhát nép vào người cha, không hiểu vì sao tôi lại giận sôi máu. Bàn tay run rẩy như kiểu muốn giết chết em. Không phải vì Âu Tuệ Nhi nhỏ bé cướp đi tình yêu thương của cha mẹ tôi, mà do em... đã làm trái tim tôi dấy lên một cảm xúc khó tả.

Mười sáu tuổi, cha tôi qua đời. Mẹ tôi u sầu, buồn bã dẫn đến trầm cảm. Công ty HYT cũng vì thế mà chuyển giao cho tôi. Chỉ mới mười sáu tuổi thôi, trên đôi vai tôi đã phải đè nặng trọng trách cao lớn. Không thể để công sức của cha gây dựng bao năm đổ sông đổ bể.

Tôi thường xuyên bị stress, đôi lúc chẳng buồn ăn, ngủ cũng không thể chợp mắt. Những lúc như thế tôi chỉ còn có thể trút giận lên thân thể gầy gò của Âu Tuệ Nhi.

Nghe tiếng Âu Tuệ Nhi khóc lóc, quỳ gối van lạy xin tôi tha mà cảm thấy lòng nhẹ nhõm.

Vậy nên, tôi chỉ còn biết hành hạ em cho đến mức...

Hình hài của Âu Tuệ Nhi trở nên biến dạng, những đợt roi quất xuống, tôi chẳng hề kiêng nể điều gì. Bôi thế luôn để lại trên thân thể em những dấu vết rách toạc, máu tươi tanh nồng làm tôi càng trở nên hăng say. Sẹo cũ chưa mờ, vết thương mới đã xuất hiện. Mà những lần như thế tôi để cho Âu Tuệ Nhi bán sống bán chết, em hấp hối, ngất lịm trên vũng máu của chính mình. Tôi thương cảm mà chữa trị cho.

Trông Âu Tuệ Nhi yếu ớt như vậy, trái tim tôi lại giẫy nẩy lên cảm giác em thật nhỏ bé, đáng yêu. Cứ như vậy mà ôm trong lòng, dù rằng em sợ hãi run rẩy, còn hơi bất tuân muốn trốn thoát khỏi tôi.

"Hát cho tôi nghe!"

Sau một ngày vừa học vừa quản lý công ty, tôi mệt mỏi ngồi trên giường, ôm lấy Âu Tuệ Nhi trong lòng và ra lệnh cho em

Âu Tuệ Nhi run rẩy, hai bàn tay nhỏ bé bấu chặt góc áo ngủ. Đôi môi mỏng bé nhỏ nâng lên, dè dặt cất tiếng hát: "Không cần phải nói với em, em là người anh yêu nhất đâu, cũng chẳng cần anh ngọt ngào thì thầm bên tai, bảo rằng em là mối tình đầu..."

"Không hay!"

Tôi cau mày, vì lời hát chẳng rõ ràng, lại thêm việc đôi mắt Âu Tuệ Nhi cứ sợ hãi đôi lúc ngược lên quan sát biểu hiện trên gương mặt tôi. Bộ nghĩ rằng tôi sẽ ăn thịt em chắc?

Âu Tuệ Nhi cúi đầu, tôi biết em muốn khóc, bởi vành tai đã đỏ cả rồi, thân thể cũng căng cứng lo sợ. Thế mà vẫn cố gắng lí nhí hát lại lần nữa: "Không cần phải nói với em, em là người anh yêu nhất đâu, cũng chẳng..."

"Không được khóc!"

Đúng vậy, chính là không được khóc, cái môi đang có biểu hiện méo mào đó làm tôi phát điên. Vì em chưa đủ tuổi, nếu không... Tôi đã cho em biết cách phục tùng kẻ điên như tôi là như thế nào!

Không ngoan, Âu Tuệ Nhi liền giật nẩy người sau tiếng quát của tôi, em bật khóc. Hai tay ghì chặt lấy cổ áo tôi: "Em muốn bác gái!!!"

Muốn bác gái? Tất là không cần tôi?

Em chính là không cần tôi?

Thật là xác láo! Vì tôi đã dễ dãi, đã nuông chiều khiến em không coi tôi ra gì cả!

Nắm cổ áo Âu Tuệ Nhi nhấc bổng lên cao, em vùng vẫy như thể muốn thoát khỏi vòng tay yêu thương của tôi. Giận, tôi lôi em vào căn phòng tối. Nơi chỉ dành cho riêng em

Chát Chát Chát

Này thì không cần tôi, ha ha... không cần tôi sao?

Đôi mắt em oán hận nhìn tôi, đôi tay chấp lại không ngừng van xin, thân thể nhỏ bé tránh né từng đợt đòn roi. Em chạy vào góc tối và nghĩ rằng tôi không thể tìm được? Ngu ngốc!

Tôi vung tay thật mạnh.

Chát

"Aaaaaa..."

Em lại hét lên, tiếng kêu của em đủ để kích thích từng mạch máu nóng rần, chạy loạn trong tôi. Ôi cái âm thanh đó! Sao lại khiến tôi thích thú đến vậy? Tôi bật cười, lại hăng say hơn, cuồng loạn hơn. Tôi muốn em phải phục tùng, trở thành Âu Tuệ Nhi mà tôi cho phép được tồn tại...

"Không được khóc! Nếu khóc, tôi sẽ tiếp tục đánh, và cho đến khi em cảm nín mới thôi!"

Chát Chát

"Khóc lớn lên! Khóc nhỏ như vậy ai mà nghe được? Không nghe thì không có ai cứu em đâu!"

Âu Tuệ Nhi ơi Âu Tuệ Nhi! Tôi yêu em đến chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32-3: Phiên ngoại 2: Cách mà tôi yêu em (2)

Dù tôi luôn dùng những biện pháp mạnh để đối xử với em, hành hạ em như một con rối không cảm xúc. Nhưng tôi yêu em, rất yêu em, Tuệ Nhi à!

Chưa một phút giây nào tôi thôi ngừng nhớ về Âu Tuệ Nhi, cái cách em nhìn tôi vừa ai oán vừa căm phẫn. Rốt cuộc thì tôi chỉ muốn em nhớ về tôi. Người ta bảo, niềm vui dễ dàng bị quên lãng, nhưng nỗi đau thì luôn in hằn trong tim, tồn đọng sâu trong ký ức.

Em dần lớn, và cách tôi yêu em dần dần thay đổi.

Tôi không còn muốn để lại trong lòng em một bóng ma đáng sợ. Để lại hình tượng Hứa Nhất Chính khát máu, điên loạn. Mà Âu Tuệ Nhi, tôi muốn em cảm nhận thấy sự cưng chiều tôi dành cho em, toàn tâm toàn ý làm em vui, bên em, không bao giờ để cô gái khác được chạm đến tôi.

Dù rằng tôi biết em hận tôi nhiều đến mức có cơ hội sẽ giết chết tôi, nhưng Tuệ Nhi, một tay tôi chăm nom em từ bé đến lớn, lẽ nào tôi không hiểu. Em sẽ ngoan ngoãn phục tùng bên tôi.

Thật ra, tôi rất ghen tỵ với những người đàn ông bước qua đời em, họ không như tôi, họ khiến em cười. Bởi thế, tôi phải khiến họ làm cho em khóc. Đừng trách tôi, cũng bởi vì... tôi quá yêu em thôi!

"Tôi có lỗi với em vì đã lợi dụng tình cảm ấy." Người tôi có lỗi nhiều nhất, chắc hẳn là Châu Khả Ly, tôi đã cho cô ấy một cú sốc quá nặng.

"Tôi hận anh."

Ừ, cứ để cho Châu Khả Ly hận tôi thôi. Việc Hứa Nhất Chính này làm, chắc chắn sẽ tự chịu trách nhiệm, miễn rằng cô ấy đừng chạm vào em là được.

Rồi Trữ Thanh Trà xuất hiện, từ khoảnh khắc đầu tiên chạm vào đáy mắt của cô ta. Tôi đã nhận ra chẳng có gì ý gì tốt đẹp. Tuy rằng tôi rất muốn loại trừ Trữ Thanh Trà càng sớm để không gây ra rắc rối sau này, nhưng trong lòng em, cô ấy quá hoàn hảo. Cho nên hiện tại tôi không nỡ làm em thất vọng.

Dương Thục Cẩm là một cô gái kiêu kì, ham hư vinh, nhưng ả không đến mức nào. Đối phó là một chuyện quá ư dễ dàng, bất quá, tên Trương Phong Văn chết bầm kia sẵn sàng đứng về phía em, bảo vệ em trước mọi cô gái của hắn.

Hiện tại trái tim Âu Tuệ Nhi đã thuộc về tôi rồi, nên việc hành hạ em không cần nữa. Nói vậy chứ đôi khi vẫn phải răn đe em, không thì em sẽ bớt ngoan ngoãn đi. Trong tôi đang hình thành một loại suy nghĩ khá thú vị.

Thứ tuyệt vời nhất đó chính là thành phẩm kết tinh từ tình yêu - Chính con.

Một năm một đứa, chừng hai đội bóng để khi buồn chán đá banh chơi cũng được. Với cái mộng tròn trịa của Âu Tuệ Nhi, tôi tin chắc những đứa con của chúng tôi sẽ rất khỏe mạnh. Dù rằng ngực em không quá to, nhưng tôi chắc hẳn sẽ cố gắng làm cho nó tiết ra nhiều sữa.

Nhưng buồn thay bác sĩ bảo em khó có thai, đập nát giấc mơ hai đội bóng của tôi. Nhưng không sao, tôi từ từ tìm cách. Không gì có thể làm khó Hứa Nhất Chính này.

Lâu lâu tôi lại muốn cắn Tuệ Nhi, ném vị máu ngon ngọt của em, sau đó ăn sạch. Cũng phải đổi khẩu vị như việc cột tay chân em vào giường, dùng roi đánh em, mỗi lúc vậy thân thể em lại nảy lên, hồng nhuận, kích thích không thôi.

Mới nghĩ đến thôi đã muốn lột trần em rồi. Âu Tuệ Nhi, chẳng hiểu sao giờ này tôi muốn đặt máy quay và cùng em mây mưa. Giờ buồn chán trên văn phòng có thể lờ ra mà chiêm ngưỡng thân thể em căng cứng, sung sướng bên dưới tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chuyện ở trường quay

Dù biết kịch bản phải đưa trước ít nhất một tuần để diễn viên tập tành và học thuộc các lời thoại. Nhưng Ma Kết lại cho rằng cái gì đến bất ngờ mới chân thực đầy thử thách.

Kịch bản đưa đến tay Âu Tuệ Nhi, cô lật vài trang đầu, đọc đi đọc lại. Thì ra cũng không quá khó hiểu, cô lo lắng dư thừa rồi. Lulu Khang Kiện tiến đến gần giật lấy xấp giấy trên tay Tuệ Nhi, về mặt trừu tượng: "Em có vẻ nghiêm túc?"

Âu Tuệ Nhi vươn tay định giành lại kịch bản, cau có đáp: "Chẳng phải anh bảo tôi nên đặt tâm tư vào vai diễn sao?"

"Đúng, nhưng không phải vai diễn này. Hay em thật sự nghĩ mình là Vân Liễu?" Lulu Khang Kiện cúi người, đôi môi nóng bỏng kề sát vành tai Tuệ Nhi, phả ra làn hơi ấm áp ve vãn đáy tai cô. Khuôn mặt Tuệ Nhi bỗng đỏ ửng, thân thể căng cứng nóng bừng.

"Tôi..." Cô ngáp ngừng, cổ họng khô khốc không vì hứng tình mà là lo lắng. Âu Tuệ Nhi sợ anh ta, bởi một người nguy hiểm đầy mưu tính như thế, ai lại không đề phòng. Đáng ra ngay từ đầu Tuệ Nhi không nên dây vào Lulu Khang Kiện.

"Hai người đang bàn về kịch bản sao?" Trương Phong Vân từ đây đi lại, anh nở nụ cười ôn hòa với Khang Kiện, rồi ân cần vén sợi tóc buông thả bên tai Âu Tuệ Nhi. Hành động thân mật của Ma Kết giữa chốn đông người khiến Tuệ Nhi bối rối gật đầu.

Lulu Khang Kiện vui vẻ trả lại kịch bản cho Âu Tuệ Nhi, bật cười đối diện Trương Phong Vân: "Nữ chính mà chủ tịch Trương chọn quả thật rất thú vị!"

"Ha..." Phong Vân vỗ vai Khang Kiện: "Vậy cho phép tôi cướp cô ấy một chút chứ?"

"Tự nhiên." Lulu Khang Kiện đưa tay, làm vẻ nhún nhường mỹ nhân:

Trương Phong Vân cùng Âu Tuệ Nhi đi dạo một vòng quanh phim trường. Anh không nói gì chỉ im lặng ngắm nhìn cô, còn Tuệ Nhi mất tự nhiên ho vài tiếng, đưa mắt chăm chú nhìn khắp nơi. Trong lòng không ngừng lo lắng Dương Thục Cẩm sẽ xuất hiện làm ầm lên.

Đạo diễn bước tới cạnh máy quay, dặn dò phục trang cùng đoàn phim: "15 phút nữa bắt đầu cảnh quay đầu tiên."

"Quay ngay hôm nay ư?" Âu Tuệ Nhi bất ngờ, cô tưởng hôm nay đến nhận vai, nhận kịch bản trước thôi chứ?

Trương Phong Vân gật gù không đáp, anh đẩy cô vào phòng thay đồ. Dặn dò phục trang gì đó rồi mỉm cười trấn an Âu Tuệ Nhi.

Âu Tuệ Nhi được phục trang đưa đến một bộ y phục cổ xưa mộc mạc màu lam nhạt, vấn hờ tóc, khuôn mặt được trang điểm nhẹ. Đánh bật vẻ ngây ngô, thuần thiết nơi Tuệ Nhi. Cô nhìn vào gương, bất giác sờ lên mặt: "Là tôi sao?"

Chị phục trang tên Nhĩ Đan, lớn hơn Âu Tuệ Nhi tầm năm tuổi, chị ít nói nhưng lại rất hòa đồng: "Em rất xinh!"

Phân cảnh đầu tiên khi tiểu thư Vân Liễu trước ngày hòa thân đã tự vẫn, nhưng trời đã không để nàng chết, nàng nhảy xuống sông, được người dân cứu, và lâm bệnh nặng. Đến đây Âu Tuệ Nhi liền chạy đến cạnh giường tiểu thân thân cận như tỷ muội khóc nức: "Tiểu thư... người đừng dọa em... tiểu thư... hức..."

Nước mắt rơi là chã trên khuôn mặt Âu Tuệ Nhi, cả trường quay dường như nín thở, ai cũng bất ngờ trước cách diễn xuất xuất thần của cô. Dù chỉ là đóng phim, thế mà nỗi đau thể hiện qua khuôn mặt dường như hiện diện ở tâm. Giống như người chị ruột thịt của mình bị thương, bất quá cô không còn bất cứ người thân ruột thịt nào cả, và nỗi sợ hãi chiếm lấy Âu Tuệ Nhi, cô òa lên khóc mặc kệ hình tượng.

"Cất!" Đạo diễn cầm chiếc loa phá ngang cảm xúc dâng trào trong lòng mỗi người, ông ta vỗ tay: "Diễn tốt lắm!"

Sau đó đến phân cảnh thứ hai, khi Âu Tuệ Nhi buộc phải im lặng đóng giả tiểu thư Vân Liễu hòa thân cùng người đàn ông không biết mặt mũi và ở tận nơi xa xăm không tìm thấy đường về. Nếu như tiểu nha hoàn Âu Tuệ Nhi không chịu... tru di cửu tộc...

Do dáng vẻ của tiểu nha hoàn thân cận cùng Vân Liễu tiểu thư có vài nét giống nhau, tiện thoái lưỡng nan, chỉ còn phải dùng cách này. Trong kịch bản Lâm Bác không giết chết Vân Liễu giả mạo mà buông tha cho nàng, bởi người hấn cần giết không phải tiểu nha hoàn này. Vì chân Âu Tuệ Nhi mang dị tật cho nên đạo diễn bổ sung thêm, sửa đổi kịch bản.

Dù sao Lâm Bác cũng đã nhận tiền của Lý Tư Cố, hấn không thể để Vân Liễu đến được thành Gia Hưng, thành hôn cùng Tam Vương Gia, cho nên bắt cóc nàng, cắt gân chân phải khiến nàng không thể đi chuyển như người thường. Lâm Bác trói nàng vào một sợi dây, đi đến đâu cũng mang nàng theo.

Trên kiệu hoa, Vân Liễu giả mạo ưu tư, những ngón tay cẩu chặt vào nhau khiến da thịt rướm máu, nàng cắn môi, đôi mắt không ngừng đảo tới đảo lui. Nàng dường như đang tìm một lối thoát cho mình nhưng lại sợ liên lụy đến người trong Vân phủ.

Do bốn tên khiêng kiệu cùng đoàn người phía sau cứ cười giỡn, vẻ mặt chẳng giống như lo lắng sẽ bị cướp kiệu, hoặc có sơn tặc mai phục giết chết đoạt của tỷ nào. Đạo diễn không ngừng hét lên "cất", mắng hét người này đến người kia. Âu Tuệ Nhi ngồi trong kiệu nóng đến mồ hôi chảy ròng sau lớp áo dày. Cô thở dài, cau có nhăn mày: "Chúng ta có tiếp tục nữa không vậy?"

Đạo diễn nhìn đồng hồ: "Ăn trưa nửa tiếng!"

Âu Tuệ Nhi như được giải thoát rời khỏi kiểu hoa, hậm hực ném cả mũ phượng cùng khăn hồng trùm đầu lên giá để phục trang.

Đi tìm chiếc điện thoại, cô nghĩ Hứa Nhất Chính chắc rất sốt ruột nếu không gọi được cho cô. Đang luống cuống lục hết tất cả túi trong bộ đồ ban sáng, Âu Tuệ Nhi quát lên: "Rõ ràng sáng có mang theo mà!"

"Em tìm cái này à?" Chiếc điện thoại mà Hứa Nhất Chính mới mua cho Âu Tuệ Nhi bị ai đó trêu đùa hươu hươu trước mặt cô. Tuệ Nhi đưa tay định giành lấy, bàn tay to lại nâng cao hơn: "Trả cho tôi đi. Lưu..."

Âu Tuệ Nhi chưa kịp nói hết câu đã thấy bà vai đau nhức, cả người bị đẩy gập về trước, người đằng sau đưa tay luồn vào vạt áo nhiều lớp của cô. Ra sức xoa nắn.

"Lưu Khang Kiện? Tên diễn viên chính đây à?" Âu Tuệ Nhi như vừa tỉnh khỏi giấc mộng hoang đường, cô quay phắt mặt ra sau, ngạc nhiên không thôi: "Hứa Nhất Chính? Sao anh lại ở đây?"

"Anh nhớ em!" Hứa Nhất Chính đặt điện thoại lên bàn, lồng ngực vạm vỡ ép sát tấm lưng nhỏ nhắn của cô, hấn kéo áo cô xuống, đặt từng nụ hôn gọi tình lên vai Tuệ Nhi.

"Đây... đây là phim... trường..." Hơi thở mỗi lúc dồn dập, cô bị hấn khiêu khích, dục vọng dấy lên như cơn thủy triều.

Hứa Nhất Chính bá đạo mỉm cười, lúc hấn bước vào đã dọa đám người kia tránh xa nơi này rồi. Một tay xoa nắn nhũ hoa hồng nhuận, một tay lần mò xuống dưới vạt váy, hấn thâm nhập, kích tình bằng một ngón tay giữa: "Em thật ướt át. Em có muốn được anh yêu chiều ngay tại đây không?"

Vừa nói, hấn vừa trêu đùa hôn khắp vai Âu Tuệ Nhi, chiếc lưỡi ướt mềm mại vờn quanh vành tai cô. Cả người Tuệ Nhi ươn lên, chờ đợi sự thâm nhập thực thụ từ Hứa Nhất Chính: "Người ta..."

Dù lý trí khuyên ngăn không nên, nơi đây đông người như vậy mà...

Nhưng hiện tại dục vọng đã bị đốt cháy rực rỡ nóng bỏng như ánh sáng mặt trời vào lúc leo lên đỉnh điểm. Âu Tuệ Nhi không thể từ chối, nhịp điệu cơ thể dần hòa nhập cùng Hứa Nhất Chính, hai cơ thể triền miên không biết trải qua bao lâu. Hấn nâng cô hạ, hấn tiến cô lui... hòa hợp... đồng điệu đến từng nhịp đập.

Hơi thở mỗi lúc càng dồn dập, Âu Tuệ Nhi uyển chuyển đưa đẩy, Hứa Nhất Chính từ sau tiến công. Hấn tìm điểm nắm mềm mại, đập thật mạnh và lấp đầy tinh hoa. Tuệ Nhi bóp chặt mu bàn tay hấn, cong người rên lên một tiếng thật ủy mị, rồi cùng hấn ngã xuống ghế dài gần đó. Đôi mắt cô mơ màng, khuôn mặt đỏ ửng, thoát khỏi Nhất Chính, cô xoay người choàng tay ôm hấn: "Em yêu mất rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đóng cái gì vậy?

Quần áo xộc xệch, dường như bị lột sạch. Âu Tuệ Nhi ngượng ngùng nép vào thân thể Hứa Nhất Chính thở dốc. Hấn nâng cầm cô lên, trao cô nụ hôn triền miên, một lần nữa cướp mất hơi thở Tuệ Nhi.

"E hèm..." Trương Phong Vân không bước vào, anh đứng bên ngoài cửa phòng, cố ý ho liên tục, ý nhắc nhở đã đến giờ quay tiếp.

Âu Tuệ Nhi thoát khỏi Hứa Nhất Chính, ôm bụng: "Em còn chưa được ăn gì!"

Hứa Nhất Chính cười nham nhở: "Nhưng em nhỏ của em đã được ăn ngon rồi!"

Hai má Âu Tuệ Nhi đỏ ửng, xem chút nữa đã bị sặc vì lời nói bá đạo của Hứa Nhất Chính. Cô lúng túng mặc lại trang phục, sau đó cúi đầu định bước ra khỏi phòng. Tự dưng nhớ ra điều gì đó: "Anh định ở đây luôn à?"

"Ừ, đợi em xong rồi cùng về." Hứa Nhất Chính vuốt mặt, ban nãy tốn sức, giờ hấn có chút biếng nhác, muốn nhắm mắt tịnh dưỡng.

Thấy hấn có vẻ mệt, cô ra ngoài lẳng lặng đóng cửa cho Nhất Chính nghỉ ngơi.

Theo kịch bản sửa đổi, Lâm Bác sẽ xuất hiện giết chết Văn Liễu.

Lưu Khang Kiện mặc dạ y bước đến gần Âu Tuệ Nhi, anh ta nói nhỏ vào tai cô gì đó, lập tức thần sắc trên mặt cô thay đổi. Cô cau mày lắc đầu. Lưu Khang Kiện lại buồn cười xua tay bỏ đi.

Cảnh quay một.

Đoàn kiệu bị son tặc chặn đường đánh cướp, một kẻ vận dạ y chờ đợi sẵn từ trên cây phi xuống. Lâm Bác thấy thời cơ đã đến liền rút kiếm, chiêu thức nhanh thoăn thoắt chém chết bốn tên khiêng kiệu. Đưa tay vào nắm cổ áo tân nương bay đi.

Đến đoạn này đạo diễn liền nâng loa:"Cắt!"

Ông ta vỗ tay, bảo hậu kỳ chuẩn bị đạo cụ cho cảnh tiếp theo, đó là lúc Vân Liễu giả bị Lâm Bác bắt cóc.

Cảnh quay hai.

Vân Liễu giả lo sợ, cả người run rẩy, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị sát thủ bịt mặt thô bạo kéo đi.

Lâm Bác ném Vân Liễu giả mạo xuống một cái hồ nhỏ trong rừng, sau đó tàn nhẫn đâm lưỡi kiếm sắc bén về phía nàng. Vân Liễu giả nhanh tay ném khăn hồng, hụp đầu xuống nước để tránh. Cũng đúng lúc đó lực tay Lâm Bác giảm dần, đôi mắt hấn se lại:"Người là ai?"

Chân dung mà Lý Tư Cổ đưa cho hấn dù rất giống nhưng không phải.

Âu Tuệ Nhi do trượt chân nên hụp đầu xuống nước, chứ không phải cô làm theo kịch bản. Bởi sao có thể diễn đạt đến thế, cô rất lâu sau mới khốn đốn ngoi lên, ho sặc sụa.

Đạo diễn ôm trán:"Cắt! Mang khăn cho cô ấy!"

Chị phục trang chạy đến đưa khăn cho Âu Tuệ Nhi, Trương Phong Vân từ bên trong cũng vội vàng đến xem:"Em sao thế?"

Âu Tuệ Nhi cười trừ:"Em bị hụp chân..."

"Không sao." Trương Phong Vân đáp lớn với đạo diễn rồi đưa ngón cái lên, ý nói vẫn có thể diễn tiếp.

Đạo diễn gật đầu, sau khi đợi Âu Tuệ Nhi bớt sặc nước, cảnh diễn lại tiếp tục.

Cảnh quay ba.

Vân Liễu giả mạo bắt đầu run rẩy:"Ta... ta là Vân... Liễu..."

"Nói dối! Người là ai!"

Lưu Khang Kiện nhập vai đến mức khiến Âu Tuệ Nhi phát hoảng. Cô vì sợ mà diễn như thật:

"Ta là Vân Liễu!"

Mũi kiếm bỗng chốc đâm bả vai Âu Tuệ Nhi, dù chỉ là đạo cụ nhưng vẫn khiến cô nhói lên. Trong lòng vang lên có điều chẳng lành.

"Đóng cái gì vậy?" Tiếng Hứa Nhất Chính trầm ồm vang lên ở xa khiến Âu Tuệ Nhi giật thót, lơ là vai diễn đang đến cảnh cao trào.

Anh ấy ra đây làm gì?

Bả vai Âu Tuệ Nhi ứa máu tươi, không phải đạo cụ mà là... Thật!

Hứa Nhất Chính nheo mắt, nhanh chóng bước đến gần Âu Tuệ Nhi, hấn cảm thấy buồn chán định ra xem cô gái của hấn đóng phim có ra hồn không. Ai ngờ lại được chứng kiến cảnh tượng đau lòng đến thế!

Lưu Khang Kiện đang ở dưới hồ nước với Âu Tuệ Nhi, mùi hương của anh ta sẽ làm ảnh hưởng đến cơ thể thơm tho của cô. Rồi còn đâm mũi kiếm chết tiệt đó vào da thịt Tuệ Nhi nữa. Dù y phục Tuệ Nhi đang vận trên người mang sắc đỏ tân nương, đồng điệu cùng màu máu tươi khó thấy. Nhưng nào qua mắt được Nhất Chính, chỉ cần thấy không ổn hấn liền nổi cáu.

Vô tình Âu Tuệ Nhi nhìn thấy nụ cười thâm độc nở trên môi Lưu Khang Kiện, cô mở to mắt, dùng hết sức bình sinh hét lên:"Ta chính là Vân Liễu, đồ chết tiệt!"

Sau đó nâng tay nắm vào lưỡi kiếm, dùng hết lực bẻ cong đến gãy kiếm thành hai. Bước chân Hứa Nhất Chính dừng lại, ánh mắt hiện rõ sự đau lòng, chết chóc, phẫn nộ. Cả trường quay nín thở, ai cũng bất ngờ không riêng gì Hứa Nhất Chính. Chỉ có Bảo Bình thản nhiên như không nhìn Âu Tuệ Nhi thật lâu, đến khi máu từ bàn tay cô rỉ ra, từng giọt huyết đỏ thẫm nhỏ xuống nước. Đôi môi anh ta thoáng hiện ý cười, nhưng rất nhanh biến mất.

Rằm

Dàn đèn pha từ trên trần bỗng dừng đứt dây rút xuống phá tan không gian yên lặng. Lại một trận thót tim khiến ai nấy ôm ngực, mở to mắt không tin điều mới vừa xảy ra.

Hứa Nhất Chính chỉ cần tiến thêm hai bước nữa, có lẽ giờ đây sống chết ra sao cũng quá rõ ràng rồi.

Âu Tuệ Nhi từ dưới nước phóng lên bờ, chạy đến bên cạnh Thiên Yết chết đơ, đứng bất động: "Nhất Chính?"

Bỗng dưng hắn đưa tay ôm lấy Âu Tuệ Nhi lùi về sau, bình tĩnh, chửi bới lung tung: "Cái đám chó chết các người. Muốn giết chết Hứa Tổng? Chuẩn bị gọi luật sư đi là vừa!"

Đạo diễn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, đáng vẻ mập mạp chạy ba bước thở năm phút của ông ta trông phát mệt: "Hứa Tổng, đã đắc tội, tôi sẽ khắc phục, sẽ đền..."

"Sao cơ?" Hứa Nhất Chính cười khinh bỉ, đèn à? Ý bảo Hứa Tổng này nghèo khổ cần tiền đền bù để bịt miệng hắn sao?

"Tôi... tôi..." Đạo diễn thiếu chút nữa đã quỵ rạp dưới chân Hứa Nhất Chính. Nhưng Âu Tuệ Nhi đã kịp ngăn cản.

"Đừng!" Cô nắm lấy tay Hứa Nhất Chính, vuốt ngực khiến hắn đỡ giận: "Chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi mà. Bỏ qua đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chặng phải

Vì Âu Tuệ Nhi đã lên tiếng nên Hứa Nhất Chính không mấy chấp nhất, ngoài việc:

"Em không nên tham gia vào việc này nữa. Nơi này quá nguy hiểm!"

"Không sao, chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi."

Âu Tuệ Nhi xoa dịu cơn tức giận của Hứa Nhất Chính bằng cách choàng tay ôm lấy eo hắn làm nũng, cô giống như một con mèo nhỏ nhả chui rút vào lòng chủ nhân đòi vuốt ve. Từ bao giờ hắn đã yếu lòng với những lời Tuệ Nhi, đặt chúng lên vị trí hàng đầu.

Nếu Tuệ Nhi không sao, muốn tiếp tục và điều này làm cô vui. Hắn cũng có thể mất nhắm mắt mở ậm ừ cho qua.

Từ lúc xảy ra có sự cho đến khi Hứa Nhất Chính cùng Âu Tuệ Nhi rời khỏi trường quay, Luru Khang Kiện vẫn cứ yên vị dưới nước. Anh ta đưa mắt quan sát xung quanh, cho rằng việc này thật thú vị. Đưa tay lên môi, anh cười nhẹ, về mặt hơi hợt chợt dừng lại chỗ Trương Phong Vân.

Trương Phong Vân đứng bất động không hề nhúc nhích, ánh mắt sâu xa chăm chăm nhìn xuống sàn nhà, nơi dần dần vừa mới rơi xuống. Nếu chỉ là sự cố ngoài ý muốn, vậy tại sao điểm đứt của sợi dây thừng lại "ngọt" đến như vậy? Rõ ràng có người đứng đằng sau vụ này, tên đó đã ra tay hiểm độc như thế, chắc chắn chỉ muốn giết chết Hứa Nhất Chính. Nhưng hắn đã đắc tội với ai?

Nhiều không kể nổi.

Luru Khang Kiện vừa rời khỏi hồ nước liền có phục trang mang khăn đến, anh lao khô người, chậm rãi bước đến gần Phong Vân.

"Tôi nghĩ đây không đơn giản chỉ là sự cố."

Bị cắt ngang dòng suy đoán, Ma Kết không rõ, chỉ biết ngạc nhiên đồng tình với lời Luru Khang Kiện.

Sờ cằm, Luru Khang Kiện thở dài xua tay: "Người oán hận Hứa Nhất Chính nhất, trên đời này có lẽ chỉ tồn tại một người."

Trái tim Trương Phong Vân nhói đau, anh hoang mang đối diện với đôi mắt bình thản nơi Luru Khang Kiện. Lòng không dám tin, nhưng phần nào đã thừa nhận đáp án vừa lóe lên trong đầu: "Không thể nào!!!"

Trương Phong Vân tức tốc đuổi theo Âu Tuệ Nhi cùng Hứa Nhất Chính. Nơi đây Bảo Bình đã đạt được mục tiêu, anh ta đùa nghịch, vuốt tung mái tóc ướt. Khóe môi hiện lên nụ cười nửa vờ. Lặng lẽ đảo mắt, bóng dáng anh cô đơn độc bước giữa trường quay rối loạn

Dù rằng đã đồng ý với Âu Tuệ Nhi không truy vấn việc vừa rồi, nhưng hắn vẫn âm thầm sai người đi điều tra. Nếu kẻ đó muốn nhắm vào hắn, đương nhiên không thể loại bỏ việc Âu Tuệ Nhi có thể gặp nguy hiểm. Giờ đây muốn uy hiếp Hứa Nhất Chính, dễ dàng nhất đó chính là bắt cóc Tuệ Nhi. Nhượng mảy, hắn liếc khe qua phía cô, thấy Âu Tuệ Nhi miên man suy nghĩ gì đó, đôi tay bám chặt vào góc áo hắn. Có vẻ rất nghiêm trọng..

Hứa Nhất Chính vừa đưa tay định chạm vào má Âu Tuệ Nhi, Trương Phong Vân từ đâu xông xộc lên tách rời hai người ra xa.

"Tuệ Tuệ không thể ở cùng anh được nữa. Không an toàn!" Trương Phong Vân che chắn Âu Tuệ Nhi sau lưng, quyết không để Hứa Nhất Chính cướp

cô khỏi tay anh.

Thần sắc tối sầm, Hứa Nhất Chính gần giọng:"Cô ấy là của tôi. Tuệ Tuệ không phải từ để anh có thể gọi!"

Đôi mắt Hứa Nhất Chính long lên sòng sọc, hấn tiến đến, hai tay bóp chặt thành nắm đấm. Âu Tuệ Nhi cảm nhận có chuyện chẳng lành, cô thoát khỏi sự che chở của Trương Phong Vân. Bước đến bên cạnh Hứa Nhất Chính, ôm lấy thân thể run lên bần bật vì tức giận của hắn.

"Em sẽ chẳng đi đâu cả!"

"Tuệ..." Trương Phong Vân vô lực, đưa tay định kéo cô trở về, nhưng bàn tay như gãy rụng, vô lực buông thõng giữa không trung. Anh thờ hất, lắc đầu, đôi mắt khốn khổ như muốn níu cô trở lại. Như muốn cả đời này chỉ cần một mình cô... hiện diện là đủ.

"Em sống tốt mà!" Âu Tuệ Nhi có chút bức bối:

"Người muốn hại Hứa Nhất Chính... rõ ràng là..."

Hứa Nhất Chính nheo mắt, muốn khẳng định rõ lời anh nói:"Châu Khả Ly?"

"Đúng."

Đúng, chỉ có Châu Khả Ly mới hận Hứa Nhất Chính đến thấu tận tâm can, muốn xé nát hắn thành trăm mảnh, hay thích thú khi thấy cơ ngơi của hắn dần lụi tàn, hành hạ hắn hàng ngày sống trong đau khổ.

Đã có một thời gian, Châu Khả Ly tìm đến Trương Phong Vân trong tình trạng người không ra người. Thảm bại, tuyệt vọng, chất chứa đầy hận thù trong lời nói, ánh mắt, khuôn mặt. Độc địa cười ra nước mắt khi nghĩ đến những kẻ hoạch rợn người. Châu Khả Ly để lại trong lòng Trương Phong Vân một bóng ma đáng sợ, chỉ cần nhắc đến kẻ muốn Hứa Nhất Chính chết nhất, chẳng đáp án nào đứng chuẩn ngoài - Châu Khả Ly.

Âu Tuệ Nhi ngây người trước lời thoại của hai người.

Cô âm trầm dời ánh mắt đi nơi khác. Có lẽ, Lưu Khang Kiện đã đạt được mục đích của anh ta rồi. Nhưng tại sao lại muốn hại Châu Khả Ly? Chẳng phải... chẳng phải...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Suy tư

Âu Tuệ Nhi cùng Hứa Nhất Chính trở về nhà, buồn cười ở chỗ, ngôi nhà từ bao giờ đã trở nên trống vắng. Người làm bị hấn đuổi hết rồi, duy chỉ giữ lại bốn người già cỗi. Hai người lo việc nhà, và hai người đảm việc bếp. Đúng như lời Hứa Nhất Chính nói, hắn không muốn có quá nhiều đàn bà tiếp xúc bên cạnh. Như một cách chứng tỏ Âu Tuệ Nhi là duy nhất.

Trữ Thanh Trà cũng trở về sau một ngày làm việc mệt mỏi, tên Giám đốc Vương luôn tìm cách sàm sỡ cô. Ông ta đề tiện đến mức kiểm soát gấp riêng Trữ Thanh Trà, sau đó sờ mó tay chân cô. Tất cả những gì cô phải chịu đựng bây giờ, sau này chắc chắn bắt ông ta trả đủ. Mỗi mím chặt, răng cắn vào môi dưới đến rỉ máu, sưng tấy. Khóe mắt hiện lên vẻ ảm ức không thể giải bày. Nguru Nguru chống cự, tìm lối thoát:"Hôm nay tôi đang đến ngày, sờ vào sẽ bần đầy!"

Giám đốc Vương hau háu nhìn xuống dưới Thanh Trà, dè dặt dục vọng, lưu luyến rời khỏi, còn vờ ho khan đánh sang chuyện khác:"Tôi nay có một hợp đồng quan trọng, tôi muốn cô cùng đi."

Đây là công việc, nên Kim Nguru nào dám từ chối dù trong lòng thâm rủa ông ta.

Buồn chán, Âu Tuệ Nhi ngồi trên xích đu trong khoảng sân trước nhà. Hứa Nhất Chính bảo có việc nên vừa đưa cô về liền đi, Tuệ Nhi biết rõ hắn đi đâu, nhưng không mở lời can thiệp.

Trữ Thanh Trà chậm rãi bước tới từ sau lưng Âu Tuệ Nhi, lặng lẽ ngồi xuống cạnh Tuệ Nhi, tiếng thở dài đồng loạt vang lên.

"Sao thế?" Âu Tuệ Nhi thoáng giật mình, thần sắc ảm đạm hiện vẻ lo lắng.

"Không sao, trong người hơi mệt!" Trữ Thanh Trà thần thờ đáp, đôi mắt khẽ chớp nhìn về khoảng sân trống phủ đầy lá khô úa vàng.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, tiếng thở dài thườn thượt thay nhau nối tiếp. Gió chiều mát mẻ, ánh nắng không còn gay gắt, bầu trời quang đãng, những đám mây trắng như kẹo bông gòn ngon ngọt trôi lững lờ. Đôi lúc sẽ che đi mặt trời dịu dàng, làm cho khoảng sân càng trên nên buồn chán. Không nắng xuyên kẽ lá, không gió đùa đưa cành lá tạo nên âm thanh xào xạc vui tai. Chỉ còn lại những tiếng hát vang vọng trên bầu trời, vài chú chim sẽ lao xuống

sân, chấp chừng đi được vài bước lại sải dài đôi cánh nhỏ bé bay vút lên bầu trời.

Mọi thứ thật êm ả, thanh bình trôi qua, nhưng trong lòng cả hai người đều nổi lên từng đợt sóng lăn tăn, dần cuộn trào dữ dội.

Âu Tuệ Nhi không thôi suy đoán Hứa Nhất Chính sẽ làm gì Châu Khả Ly, có phải chăng sẽ uy hiếp chị. Cũng có thể dùng cách dễ tiện nào đó mà Âu Tuệ Nhi lờ mờ đoán ra. Có dùng bạo lực không? Chuyện này không liên quan Châu Khả Ly. Âu Tuệ Nhi nhúng tay vào được không? Nhưng nếu như vậy...

Một tiếng thở dài nào nề lại vang lên...

Trữ Thanh Trà trầm lặng tính kế. Không phải Hứa Nhất Chính rất hãnh diện vì tin tưởng sự tinh khiết từ Âu Tuệ Nhi sao? Nếu như sự thanh thuần ấy bị vấy bẩn thì sao?

Khóe môi Trữ Thanh Trà bắt giác cong lên, nhưng rất nhanh đã biết mắt trở lại vẻ lãnh đạm từ ban đầu.

"Tối nay, cậu có rảnh không?" Trữ Thanh Trà mở lời phá tan sự im lặng:

"Cũng rồi. Sao vậy?" Âu Tuệ Nhi thành thật đáp:

"Lâu rồi chúng ta không cùng đi chơi, vừa hay tối nay tôi có một hợp đồng phải đi với Giám đốc Vương. Đi cùng tôi đi!"

"Sẽ vương bận lắm!" Đúng, rất là vương bận...

"Không đâu, ông ta muốn lợi dụng tôi. Nếu cậu không đi cùng, lỡ ông Vương ấy chuốc tôi say thì phải làm sao đây?" Thanh Trà tỏ ra lo sợ, nắm chặt bàn tay Âu Tuệ Nhi như van xin Tuệ Nhi đi cùng yểm trợ nếu có chuyện xúi quẩy xảy ra.

Âu Tuệ Nhi thở dài: "Ừ, nhưng phải về trước Hứa Nhất Chính!"

Trữ Thanh Trà gật đầu không ngừng.

Tất nhiên rồi, nhưng phải là cùng về cơ.

Trữ Thanh Trà tìm được số điện thoại của Hứa Nhất Chính từ Chiêu Sài. Soạn sẵn kịch bản đầy đủ câu chữ trong đầu, chỉ cần đúng thời điểm liền nhập vai gọi Hứa Nhất Chính đến cầu cứu. Và những gì hắn cần thấy là Âu Tuệ Nhi bị vấy bẩn... xem hắn điên tiết lên thế nào khi ở bên một con đàn bà đã qua tay biết bao nhiêu người?

Thanh Trà bật cười sáng khoái, đôi mắt ánh lên vẻ âm hiểm.

Tuệ Nhi rung mình, khều tay Kim Ngưu, nhỏ giọng hỏi:

"Có chuyện gì vui lắm sao?"

Trữ Thanh Trà vỗ tay xuống đùi Tuệ Nhi thô lỗ như một gã đàn ông:

"Đúng, rất vui!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sao lại như thế?

Tối đến, Hứa Nhất Chính vẫn chưa về nhà, Âu Tuệ Nhi có chút dè dặt gọi điện xin hắn đi cùng Trữ Thanh Trà. Giọng hắn có chút nặng nề, dường như mới gặp phải chuyện phiền não gì đó khó giải quyết lắm! Hứa Nhất Chính "ừ ừ" rồi bảo: "Đi sớm về sớm, đừng uống bia rượu đấy!"

Âu Tuệ Nhi ngoan ngoãn vâng lời, sau đó cố tình mặc một bộ đầm hai dây bó sát màu đỏ thắm tôn lên từng đường nét trên cơ thể. Cô mang đôi guốc được thiết kế riêng khiến cho những bước chân đối xứng, thăng bằng. Nét mặt lo lắng dần giãn ra, đáy đồng tử loáng thoáng hiện lên tia sáng không rõ cảm xúc.

Đứng trước gương quay vài vòng, cô kiểm tra kỹ dây kéo nhỏ bên góc váy được tỉ mỉ may giấu vào bên trong, nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ nhìn ra một góc vài ki-lô khác với màu bộ đầm cô đang bận. Khi mọi thứ đã chỉnh chu đâu đó, Âu Tuệ Nhi bước ra khỏi phòng, rồi đi cùng Trữ Thanh Trà, cũng như dưới ánh mắt ngạc nhiên, khó đoán của Thanh Trà:

"Cậu ăn mặc khiêu gợi thế?"

"Chúng ta phải gặp đối tác quan trọng mà, đâu thể ăn mặc lơ là được!"

Trữ Thanh Trà thấy cũng phải, trong lòng thầm cười rộ. Âu Tuệ Nhi mặc như thế lại càng dễ khiêu gợi dục vọng của bọn đàn ông say sưa kia, thế nào cũng đắm chìm quên cả thân phận của Tuệ Nhi. Lại một trận cười thầm khinh bỉ, không ngờ Âu Tuệ Nhi tỏ ra đơn thuần lại phóng đảng như thế!?

Ánh mắt Trữ Thanh Trà khẽ đảo đến tên Giám đốc Vương ngồi đối diện, miệng ông ta sắp chảy dài nước miếng rồi. Âu Tuệ Nhi khó chịu dưới cái nhìn bông rât của ông ta, cô nuốt nước bọt, nhìn đi chỗ khác. Nhưng sự chú ý quan sát của Tuệ Nhi không hề rời khỏi gương mặt Trữ Thanh Trà. Muốn chơi? Âu Tuệ Nhi sẽ chơi cho đến cùng..

Để xem bị một kẻ bạc nhược như Âu Tuệ Nhi đánh bại, biểu hiện Trữ Thanh Trà sẽ trông thú vị như nào nhỉ?

Âu Tuệ Nhi cười trộm, bóng dáng của Trữ Thanh Trà phản chiếu qua chiếc gương xe mà Âu Tuệ Nhi chăm chú nhìn. Có vẻ như Trữ Thanh Trà đang chờ đợi cơ hội gọi Hứa Nhất Chính... cứ đùa...

Cuộc gặp gỡ đối tác không ngoài dự tính của Thanh Trà, người bên kia không hề biết Âu Tuệ Nhi mang thân phận gì? Chỉ biết nhìn Tuệ Nhi bằng đôi mắt háu đói, hăng chiến như những con tuần mã lâu ngày bị nhốt trong chuồng. Trữ Thanh Trà quan sát vẻ mặt Âu Tuệ Nhi dần hồng nhuận, mùi rượu phảng phất trong không khí mỗi lần cô nhẹ mím cười, thở hắt một hơi cổ gượng khỏi cơn say.

Bọn người kia thật quá đáng, cứ đưa rượu đến miệng Âu Tuệ Nhi, vỗ tay cổ vũ cô vô cùng nhiệt tình.

Cảm giác cả người nóng ran, Âu Tuệ Nhi đưa tay vào tháo hai dây trên vai, phần xương quai xanh gợi cảm không còn vướng víu, xinh đẹp động lòng người. Dáng vẻ phong tình vạn chủng của Tuệ Nhi giờ này giống như một đóa hoa anh túc, khiến người khác nghiện muốn chiếm hữu lấy. Đôi mắt Âu Tuệ Nhi lơ đãng mông lung như chứa đựng cả bầu trời đầy sao, thân hình đung đưa, hết choàng tay qua cổ Giám đốc Vương rồi đến hai vị đối tác kia. Đinh đầu cúi vào cằm, rồi má chạm má, mũi chạm mũi... đến khi cả người Tuệ Nhi xiêu vẹo, chực ngã thẳng vào lòng ngực kẻ đối diện, cầm tỉ lên vai hắn. Miệng không ngừng làm nũng: "Nóng quá đi! Chúng ta đi tắm nhé!?"

Kẻ bị ôm chính là Giám đốc Vương, ông ta gật đầu không ngừng, đôi mắt hiện lên dục vọng. Gọi thêm hai cô gái nóng bỏng vào tiếp đối tác, còn ông xin lỗi ôm lấy Âu Tuệ Nhi lao đảo, ngã nghiêng ngã dọc, đầu óc thiếu minh mẫn, choáng váng tìm phòng hành sự.

Trữ Thanh Trà vui mừng như trộm được vàng, cô rút điện thoại bấm nhanh số Hứa Nhất Chính, giọng hốt hoảng, ngân dài trong nước mắt: "Anh mau tới địa chỉ tôi nhắn tin, Giám đốc Vương của anh sắp làm chuyện xấu với Tuệ Nhi rồi!!!"

Hứa Nhất Chính đầu dây bên kia thoáng im lặng, giọng nói có chút bất mãn: "Cô ấy uống nhiều không?"

"Nhiều... nhiều lắm... ông ta ép cô ấy uống..."

Như hít phải ngưng khí lạnh, Hứa Nhất Chính cúp máy không báo trước, nhìn địa chỉ trong tin nhắn mà phóng như mũi tên lao vào xé tan nát cơn gió lạnh. Nhớ lại lúc Âu Tuệ Nhi say, cô đã rất cuồng bạo, nhiệt tình... phải... thân thể đó là của hắn không ai được phép chạm vào... còn nữa... lúc cô say quá thật rất đẹp!

Cảm thán thế đủ rồi. Hứa Nhất Chính cần phải đến đó ngay.

Chẳng mấy chốc hắn đã có mặt trước khách sạn năm sao "Kha Đam", Trữ Thanh Trà lạnh run, nước mắt đã khô trên mi mắt, vẫn vương lại bên đôi gò má nhọt nhọt. Vừa thấy Hứa Nhất Chính đã lao đến như một chú cún tìm thấy chủ sau những ngày bị lạc.

Hứa Nhất Chính không có tâm trạng để ý đến Trữ Thanh Trà, hắn nắm chặt hai bả vai Thanh Trà đến phát đau: "Bạn cô trong đó, còn cô có thể an lành ngoài này à? Tuệ Nhi có chuyện gì xảy ra, thứ đàn bà dơ bẩn như cô đừng hòng được yên ổn!"

Trong giọng hắn, ba phần tức giận, ba phần bất an, còn lại là phần nộ đến tột đỉnh.

Đúng, đây là đáng về mà Trữ Thanh Trà muốn thấy.

Khỏe môi cô nâng lên rất nhanh, rồi cũng vội hạ xuống. Vẻ mặt như gặp phải ác ma: "Anh... anh..."

Chưa diễn hết vở kịch, bả vai cô vang lên tiếng "rắc" khớp bị ai đó kéo ra, cả mặt xanh ngắt, môi trắng bệch, cả người Trữ Thanh Trà xụi lơ như hoàn toàn bị hút hết máu, đau đến thấu tận xương tủy, liệt phế tâm can. Hứa Nhất Chính... vào giờ phút này vẫn có thể ra tay hiểm độc như thế, không phải hắn làm vậy sẽ chậm trễ cứu Âu Tuệ Nhi sao?

"Nhất Chính?"

Một giọng nói ngọt ngào vang từ xa, bóng dáng Âu Tuệ Nhi trong chiếc đầm xòe qua gối vừa đáng yêu, vừa kín đáo chạy đến bên cạnh hắn. Ánh mắt cô chột khựng lại nơi Trữ Thanh Trà ngồi bẹp dưới đất, vẻ mặt lo lắng sợ hãi tròn tròn: "Thanh Trà, cậu bị làm sao vậy?"

Cả Nhất Chính và Thanh Trà đều nhìn Tuệ Nhi bằng ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu.

Trữ Thanh Trà mấp máy môi: "Bộ đồ? Ban nãy...? Rõ ràng..." Cô không có từ ngữ nào để hình dung sự việc trong lúc này nữa, vì bả vai cô đang kéo đến từng trận âm ỉ. Ánh mắt Trữ Thanh Trà dần se lạnh, thần sắc trở nên sa sầm. Âu Tuệ Nhi đang ra lực bóp mạnh bả vai trật khớp của Thanh Trà ư?

Một con người mềm yếu, tưởng chừng dễ tan vỡ lại có thể...? Trà trùng kế của Tuệ Nhi dễ dàng vậy sao?

Trước mắt Trữ Thanh Trà tối đen, cả ý thức cũng xụi lơ theo cơ thể đau nhức. Cả người đầm đìa mồ hôi, chỉ mới nhiều đó thôi đã không chịu nổi.

Vậy mà muốn chơi đùa với tôi ư? Cậu chán thật đó!

Đáy mắt mang theo ý cười không rõ ràng ẩn hiện dưới vẻ hoảng sợ, luống cuống đỡ lấy Trữ Thanh Trà, không ngừng gọi tên, lay động người Thanh Trà dậy.

Hứa Nhất Chính ngồi chồm hồm xuống cạnh Âu Tuệ Nhi, cau mày hoài nghi: "Không phải Giám đốc Vương giờ trò sao?"

Âu Tuệ Nhi như không tin nhìn thẳng vào mắt Hứa Nhất Chính: "Nào có, ông ta say quá lăn ra ngủ cùng hai người kia rồi. Trữ Thanh Trà bảo em đợi cậu ấy đi vệ sinh, rồi chạy đâu mất biệt. Do em không thể lôi ba người kia ra được nên mới chạy đi tìm cậu ấy. Chẳng ngờ lại... mà tại sao..." Mặt Âu Tuệ Nhi biến sắc xám xịt. "Tại sao anh lại làm tổn thương Trữ Thanh Trà?"

Hứa Nhất Chính im lặng không nói, cũng chẳng hiểu vấn đề mấu chốt ở đâu. Nhưng chỉ trong một phút tỉnh táo lí trí, hần nheo mắt phỏng đoán: "Lúc Thanh Trà rời đi, ba người kia đã ngủ chưa?"

Âu Tuệ Nhi lắc đầu lần nữa: "Chưa, họ nhảy múa, hết nhào đến vỗ vách tường, thi đòi đến ôm ghế..." Đôi gò má Tuệ Nhi chột đỏ như quả gấc. "Họ còn bắt em uống cùng, nhưng em cự tuyệt. Mãi ba người đó say quá mới lăn ra ngủ đấy!"

Đối với lời Âu Tuệ Nhi nói hần không có gì phải nghi ngờ. Giám đốc Vương là người của hần, chắc chắn biết rõ hành vi nếu chạm vào người cô. Hai người còn lại là đối tác, không thể làm chuyện quá đà khi Giám đốc Vương chưa cho phép.

Hứa Nhất Chính bật cười nhìn Trữ Thanh Trà: "Thủ đoạn chưa tới đâu đã giờ nham múa vuốt rồi!"

Âu Tuệ Nhi khó hiểu nghiêng đầu: "Là sao?"

"Ừm..." Thanh Trà đau đớn rên lên một tiếng trong vô thức.

Lúc này, Tuệ Nhi mới sực tỉnh, thúc giục Nhất Chính: "Mang cậu ấy vào bệnh viện trước rồi nói!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lộ tẩy

Lúc Trữ Thanh Trà tỉnh dậy, cô như phát điên mắng chửi Âu Tuệ Nhi đủ lời nhục mạ. Hứa Nhất Chính bên ngoài bị Âu Tuệ Nhi ngăn lại, dù gì thì Thanh Trà cũng là con gái, không lẽ Hứa Nhất Chính muốn đánh cô ấy?

Đợi Thanh Trà bình tĩnh lại, Âu Tuệ Nhi cùng Hứa Nhất Chính bước vào phòng, ánh mắt Thanh Trà liến sa sảo, ôm lấy bả vai còn đau nhức, nghiêng răng quát: "Tôi sẽ kiện anh!"

Hứa Nhất Chính đứng nhিপ giò, lời uy hiếp giống như con kiến bò qua lòng bàn tay dễ dàng bị bóp chết: "Tốt!"

Trữ Thanh Trà cảm thấy không thể đe dọa Hứa Nhất Chính được, thế là cô quay sang điên tiết lên Âu Tuệ Nhi: "Đồ giả tạo! Lộ bỏ chiếc mặt nạ mỏng manh của cô xuống đi. Sớm muộn gì mọi người cũng biết con người thật của cô thôi. Hôm qua tôi đã được chứng kiến rồi, cô giỏi lắm!" Thanh Trà nhếch mép, vẻ mặt cay cú như mụ đàn bà đi giật chồng người ta không thành công vậy.

Khỏe môi Âu Tuệ Nhi giật giật, hơi sưng thoảng động bên mi, giọng cô chất chứa ghen ngào: "Cậu đang nói gì vậy? Sao tôi lại tồi tệ đến như vậy chứ?"

Đôi mắt Trữ Thanh Trà ngập tràn sự khinh thường hướng đến Âu Tuệ Nhi, cô giễu cợt: "Thứ đàn bà rẻ mạt, dơ bẩn!"

"Cô dám!" Không ai có quyền đem danh dự Âu Tuệ Nhi ra để mắng nhiếc như thế, Hứa Nhất Chính tức giận, định bước lên để nắm lấy bả vai còn lại cho đồng đều. Nhưng Âu Tuệ Nhi đã vội ôm chặt lấy Hứa Nhất Chính, cô lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe như cầu xin hần: "Cô ấy đang sốc thôi."

Hình ảnh Âu Tuệ Nhi hôm qua ôm hết người này đến người kia, còn chủ động đòi ở riêng cùng Giám đốc Vương hiện trong ký ức Thanh Trà. Sau đó về mặt ngây ngô như không có chuyện gì xảy ra, lại đúng lúc xuất hiện để chứng kiến cảnh tượng Hứa Nhất Chính khiến vai Trữ Thanh Trà trật khớp. Đúng rồi, Giám đốc Vương...

Ánh mắt sắc bén nơi Thanh Trà lóe lên tia nhọn như mũi tên được mài dũa cẩn thận, cô bật cười: "Hứa Tổng không tin lời tôi, được thôi. Cứ việc kiểm tra lại camera ở nhà, xem cô ta bận quần áo gì bước ra khỏi nhà!?"

Vượt quá giới hạn kiềm chế cảm xúc, Âu Tuệ Nhi như bắt lức hai tay ôm mặt khóc, từng giọt lệ nóng hổi chảy qua khề tay Âu Tuệ Nhi xuống đất. Hứa Nhất Chính nheo mắt quyết đòi lại công lý cho cô, hần cười lạnh nói với Âu Tuệ Nhi, khinh khỉnh trước sự vô ơn của Trữ Thanh Trà: "Hừ... em chưa bao giờ biết chọn bạn để chơi nhỉ?"

Hứa Nhất Chính chấp nhận lời đề nghị của Trữ Thanh Trà, nhưng khi đội an ninh gọi báo cáo tình hình thì vẻ mặt hần hơi âm trầm ngả thành màu đen. Camera không thấy được hình ảnh lúc trong và ra khỏi nhà, vì bảo trì hệ thống mỗi ba tháng một lần. Vậy là Hứa Nhất Chính nảy ra một ý nghĩ, hần tra hỏi những người làm trong nhà, và họ đều khẳng định Âu Tuệ Nhi mặc chiếc đầm xòe qua gối đáng yêu. Hứa Nhất Chính bật cười trào phúng, còn Âu Tuệ Nhi lại thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ duy Trữ Thanh Trà mang theo tâm tình nặng nề, ủ dột.

"Tìm Giám đốc Vương, hôm qua ông ta say nhưng không đến mức lú lẫn, rõ ràng lúc đó cô ta khiêu gọi ông ta, tôi có mặt..." Lời chưa nói hết, Trữ Thanh Trà đã vội bụm miệng, ánh mắt ngoan độc chột chuyển sang sợ hãi.

"Ồ? Có mặt ở đó ư?" Giọng cười của hần lại càng vang hơn trong căn phòng bệnh đầy mùi sát trùng. "Được thôi, gọi Giám đốc Vương và... hai đối tác kia đến đây. Trong ngày hôm nay!"

Hần ra lệnh cho Chiêu Sài đứng ngoài cửa, cậu vừa nghe xong đã "ạ" lớn rồi biến mất hút.

Tầm một giờ sau, Giám đốc Vương cùng hai đối tác hôm qua còn hơi choáng váng bởi rượu chưa tan, thẳng tắp đứng trước mặt Nhất Chính cùng Tuệ Nhi.

Hứa Nhất Chính nghiêm mặt, bạnh quai hàm, âm luật trầm ôn: "Việc hôm qua thế, thuật lại ngắn gọn!"

Giám đốc Vương nuốt nước bọt. Đôi mắt hơi ngược lên nhìn Âu Tuệ Nhi, bất chợt rùng mình một cái, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh. Sau đó chuyển hướng đến Hứa Nhất Chính mặt mày bặm trợn, ông ta như bị uy nghiêm trấn áp đến hít thở không thông. Giọng có chút run rẩy: "Hôm qua say... say... nên tôi đã làm những chuyện không đúng mực trước mặt cấp dưới, đối tác và cả Âu tiểu thư."

"Ồ? Không đúng mực như thế nào? Hừ?" Hần hơi khom lưng, cúi đầu đến gần mặt Giám đốc Vương, mùi rượu hôm qua đã trở nên chua chát, buồn nôn.

"Tôi ôm lấy ghế và tường ôm hôn!" Vừa dứt câu Giám đốc Vương liền cúi mặt thật thấp, như muốn chui thẳng xuống đất để che giấu nỗi xấu hổ ẩn hiện trong đôi mắt.

Hai vị đối tác kia cũng nói điều tương tự như Giám đốc Vương, không lắp, không rời rạc. Lời nói trôi chảy, cốt truyện không có nút thắt khó gỡ. Hứa Nhất Chính vô cùng vừa lòng với những gì nghe được. Hần cười lớn vỗ vai Giám đốc Vương: "Tiếp tục trở về làm việc, nhưng trước đó hãy đi tắm sạch sẽ đã!"

Sau đó bắt tay với hai vị đối tác: "Xin thứ lỗi cho tôi ngày hôm nay, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác tốt trong tương lai." Hai vị đối tác không trách, ngược lại còn vui vẻ cười:

"Tất nhiên rồi!"

Sau đó được Chiêu Sài long trọng đưa về công ty của họ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hồ Ly

Sự việc xảy ra làm Trữ Thanh Trà sốc đến mức nằm liệt trên giường bệnh cả tuần, thân thể héo gầy xanh xao, không ai đến thăm. Ban đầu Hứa Nhất Chính đã định dạy dỗ cho Thanh Trà một bài học, nhưng Âu Tuệ Nhi khóc nức cầu xin hần hết mực. Nhất Chính đành phải kiềm nén cơn tức giận vì để Tuệ Nhi bị oan ức xuống, ôm lấy cô vỗ về, lau đi những giọt nước mắt vô nghĩa không đáng rơi.

Như mọi ngày khác, Trữ Thanh Trà nằm trên giường bệnh, ánh mắt đờ đẫn như mất đi hồn phách nhìn ra ngoài cửa sổ tầng ba. Khung trời xanh thẳm, áng mây trắng phau bành bông phiêu lãng. Mọi thứ thật yên bình cho đến khi...

Cạch

Cánh cửa màu trắng phòng bệnh chột mở ra, bóng dáng nhỏ nhắn khắp khềnh bước vào. Âu Tuệ Nhi nở nụ cười tươi rói đối diện ánh mắt sừng sốt, chết lặng trước sự xuất hiện của cô.

"Cậu đã đỡ hơn chưa?" Âu Tuệ Nhi ôn hòa bước đến ghé bên cạnh cửa sổ, bó hoa hướng dương vàng rực dưới ánh sáng mặt trời nhẹ dịu. Cô tỉ mỉ cắm bông vào bình, để những bông hoa hướng về phía mặt trời. "Chẳng phải cậu muốn giành Hứa Nhất Chính cùng tôi sao? Chưa gì đã nằm đây bỏ cuộc à?"

Vì Tuệ Nhi đứng quay lưng lại với Trữ Thanh Trà, nên cô không thể nhìn rõ vẻ mặt Tuệ Nhi lúc này. Thần sắc sa sầm, ẩn hiện một màu đen âm đạm, Trữ Thanh Trà cứ động năm ngón tay, siết chặt chúng lại: "Rốt cuộc mày cũng chịu lùi đuôi cáo rồi!"

Âu Tuệ Nhi quan sát tác phong tức giận buồn cười của Trữ Thanh Trà phản chiếu mờ nhạt qua tấm gương. Cô che miệng cười, ung dung đưa tay kéo tấm rèm cửa lại che khuất bầu trời xanh an lành ngoài kia: "Cáo? Không, tôi là hồ ly. Một đại hồ ly chín đuôi khét tiếng trong truyền thuyết đấy!" Âu Tuệ Nhi giả vờ đùa, cong nhẹ năm đầu ngón tay tạo thành dáng vẻ muốn moi tìm kẻ đối diện.

"Mày... mày...." Thanh Trà nghẹn họng, vẻ mặt dữ tợn, hung hăng cố gắng ngồi dậy, vươn tay bóp cổ Tuệ Nhi, nhưng vô lực. Cả tuần qua tuyệt thực khiến Trữ Thanh Trà yếu ớt, không có tý sức sống nào.

"Cậu biết tại sao bản thân mình lại thê thảm thế này không?" Ghế sát bên tai Thanh Trà, Tuệ Nhi hơi thở phả nhẹ một làn sương ấm nóng. "Vì cậu không đủ trình để chơi cùng tôi!"

Sau đó bước đến thật gần Thanh Trà, Âu Tuệ Nhi đưa tay vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi lạnh của Trà. Tuệ Nhi tắc lưỡi: "Nhìn đi, cả cảm xúc trong lòng dâng lên cũng không thể đè nén được biểu hiện hết trên gương mặt rồi kìa!"

Không đợi Trữ Thanh Trà bùng tình phản bác, Âu Tuệ Nhi đã vui vẻ mở cửa và biến mất dạng.

Cánh hoa hướng dương bên cửa sổ khi không rơi rụng, vung vãi bay khắp phòng. Trữ Thanh Trà nhìn đến thất sắc, trong lòng dấy lên cảm xúc bất an.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Âu Tuệ Nhi liền thu lại nụ cười, bước nhanh về phía chiếc xe xa lạ, mở cửa leo lên, cùng người bên vô lăng dần hòa vào đám đông.

"Rốt cuộc anh muốn gì?"

Người bên cạnh nâng gọng kính, cười nhạt, giọng nói trung âm vang lên: "Châu Khả Ly dạo này khỏe chứ? Lâu rồi tôi không đến thăm cô ấy đấy!"

Cả người Âu Tuệ Nhi run rẩy: "Anh bắt cóc chị ấy?"

Người bên cạnh không đáp, chỉ cười lạnh lẽo, ánh mắt bị che lấp sau kính râm hiện lên tia thích thú: "Thiết nghĩ, chúng ta nên quay xem bộ phim này đi nhì?" Nhịp tay lên vô lăng: "Đường như cô đã quên mất mục đích trả thù rồi?"

"Lưu Khang Kiệt..." Ngừng lại, cô như rơi vào suy tư giây lát, âm trầm lên tiếng: "Hứa Nhất Chính rất tốt với tôi, tại sao liên quan..."

"Thì sao? Không ra tay nhưng cha hấn chính là đầu xỏ, cho nên bốn phận làm con cũng nên chịu thay đi!" Khang Kiệt tức giận đập tay lên vô lăng, cắn môi, quay phắt mặt đối diện Âu Tuệ Nhi:

"Em gái thân yêu, em thật biết cách làm anh thất vọng quá đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hội ngộ

Ngày hôm sau, Âu Tuệ Nhi lại đến trường quay hôm trước để tiếp phân cảnh sau. Lần này cô được diện kiến nam chính, cùng nam phụ. Tam Vương gia, và Hoàng đế Vạn Quốc. Thật sự quá bất ngờ, Âu Tuệ Nhi đứng trước hai người vừa quen vừa lạ mà không biết đáp trả thế nào.

"Chị, lâu quá không gặp. Chị đẹp ra nhiều rồi!"

Người vừa nói chính là Trịnh Trần Nam đảm nhiệm vai phụ Hoàng đế Vạn Quốc. Trịnh Trần Đông sau vụ chấn thương lần trước, và những gì Hứa Nhất Chính trêu chọc như bóng ma ám lấy anh. Ngó xung quanh xác định không có mặt Nhất Chính, Trần Đông mới vuốt ngực tiến đến ôm Cự Giải bày tỏ sự nhớ thương:

"Trông em gầy đi!"

Trịnh Trần Đông là người đảm vai nam chính Tam Vương gia, hoàng huynh Hoàng đế Vạn Quốc.

Hội ngộ vừa xong, mọi người liền bắt tay vào kịch bản.

Vân Liễu giả mạo tên thật Tư Nhã Quyên, Hoàng đế Vạn Quốc - Vạn Lục, Tam Vương Gia - Vạn Tam. Đạo diễn nói sơ qua, mọi người liền nắm bắt rất nhanh, nhập vai cũng thật là sâu. Âu Tuệ Nhi cứ như thiên bẩm tài năng diễn xuất, mỗi phân cảnh, mỗi lời thoại đều xuất thần, toát lên vẻ chân thật như viễn cảnh hiện thực.

Khi Tư Nhã Quyên bị Lâm Bác cắt đứt gân chân phải, nằng đau đớn, uất hận, tuyệt vọng. Tư Nhã Quyên cầu xin hấn dừng ra tay độc ác, gào thét đến tắt tiếng cũng chẳng có ai đến cứu. Khóc cạn nước mắt cũng chỉ có một mình nàng gồng mình chống chịu. Nàng muốn từ bỏ, song song nàng lại muốn sống, cảm giác thêm thường sống khiến Tư Nhã Quyên mạnh mẽ không ngờ.

Từ lúc Âu Tuệ Nhi bắt đầu diễn, những người đứng xung quanh đều bị cô dọa đến ngây người, chăm chú xem. Cả đạo diễn cũng quên ngậm miệng hay hô to từ "Cắt". Ông ta cứ sững sờ nhìn Tuệ Nhi, một cô gái không qua trường lớp, cũng chẳng có kinh nghiệm diễn xuất lại có thể diễn như chính cuộc đời mình.

Kéo chân phải không còn sức lực, Tư Nhã Quyên gục người xuống đất, cả người ướt đẫm bởi mồ hôi, cũng có lẽ là nước mưa lạnh lạnh. Trời trút xuống cơn mưa thật lớn, lớn đến mức sét đánh âm trời, như đang kêu gào thay cho Tư Nhã Quyên, bảo rằng: "Ông trời! Ông ở đâu? Mở mắt ra nhìn Tư Nhã Quyên đáng thương này một lần được không?"

Đúng lúc này, đạo diễn hoàn hồn nâng loa: "Cắt!"

Diễn tốt lắm, theo như kế hoạch thì phân đoạn này ít nhất cũng ba ngày mới xong, vậy mà chưa được nửa buổi đã hoàn thành. Cứ theo đà này phim sẽ đóng máy sớm hơn dự định mất, cũng có lẽ ngày khởi chiếu chắc chắn sẽ thành công huy hoàng.

Trịnh Trần Đông, Trịnh Trần Nam lâu rồi chưa được gặp Âu Tuệ Nhi cho nên vừa hô được nghỉ sớm, cả hai liền tiến đến chỗ cô, ngỏ lời: "Đi đâu ăn chút gì chứ?"

Nhưng chưa kịp nghe câu trả lời từ Âu Tuệ Nhi, Lư Khang Kiệt đã tiến tới nắm chặt cổ tay cô: "Hôm nay cô ấy có hẹn với tôi rồi!"

Trần Nam bấu môi, ánh mắt nhìn Khang Kiệt có chút quái đản, còn Trần Đông lại im lặng gật đầu, cười gượng rồi bỏ đi.

Từ đầu đến cuối Âu Tuệ Nhi hoàn toàn im lặng, đến khi ngồi ngay ngắn trong xe Lư Khang Kiệt cô mới lên tiếng: "Anh đang giờ trò gì vậy?"

"Sao? Lo lắng à?"

Âu Tuệ Nhi lại im lặng, thờ cũng không hé môi.

"Cậu nhóc ban nãy, đáng yêu nhỉ?"

"Anh dám đụng đến Trần Nam, tôi liền..."

"Liên thế nào?" Lư Khang Kiệt lạnh lùng nheo mắt chờ đợi câu trả lời. Nhưng rất lâu sau, Âu Tuệ Nhi đảo mắt mãi để tìm lời cũng chẳng ra được ngôn từ gì. Đôi mắt anh ta chợt hiện lên tia ngoan độc, bật cười khinh bỉ: "Trịnh Trần Nam đã thấy những thứ không nên thấy, biết những thứ không nên biết. Em nghĩ xem, tôi có nên tha chết cho cậu ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tổn thương trở về

Về đến nhà, Âu Tuệ Nhi không còn thiết tha mùi hương thơm phưng phức từ khu nhà bếp quán quít bên mũi. Cô ngã úp xuống giường, mệt mỏi thiếp đi.

Ba mươi phút sau, Hứa Nhất Chính trở về nhà mang theo khuôn mặt hung dữ như ác thần. Nhìn thấy dáng vẻ Âu Tuệ Nhi kiệt sức, cả người hấn như bị nham thạch nuốt chửng. Đưa tay, hấn mạnh bạo nắm lấy cổ áo cô kéo dậy không thương tiếc, thuận tay ném thẳng thân thể nhỏ nhắn yếu ớt xuống đất.

Âu Tuệ Nhi đau đớn tỉnh giấc, chẳng may đầu đập xuống đất, chưa đến mức chảy máu nhưng cũng đau điếng. Chưa hiểu tình hình diễn ra, Hứa Nhất Chính lại giơ chân, dùng hết sức đạp một phát mạnh vào chân phải Âu Tuệ Nhi. Cái chân bị tật của cô như tê dại, Tuệ Nhi cắn môi, tiếng thét vừa đến cuồng hống liền bị cô nuốt xuống. Nước mắt mặn chát trực chờ tuôn ra cũng bị Âu Tuệ Nhi đẩy ngược vào tim.

"Tôi cho em một phút!" Lời nói nhẹ nhàng, trầm ổn nhưng thực chất đang cố gắng kiềm nén cơn giận dữ trong lòng.

Một tay ôm chân, một tay xoa trán. Khuôn mặt Âu Tuệ Nhi dần vô cảm, bặm môi, cô nhất quyết giữ im lặng. Không có lời giải thích nào hợp lý trong hoàn cảnh này cả. Tuệ Nhi hiểu, Hứa Nhất Chính không thể nào phát giác được việc bị Âu Tuệ Nhi xô mũi, cũng như Lư Khang Kiệt...

Dù vậy, cô lại không hiểu vì sao hành động của hấn lại thái quá đến như vậy!?

"Không chịu nói quan hệ giữa hai người à?" Hứa Nhất Chính nắm tóc Âu Tuệ Nhi xách ngược lên, bắt Giải nhi phải quỳ gối, ngửa đầu đối diện khuôn mặt quỷ dữ muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Âu Tuệ Nhi bị nắm tóc giật ngược ra sau rất đau, đôi mày có hơi khê chau lại, thể mà vẫn không mở miệng giải thích. Biết phải nói cái gì? Thật ra hấn

muốn nghe điều gì?

Thần sắc trên khuôn mặt Hứa Nhất Chính mỗi lúc càng tồi tệ hơn, cả hơi thở cũng đậm mùi hung tàn: "Tốt!"

Siết chặt bàn tay đang nắm tóc Âu Tuệ Nhi, Hứa Nhất Chính lôi đầu ra từ trong túi một con dao nhỏ. Đồng tử Tuệ Nhi se lại, có lẽ cô đã đoán được việc sắp tới sẽ đến...

Theo phản xạ tự nhiên, Âu Tuệ Nhi đưa tay phản kháng, cào cấu cái tay đang nắm tóc cô. Dùng hết sức để thoát ra khỏi hiểm nguy... thế nhưng...

Roẹt...

Bên má phải xuất hiện một đường đỏ kinh diễm, cảm giác rất buốt... lạnh lạnh... tê dại...

Rồi một cảm xúc thật tồi tệ dâng lên trong lòng Âu Tuệ Nhi.

Đôi mắt Tuệ Nhi như chết lặng nhìn thần sắc đen thẫm không đổi của hắn. Rồi lại cảm nhận cơn đau tê tái bên má, sau đó hít một hơi thật sâu. Sâu đến mức có thể ngửi được mùi tanh từ máu. Rũ mi, Âu Tuệ Nhi cho rằng Hứa Nhất Chính sẽ không tổn thương cô nữa... hắn đã bảo... bảo rằng đã thay đổi rồi mà? Có phải hắn đã bảo... à thì ra... hắn chưa từng hứa sẽ không trở về làm ác ma. Làm kẻ mà Âu Tuệ Nhi luôn sợ hãi, muốn tìm cách trốn thoát, và không thể nào rung động dù chỉ một chút thôi.

Cứ như vậy, hơn một phút trôi qua. Âu Tuệ Nhi cứ đưa đôi mắt trong veo, vùng vẫy đến tuyệt vọng, rồi chìm dần vào hai ao nước đầy sương. Sống mũi cay xèo, Tuệ Nhi chớp mi, giọt lệ nóng hổi thi nhau rượt đuổi bên má cô. Có vài giọt bên phải hòa lẫn vào máu tươi, nắm tay nhau rơi vào khoe môi Âu Tuệ Nhi, cô liếm láp bờ môi lệ hòa lẫn máu. Cái vị mặn ngọt tanh tưởi thật khiến lòng người ta căm phẫn, cũng thật biết cách chữa trị việc mềm lòng. Đáng lý ra, cô không nên nhân từ, thử Tuệ Nhi cần là trả thù... chẳng phải... hai năm trước. Âu Tuệ Nhi đã muốn đạp Hứa Nhất Chính xuống đất, tuyệt tình ném máu hắn sao?

Cô lại cắn môi, khuôn mặt quật cường, chút sức tàn nện ngào thốt lên ba chữ: "Tôi hận anh!"

Chỉ ba chữ thôi cũng đủ khiến cổ họng Âu Tuệ Nhi khô khốc, khó chịu như mắc phải khúc xương to.

Và cũng chỉ ba chữ thôi cũng đủ làm Hứa Nhất Chính hoàn hồn, buông cả hai bàn tay...

Hứa Nhất Chính đứng nhìn cô trân trân, vẻ mặt khốn khổ ấy... thật hả dạ mà!

Âu Tuệ Nhi cười lạnh, tay ôm má phải rướm máu, khó khăn đứng dậy khi chân phải bị Nhất Chính đạp đến trật khớp. Chẳng bận tâm có đi nổi không, có thoát được ngôi nhà này và hắn không? Hay chẳng may chết tức tưởi vì mất máu quá nhiều bên vệ đường? Cô thật sự không quan tâm.

Rời khỏi căn phòng, Tuệ Nhi quay ngoắt đầu lại hất cằm biểu hiện thách thức Thiên Yết.

Còn Hứa Nhất Chính, hắn chỉ biết đáp lại cô bằng ánh mắt van nài. Rốt cuộc thì... đây là lần đầu tiên sau những năm xa cách. Hắn trở lại làm tên ác ma ngày nào. Không nói lý lẽ, hành xử theo cảm xúc. Và cũng chẳng cần thiết suy nghĩ đến việc Âu Tuệ Nhi đã lớn rồi!

Một tiếng trước Hứa Nhất Chính nhận được cuộc gọi nặc danh. Tên ấy cho hắn nghe lại cuộc đối thoại của Tuệ Nhi cùng Trữ Thanh Trà trong bệnh viện, sau đó bảo: "Ba mươi phút đến trường quay. Người phụ nữ của mày cũng khá lãng lợ đấy!"

Cuộc đối thoại đó khiến Hứa Nhất Chính khá sốc, hắn không tin Âu Tuệ Nhi hiền lành, chân chất, thanh thuần của hắn có thể nói ra những câu hết sức kiêu ngạo. Không những thế, Tuệ Nhi như đang chơi trò lừa gạt cảm xúc nơi Hứa Nhất Chính. Trêu đùa hắn đến mức lú lẫn. Ban đầu, hắn cười lạnh: "Sao tao phải tin mày?", cúp máy, Nhất Chính tin tưởng Tuệ Nhi hết mực.

Vậy mà, một đoạn phim gửi đến. Dàn đèn ở trường quay là do chính tay Âu Tuệ Nhi dựng lên, không thể nhầm được, quần áo trong đoạn phim chính là bộ đồ ngày đó cô mặc, mái tóc ấy cũng tương tự Tuệ Nhi... đồng lõa cắt đứt đây là ai thì không rõ mặt. Xem xong hắn chỉ phì cười:

"Không thể nào!?" Nhất Chính cảm thấy thật có lỗi khi nghi ngờ Âu Tuệ Nhi muốn giết chết mình. Hắn đã tự trừng phạt bằng cách mua một bó hoa, đặt trước chỗ ngồi ở nhà hàng sang trọng...

Lúc Hứa Nhất Chính gọi điện, Âu Tuệ Nhi bảo muốn được thư thả thoải mái đi xe buýt về. Hắn cũng diễn trò đáp bạn hợp nên gặp cô sau. Thật ra, Nhất Chính luôn đậu xe cách xa trường quay để quan sát Âu Tuệ Nhi. Tay hắn nắm chặt vô lăng đến mức trắng bệch, gân xanh nổi đầy trên trán. Ánh mắt hung tàn nổi lên từng tia máu đỏ.

"Chết tiệt!"

Vì đúng lúc ấy, Lưu Khang Kiện ghé sát tai Âu Tuệ Nhi nói nhỏ, hành động ấy từ xa như cái thoi yêu thương rung rợn bên má. Nụ cười tỏa sáng vui vẻ trên môi Khang Kiện càng thêm dầu vào lửa.

Anh ta nắm tay cô, Tuệ Nhi lại không hề phản kháng giật tay ra.

Anh ta dìu cô lên xe, Tuệ Nhi liền nhu thuận ngồi vào.

Thì ra trước mắt hân, diễn cảnh này chính là lời Âu Tuệ Nhi bảo: "Em định đi xe buýt về, lâu rồi không được thoải mái hít thở không khí ô nhiễm bên ngoài thế này!" Giọng nói ấy bỗng dưng lại xen lẫn chút nghiêm túc. Nếu như không xuất hiện kẻ nặc danh kia, có lẽ Hứa Nhất Chính đã bị lừa cho mọc sừng thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chết

Bổng "Nặc danh" lại gọi điện thoại cho hân: "Mây vừa lòng với kết quả?"

Hứa Nhất Chính cười lạnh: "Mây là ai? Tại sao Dương Thục Cầm đóng giả Tuệ Nhi? Chúng bây định giờ trò gì?"

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, nặc danh cười lạnh trào phúng: "Mắt mày cũng tinh đấy, nhưng đáng tiếc đầu óc không bao giờ biết suy nghĩ trước khi làm."

"Mây..." Hứa Nhất Chính hân học hừ lạnh. Hân chưa kịp phản bác lại nặc danh đã bị tên đó cướp lời.

"9 giờ sáng ngày mai tại cảng Đông, nếu mây vẫn còn muốn gặp lại Âu Tuệ Nhi đáng thương!"

"Chó chết! Mây..."

Tút tut tut

Nhất Chính vẫn chưa kịp đe dọa tên nặc danh đã cúp máy. Lần đầu tiên trong đời Hứa Nhất Chính cảm thấy muốn giết người đến như thế, cho dù trước kia có tức giận đến đâu cũng dừng lại ở mức chán ghét, khinh bỉ.

Cả một buổi tối dài lê thê, đặng đặng cùng không gian mịt mờ, Hứa Nhất Chính ngồi trên chiếc ghế sofa còn vương vấn mùi hương Âu Tuệ Nhi, tám chân mềm sốt lại chút hơi ẩm ướt. Hân cứ thần thờ ngồi đó nhìn vào màn đêm. Trong đầu hiện lên từng hình ảnh:

"Tuệ Nhi, tôi phải làm gì với em đây?"

Hân cuối cùng không thông suốt tất cả rồi. Âu Tuệ Nhi mà hân gặp lại không còn như xưa nữa, cho dù bao năm xa cách hân vẫn luôn âm thầm theo dõi cô. Thế nhưng kẻ đó... bội phần ghê gớm. Hứa Nhất Chính đã bỏ lỡ đoạn nào trong cuộc đời tự do Âu Tuệ Nhi. Suy nghĩ thật nhiều, vậy mà hân vẫn không tìm ra câu trả lời.

Đưa tay vò đầu bứt tóc, Nhất Chính như phát điên rồng giận trong màn đêm tối: "Tuệ Nhi!!!"

Tối hôm ấy trong bệnh viện nơi Trữ Thanh Trà tịnh dưỡng.

Thanh Trà đang ngủ say giấc thì bị hai ba người lạ lẫm đánh thuốc mê, cô muốn thét lên, mắt mở to, cả người giằng co đến mức ống truyền nước biển rơi ra, hắt ngã chai nước trên tủ. Đạp chân rớt xuống đất.

Trong đêm tối, tiếng động vang khắp nơi... thế nhưng không có ai phát giác ra...

Sáng hôm sau, mọi người khủng hoảng, nhất là những người thăm bệnh và bệnh nhân.

Xác chết của một cô gái được cho là tự tử nhảy từ sân thượng bệnh viện xuống đất, đầu vỡ, tay chân gãy, máu đã khô, thân thể lạnh ngắt. Đôi mắt trước khi chết vẫn chưa thể nhắm chặt, như muốn cả thế giới biết cô vẫn còn thiết tha cuộc sống này lắm.

Cũng trong ngày hôm đó, Âu Tuệ Nhi được gọi điện đến bệnh viện để nhận xác Kim Ngưu do số điện thoại người thân được điền vào mục thông tin nhập viện là của cô. Âu Tuệ Nhi ngất lên ngất xuống khi tấm khăn trắng được mở ra, người cô mềm nhũn. Thật sự Tuệ Nhi đã từng chơi Trữ Thanh Trà một vỏ nhục mặt, nhưng cô hoàn toàn không muốn giết chết Thanh Trà, càng không nghĩ Trữ Thanh Trà hồ thẹn đến mức lấy đó làm lý do để tự tử.

Tuệ Nhi hiểu Thanh Trà.

Kết liễu mạng sống một cách dễ dàng như vậy rất mâu thuẫn với người luôn yêu đời, và đầy tham vọng như Trữ Thanh Trà.

Tôi khắc trong tim một chữ "Tình".

Mong người để lại một chữ "Ân".

Nếu lỡ mai này không còn "Nghĩa".

Xin đừng bội bạc vứt chữ "Nhân".

(9h sáng tại cảng Đông)

Âu Tuệ Nhi cứ dần ra đó, nước mắt không còn để mà rơi nữa. Cơ thể cô đau, vết thương trên mặt thì rất buốt, cho nên Tuệ Nhi chỉ biết đứng lặng đi thật lâu cho đến khi điện thoại nhận được mẫu tin nhắn từ số lạ.

Tuệ Nhi đóng tiền làm thủ tục mai táng cho Thanh Trà, sau đó gấp rút chạy đến cảng Đông. Cảnh sát yêu cầu được quyền điều tra thêm vì họ nghĩ cái chết của Trữ Thanh Trà không đơn giản chỉ là một vụ tự sát. Âu Tuệ Nhi tất nhiên không từ chối, cô cũng muốn biết tên chết tiết nào hại chết người bạn thân duy nhất của cô. Chưa kể tới, một cái chết rất đau đớn. Và người cô nghĩ đến đầu tiên chỉ có một: "Lư Khang Kiện!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cảng Đông

Khi Âu Tuệ Nhi đến nơi, người cô gặp đầu tiên chính là Hứa Nhất Chính, nhưng Hứa Nhất Chính lại gặp Trương Phong Vân, và xảy ra một trận ẩu đả. Âu Tuệ Nhi không rõ lý do vì sao hai người họ lại vật lộn dưới đất, đánh nhau đến chảy máu, rách môi, xé áo... dù rằng việc nắm tóc và xé đồ có hơi đàn bà chút, nhưng chung quy vẫn là đánh nhau kịch liệt.

Thay vì chạy vào can ngăn, Âu Tuệ Nhi lại lặng lẽ bước đến quan sát.

"Chó chết! Mày chính là tên nặc danh khốn nạn đó đúng không? Còn chối!?" Hứa Nhất Chính rống giận, nện một cú thật mạnh vào bụng Trương Phong Vân.

Trương Phong Vân ôm bụng, anh lùi lại hai bước, cả khuôn mặt đã đỏ đến mức không thể nào đỏ hơn nữa. Trán anh rướm máu, cằm bị trầy vài đường khá dài, mắt có dấu hiệu bầm tím. Dù rằng bị đánh một cú khốn đốn, nhưng Trương Phong Vân vẫn không chịu thua, lấy lùi làm tiền xông thẳng đến Hứa Nhất Chính, đập mạnh trán anh vào mũi hắn đến xẹt máu.

"Thằng khốn, mày đã làm gì Tuệ Nhi hả?"

Hứa Nhất Chính lùi lại ba bước, lấy tay bịt mũi, vị máu tanh tươi vương bên môi, xộc thẳng lên não hắn. Đưa tay quệt máu, hắn bạnh quai hàm, nghiêng răng kèn kẹt: "Tao liều chết với mày!"

Thế là gà chó cắn nhau, mèo toại nguyện.

Trông ra tình hình thật sự thậm tệ, Âu Tuệ Nhi vội vàng bước đến ngăn cản: "Dừng lại đi!"

Sự xuất hiện của cô càng khiến Trương Phong Vân sôi máu, tức giận, hung hăng lao đến Hứa Nhất Chính bắt cháp Âu Tuệ Nhi khuyên ngăn: "Thằng chó... mày... mày... mày..."

Bóp Bóp Bóp

Cứ như vậy, cả hai đánh nhau sức đều nề trán chẳng ai chịu thua ai. Đánh một hồi cũng mệt, Hứa Nhất Chính vật vờ nằm thẳng dưới đất, Trương Phong Vân rã rời, tay chân bủn rủn chẳng kém gì Nhất Chính. Hai người vừa nằm vừa thở, máu nóng dần lạnh và khô đi. Cả người bết bết máu, trông nhếch nhác thảm hại vô cùng.

Âu Tuệ Nhi giữu cọt: "Không đánh nhau đến chết à? Ngừng làm gì vậy?"

Hứa Nhất Chính nhìn Âu Tuệ Nhi nhưng không trả lời, hắn im lặng hồi lâu, rũ mi. Thật ra hắn có rất nhiều điều muốn nói với Âu Tuệ Nhi, lại không biết phải mở lời thế nào. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên hắn muốn buông tha Tuệ Nhi.

Trương Phong Vân cố gắng chống tay ngồi dậy, khó khăn trả lời: "Có kẻ nặc danh gửi anh đoạn phim tên chó chết này đánh em. Anh... anh... đã đến đây như lời kẻ đó bảo!"

Đúng thật là...

"Lư Khang Kiện, anh ta đang muốn chơi trò gì vậy?"

"Lư Khang Kiện!?" Cả Hứa Nhất Chính và Trương Phong Vân đều đồng thanh nói, ánh mắt hai người hiện lên vẻ ngạc nhiên. Bất quá Hứa Nhất Chính rất nhanh đã bình tâm, chợt nhớ đến ngày hôm đó...

"Tên nặc danh chính là Luru Khang Kiện, hẳn ta đã gọi điện cho anh bảo em... và... đoạn băng..." Hứa Nhất Chính ấp úng, hẳn phải giải thích với Âu Tuệ Nhi sao đây? Liệu cô có còn tin hẳn không?

"Anh ta bắt cóc Châu Khả Ly rồi!"

"Vì sao?" Trương Phong Vân cau mày.

"Châu Khả Ly là người anh ta yêu... Luru Khang Kiện thật ra là anh ruột của tôi. Anh ấy muốn trả thù nhà họ Hứa."

Ánh mắt Âu Tuệ Nhi trở nên ngoan độc, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tội lỗi của Hứa Nhất Chính.

"Chính cha của anh đã bức ép cha mẹ tôi đến đường cùng. Họ chẳng còn cách nào khác ngoài ôm tôi cùng Luru Khang Kiện tự tử. Nhưng cha anh lại giả nhân giả nghĩa bắt cóc tôi và Luru Khang Kiện trước khi họ mất, còn khiến tôi bị tật nguyền. May mắn thay Luru Khang Kiện chạy thoát được. Vậy mà tôi đã nghĩ bản thân mình may mắn đến mức được người cha kính mến của anh yêu thương, và người mẹ nhân từ của anh che chở. Thì ra mọi thứ đều là vì che giấu tội lỗi thôi!"

Cả Hứa Nhất Chính và Trương Phong Vân đều ngớ ra.

Đầu tiên Hứa Nhất Chính có lẽ đi vì không hiểu vấn đề, và rồi trái tim hẳn đau nhói khi biết rằng bao lâu nay Âu Tuệ Nhi nuôi hận trong lòng. Luru Khang Kiện đã gieo nỗi ám ảnh sai trái vào tim cô.

Giải thích hay biện minh? Hẳn cũng chỉ hơn cô có bấy tuổi thôi. Lời nói của hẳn cũng chẳng khác nào đũa con nít.

"Không thể nào, chủ tịch Hứa ngày trước hiền lành, tốt bụng. Nào làm ra những chuyện đó, việc mà em nghe được không thể nào tin từ một phía!"

"Dù không tin về một phía, tôi cũng sẽ không tin lời Hứa Nhất Chính nói. Đáng lẽ ra hôm đó tôi phải để anh chết thảm dưới dàn đèn pha đó!"

Trương Phong Vân chẳng khác nào bóng đèn ngời soi giữa hai người, sát khí ngút trời. Âu Tuệ Nhi ôm má phải, đau đớn oán hận: "Đáng lẽ ra tôi không nên động lòng với anh! Nếu tôi không động lòng thì Trữ Thanh Trà sẽ không chết! Luru Khang Kiện sẽ không dùng cái chết của Thanh Trà để cảnh cáo tôi! Người nên chết là anh đấy!"

"Trữ Thanh Trà chết!?"

Sau câu nói hốt hoảng của Trương Phong Vân, không gian xung quanh lại trở nên tĩnh lặng lạ thường. Âu Tuệ Nhi và Hứa Nhất Chính cứ nhìn nhau như thế. Một người mang theo ánh mắt căm phẫn, một kẻ mang theo ánh mắt đau thương đến cùng cực. Thà rằng lớn tiếng với nhau, chứ đừng im lặng như thế này! Như thế này trông rất đáng sợ!

Âu Tuệ Nhi mất mát và tổn thương về mọi mặt... tình cảm, gia đình... bạn bè... tương lai.

Và mọi nguyên do đều xuất phát từ nhà họ Hứa mà ra.

"Tôi sẽ bắt Luru Khang Kiện phải chuộc tội. Cả anh nữa, những gì tôi đã phải chịu đựng. Sau này, tôi sẽ đòi lại gấp mười lần, trăm lần, vạn lần. Tôi muốn anh sống không được mà chết cũng không yên."

Âu Tuệ Nhi đỡ lấy Trương Phong Vân: "Em đưa anh về nhà."

Trương Phong Vân hơi lúng túng nhìn Hứa Nhất Chính, bối rối quàng tay qua đôi vai nhỏ nhắn của Âu Tuệ Nhi: "Ừ thì về nhà thôi!"

Hứa Nhất Chính ngồi ở đó nhìn theo bóng lưng thân thuộc xa khuất khỏi tầm tay, hẳn bật cười. Không hiểu tại sao lại muốn cười. Do gánh phải tội lỗi oan uổng, hay nỗi hận thù trong mắt Âu Tuệ Nhi quá lớn, hay lời nói từ cô thật cay độc? Hẳn không biết, không rõ. Thật sự, hẳn chỉ muốn có được Âu Tuệ Nhi, yêu thương, chăm sóc, dùng cả đoạn đường đời để nắm lấy tay cô, nâng đỡ những bước chân...

À thì...

Hắn đưa tay vuốt khuôn mặt đầm máu, điên loạn đan những ngón tay vào tóc, vò nát chúng, đau đớn đến mức muốn lột cả da đầu ra. Cổ họng hẳn nghẹn đặc như phải khúc xương to, khô khốc, ngạt thở.

Khốn khiếp! Hứa Nhất Chính tự trách bản thân thật chó chết. Cả yêu cũng không biết cách yêu, cả sửa sai cũng chẳng biết sửa. Chỉ biết làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Khiến mối quan hệ giữa cô và hẳn đi vào ngõ cụt. Lẽ ra hẳn nên dùng đôi tay này đập nát vách tường ở ngõ cụt, chứ không phải gây ra những nỗi đau thể xác cho cô, rạch nát khuôn mặt Âu Tuệ Nhi bởi một phút mất lý trí vì ghen tuông. Hẳn lại đổ thừa hoàn cảnh.

Ghen tuông?

Ghen tuông đã che mờ mắt hẳn, che mờ cả cảm xúc hạnh phúc và tình yêu hẳn dành cho cô ư?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Tại sao lại ra nông nổi này?

Châu Khả Ly tỉnh giấc trong một căn phòng trắng lạnh toát, ngoài cái giường inox, một bàn ăn hai ghế, từ đầu giường thì bốn góc hoàn toàn trống trơn. Chị nằm trên giường, tay chân bị khóa chặt vào bốn góc, mái tóc dài bị kéo căng, cột thẳng vào thành giường.

"Cứu tôi với!"

Chị hoàn toàn sợ hãi. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, chỉ biết mọi thứ thật không ổn. Và chắc chắn kẻ bắt Châu Khả Ly là một tên biến thái. Tên biến thái ấy đã lột sạch quần áo chị, rải đầy hoa hồng lên người Châu Khả Ly, nỗi sợ hãi thấm vào da thịt, tràn ngập khí quản của chị. Châu Khả Ly muốn hét lên thật lớn, nhưng không hiểu sao cơ miệng cứng đờ, dường như có cục xương rất to mắc ở cổ họng.

"Em vẫn xinh đẹp như ngày nào!"

Lời cảm thán quen thuộc, một khúc ca êm tai vẫn luôn vang lên trong những đêm kích tình, nụ hôn triền miên nóng bỏng như bóng ma ám lấy từng ngày qua của Châu Khả Ly.

Chị không tin bản thân đã từng yêu một kẻ điên loạn, biến thái như thế này!

"Đồ tâm thần! Thả tôi ra!"

Khuôn mặt chị đỏ bừng, gào thét rát cả họng, vùng vẫy muốn thoát khỏi nơi đây. Việc chị hoảng loạn khiến da đầu đau nhói, Châu Khả Ly nhắm mắt, hét lên từng tiếng. Nước mắt tuôn dài bên má, tại sao bọn họ luôn thích dẫn xé chị như một con búp bê hư? Tại sao luôn biến chị thành ra bộ dạng này? Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thử hỏi bản thân Châu Khả Ly đã làm gì sai?

"Suyt!" Luru Khang Kiện đặt nhẹ ngón trỏ lên bờ môi mỏng bị cắn đến rướm máu của Châu Khả Ly, anh cúi đầu nức nức lấy cánh hai cánh hoa tươi, nuốt trọn vị ngọt lẫn tanh tưởi. "Sao em lại hoảng sợ khi gặp anh chứ?"

Luru Khang Kiện sờ soạng, lòng bàn tay ấm áp đặt lên vùng ngực mềm mại của Khả Ly, sau đó xoa nắn nhẹ nhàng một lúc. Tay anh lại di chuyển xuống chiếc bụng bằng phẳng, rồi đến bờ eo thon gọn, cuối cùng dừng lại trước tuyệt mỹ nhân gian, hai ngón tay anh điều khiển tách rời tấm màn còn thẹn thùng. Nụ cười bán nguyệt dần trở nên đậm đặc, yêu mị.

"Thả... tôi... tôi... anh... đồ tâm... thần!!!"

Thân thể chị căng cứng, bờ vai run rẩy theo từng cái vuốt ve nơi Luru Khang Kiện. Cái ngày ấy lại trôi về trong ký ức như dòng lũ tràn bờ đê. Anh đã từng chơi đùa thân thể Châu Khả Ly, khiến nó đau đớn, rồi bỏ mặc như tấm giẻ rách bị anh nhàu nát.

"Dừng... mà... xin anh... dừng lại đi!" Châu Khả Ly bật khóc nức nở, chị cố gắng khép chân lại, nhưng càng cố cố chân lại dâng lên nỗi đau khôn xiết.

Châu Khả Ly càng chống cự bao nhiêu, Luru Khang Kiện lại càng thích thú chơi đùa bấy nhiêu. Anh tách mạnh hai chân chị ra, tì gối lên bụng chị. Một tay dùng hết lực đạo để bóp lấy chiếc cổ trắng nõn thon thả, tay còn lại bóp miêng chị thật mạnh. Luru Khang Kiện như muốn một khắc giết chết người phụ nữ đáng hận dưới thân. Đôi mắt ánh lên vẻ tàn độc, anh bật cười điên loạn, trào phúng trả lời chị: "Dừng? Vậy tại sao em không dừng chạy trốn khỏi tôi? Vậy tại sao em không dừng yêu tên Hứa Nhất Chính chết tiệt đó?"

Đầu óc chị choáng váng vì thiếu oxy, lỗ tai lùng bùng nghe được từ có chữ không. Châu Khả Ly lắc đầu phủ nhận tất cả dù không nghe được gì. Chị vẫn chưa muốn chết, chị muốn sống...

Tay chân chị co giật, cả người thiếu không khí mà ươn lên, khuôn mặt đỏ chót, đôi môi dần khô nứt, gân cổ nổi đầy dưới lòng bàn tay Luru Khang Kiện. Châu Khả Ly bán sống bán chết nằm la liệt sau khi anh buông tay trả lại sự sống cho chị.

Thần sắc âm đạm, Luru Khang Kiện rời khỏi giường, tránh xa Châu Khả Ly nằm thoi thóp trên giường, nước mắt chị cứ tuôn rơi mãi. Da thịt trắng nõn đã trở nên đỏ ửng, cổ tay, cổ chân còn bị rách ra chảy máu.

"Tại sao lại ra nông nổi này?" Luru Khang Kiện cười cợt tự nói với bản thân. Anh như phát điên lên, đưa chân đạp bung cánh cửa phòng, giận dữ bỏ ra ngoài, để lại Châu Khả Ly oán hận van nài:

"Thả... cho... tôi..."

Không khí lạnh lẽo ủa về trên da thịt trần trụi, Châu Khả Ly run bần bật từng cơn, cái thế giới này thật đáng sợ. Đám đàn ông mà chị yêu đều là ác ma hiện hình, họ khoác lên người lớp da bóng nhẵn, xinh đẹp để che đi những vết bệnh hoạn, thói rửa và muốn hiếp dâm chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Ai đó

Âu Tuệ Nhi đỡ Trương Phong Vân vào nhà. Cô định trở về khách sạn sau khi lau sạch vết thương cho anh. Nhưng, Phong Vân lại giữ lấy Tuệ Nhi không buông: "Ồ lại đây đi. Ngôi nhà này cũng cần có hơi ấm."

Trương Phong Vân cúi đầu thật thấp khiến Âu Tuệ Nhi không sao nhìn rõ thần sắc của anh lúc này. Thế mà, Trương Phong Vân lại rất rõ biểu cảm ngỡ ngàng, lo lắng của cô lúc này.

"Em cũng không về nhà Hứa Nhất Chính, chẳng lẽ ngủ mãi ở trường quay?"

"Sao anh biết?" Âu Tuệ Nhi bình thản cho khăn vào chậu nước, rồi vắt mạnh, trái ngược với suy đoán rằng... cô sẽ bất ngờ lắm.

"Hôm qua anh..." Trương Phong Vân lắp bắp, lại không hiểu vì sao.

Đưa khăn lên mặt Trương Phong Vân, Âu Tuệ Nhi nhẹ nhàng lau chùi vết thương vẫn còn rỉ máu. Cô im lặng không đáp, không phải cô không hiểu ý anh, mà là cô đang suy tư về vài vấn đề khác. Liệu Châu Khả Ly có ổn không? Chị ra sao rồi? Lưu Khang Kiệt có làm hại đến chị không?

Cô thở dài: "Hôm nay em làm phiền anh một đêm vậy. Cảm ơn anh, Phong Vân!"

"Không có gì đâu. Em cứ dùng phòng anh cho thoải mái, tối nay anh cần làm chút việc ở phòng sách."

Nói rồi, Trương Phong Vân đứng dậy đi vào nhà tắm. Khóa chốt cửa, trốn biệt trong đó. Âu Tuệ Nhi lại thở dài, bảo là đi phòng sách, thế mà lạc hướng chui vào nhà tắm?

Tiếng nước vọng ra khiến Âu Tuệ Nhi bật cười, cô đem chậu nước và khăn xuống bếp. Cũng như đi tham quan ngôi nhà nhỏ nhắn xinh xắn này. Tất cả những thứ Âu Tuệ Nhi nhìn thấy đều giống y hệt lời vọng tưởng về một tương lai đơn giản, lãng mạn tự bản thân cô từng vạch ra cho Trương Phong Vân. Thì ra, những lời cô nói anh đều để tâm, và anh đã thực hiện chúng. Vì cô ư?

Âu Tuệ Nhi hơi lưỡng lự, nhưng rồi vẫn đi tiếp. Giần hoa từ đặng tím thanh tao, tựa như tình ý mà Ma Kết dành cho cô, nhẹ nhàng mà thủy chung sâu sắc.

...

Một tuần sau, việc Châu Khả Ly bị bắt cóc và sự biến mất bất ngờ của Lưu Khang Kiệt càng đẩy lên làn sóng truyền thông dữ dội. Có người nói Lưu Khang Kiệt từ bỏ cả sự nghiệp đang trên đỉnh cao để chạy theo vị thiên kim tiểu thư họ Châu. Cũng có người đính ninh rằng việc đó là không thể nào.

Bởi lẽ người mà họ nhắm đến là Âu Tuệ Nhi, bạn gái tin đồn luôn xuất hiện cùng nam tài tử. Ngược lại, Âu Tuệ Nhi thân nhiên ký hợp đồng đóng phim, tham gia các hoạt động bình thường. Chỉ là má phải của cô đang chữa trị một vết thương khá nghiêm trọng.

Vì vai diễn sắp tới cô phải hóa thân thành người phụ nữ xấu xí bị đánh ghen nhầm. Cho nên, cô thấy vết thương này cũng không đến nỗi nào.

Hứa Nhất Chính vẫn thường lui đến phim trường Âu Tuệ Nhi, nhưng hần chỉ nhìn xa xa, đôi lúc quan sát cô qua những chiếc máy quay cận mặt. Trái tim hần đau nhói, mà lòng lại nhẹ nhõm. Ít ra thì Tuệ Nhi của hần vẫn bình an, yên vui đi làm mỗi ngày.

Rồi việc không mong muốn đã bắt đầu xảy ra.

Khi mà Trương Phong Vân không may phải nhập viện...

Sự việc cho rằng có kẻ cố tình gây hại đến Âu Tuệ Nhi, nhưng xui thay Ma Kết lại bị nhầm chừng oan mạng.

Trước khi tai nạn xảy ra.

"Tuệ Nhi, em xong chưa?" Trương Phong Vân từ ngoài phòng nói vọng vào.

Âu Tuệ Nhi vẫn còn chưa trang điểm xong, cô thấy anh đang gấp nên mới đề nghị: "Hay anh dùng xe em đi trước đi. Chút nữa em nhờ bác Lý lấy xe anh đưa em đi sau."

"Ừa, cẩn thận nhé!"

Nói rồi, Trương Phong Vân vội vội vàng vàng rời khỏi nhà.

Hôm nay có buổi họp báo ra mắt bộ phim mới. Tiện thể giao lưu cùng người hâm mộ. Trương Phong Vân lo phần tổ chức nên phải vào sớm hơn mọi người để chuẩn bị. Đó là lý do vì sao anh gấp gấp rồi đi khi không có cô. Vừa đúng lúc đó Trịnh Trần Nam gọi đến báo Trần Đông và cậu đang trên

đường đến. Âu Tuệ Nhi vừa bắt điện thoại thì một tiếng động lớn vang lên. Cô giật bắn người chạy đến lan can nhìn ra bên ngoài. Không ngờ chứng kiến cảnh một chiếc xe hơi kỳ quái đâm xe cô sau đó lên ga bỏ chạy. Mà hiện tại trong xe Âu Tuệ Nhi đâu phải cô...

...

"Phong Vân, anh đừng xảy ra chuyện gì nha!" Âu Tuệ Nhi khóc nức nở, cô bó gối ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Đã hơn hai giờ trôi qua, bác sĩ hết ra rồi vào, y tá chạy ngược chạy xuôi. Nóng ruột, lắm lúc cô cố ngoái đầu nhìn về phía cửa. Trong lòng đau đớn khôn nguôi. Nếu không phải Âu Tuệ Nhi bảo anh đi trước bằng xe cô. Có phải Phong Vân vẫn ổn? Đều là lỗi tại cô, do cô mà ra.

"Tuệ Nhi" Hứa Nhất Chính nhẹ nhàng bước đến, hần đến đã lâu nhưng không dám lại gần, cứ đứng ở xa nhìn dáng vẻ hoảng sợ thiếu điều ngất xỉu tại chỗ của cô mà chạnh lòng. Hần bước đến, từng chút từng chút một ôm lấy cô, trao cho Âu Tuệ Nhi hơi ấm và xoa dịu nỗi bất an trong lòng cô: "Anh ta sẽ ổn thôi!"

Âu Tuệ Nhi ngẩng đầu ngược mặt, son môi bị lấm lem, nước mắt nhạt nhòa thấm đẫm cả cổ áo, tóc tai bê bết. Thần sắc bất an khiến cô trông như cái xác bị rút cạn máu. Vừa trông thấy Hứa Nhất Chính, Âu Tuệ Nhi đã òa lên khóc thật lớn: "Là do tôi... chắc chắn bọn họ nhắm vào tôi..."

Đưa tay, Hứa Nhất Chính vỗ về tấm lưng thanh mảnh, yếu đuối đang không ngừng run rẩy. Phải chăng là lỗi do hắn, vì hắn đã không bảo vệ cô chu toàn. Nếu Hứa Nhất Chính sớm phát hiện có kẻ muốn Âu Tuệ Nhi chết, thì cho dù có giết hắn, hắn cũng không rời xa cô nửa bước. Ban đầu, hắn cứ nghĩ là do Trương Phong Vân giờ thủ đoạn thâm hiểm cướp mất Âu Tuệ Nhi. Nhưng không, chính Trương Phong Vân cũng trở thành nạn nhân tội nghiệp trong trò chơi của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.